

McEd BAIN

D M N I B U S

MATTHEW
HOPE

Kočka
v botách

Dům,
co postavil
Jack

Tři slepé
myšky

Mc^{Ed}BAIN

O M N I B U S

v klavíri roli

Matthew Hope

Ed MCBAIN

O M N I B U S

v hlavní roli
Matthew Hope

Kočka v botách

Dům, co postavil Jack

Tři slepé myšky

Vydal nakladatelství BB/ats, s.r.o. v roce 2014

Bořivojova 75, Praha 3

Puss in Boots / Copyright © 1987 by Hui Corporation

(Published by Hamish Hamilton Ltd, Great Britain, 1987)

The House that Jack built / Copyright © 1988 by Hui Corporation

(Published by Hamish Hamilton Ltd, Great Britain, 1988)

Three Blind Mice / Copyright © 1990 by Hui Corporation

(Published by A Time Warner Company, USA, 1991)

All rights reserved

Z anglických originálů:

Puss in Boots / přeložil © 2000, 2012 Miroslav Košťál

Redakce textu: Richard Škvařil

The House that Jack built / přeložila © 1993, 2012 Zora Wolfová

Odpovědná redakce: Hana Müllerová

Three Blind Mice / přeložil © 2001, 2012 Miroslav Košťál

Redakce textu: Richard Škvařil

Jazyková korektura: Danuše Lišková, Jan Řehoř

Grafická úprava obálky © 2012 Bohumil Fencel

První elektronické suborné vydání v českém jazyce

ISBN 978074617577

OBSAH

KOČKA V BOTÁCH	7
DŮM, CO POSTAVIL JACK	185
TŘI SLEPÉ MYŠKY	373

Kočka v botách

Přeložil Miroslav Košťál

GEORGI GREENFIELDOMI

Zdálo se jí, že něco zaslechla.

Prudce zvedla hlavu od stříhacího pultu a naslouchala.

Venku šuměly koruny palem v ostrém listopadovém větru. Do noci zaznělo pošetilé ptačí volání.

Jinak nic.

Poslouchala dál.

Je tu spousta fotografického a nahrávacího vybavení, člověk musí mít pořád strach, aby se sem nevloupal nějaký feťák. Těžší předměty, jako je promítačka Bell&Howell či synchronizovaná nahrávací zařízení by těžko někdo odvedl, leda by měl nákladák. Ale všechny ty čočky a menší fotoaparáty Nikon či Hasselblad, dokonce i projektor Pageant, to vše by se snadno vešlo do kufru auta, a pak stačí zajet do Tampy nebo do St. Pete a během tří minut to někde prodat.

Poslouchala.

Opět jen vítr a šeptající koruny palem.

Projíždějící auto, syčení pneumatik na asfaltu.

V tuhle noční dobu je tady skoro nulový provoz. Tohle je dobytkařský kraj, nebo alespoň kdysi býval. Studio stálo nějakých tři sta yardů od silnice zvané Rancher Road, z obou stran obklopené mnoha akry pozemků, na něž nyní vtrhly buldozery stavebních firem. Deset hodin večer, ale člověk by skoro myslel, že už je ráno. Všude ticho jako v hrobě, jenom teď se zase ozval ten pták. Ptačí volání a vítr v korunách stromů.

Z krabičky bensonek vytrásla na modrý plastový povrch pultu cigaretu. Pult značky Steebeck stál nejmíň dvacet tisíc, ale ten by se žádnému feťákovi do rance nevešel. Uchopila zapalovač z umělé hmoty stejné barvy jako cigaretová krabička a škrtila. Několikrát potáhla z cigarety a hned ji opět zadusila. Musí se zase pustit do práce.

Během osmadvaceti dnů natočila přes devatenáct tisíc stop filmu; předpokládala, že asi tak šestina z natočených materiálů bude použitelná, a chtěla, aby celý film trval devadesát minut. Vyvolané filmy se z newyorské laboratoře vracely v pruzích dlouhých osm set stop na cívkách, jež přesně pasovaly do nerezových lůžek Steenbecku. Dnes večer si dvě takové cívky přinesla s sebou do studia a jednu z nich už několikrát prohnala strojem, při tom si dělala

poznámky a značila si místa na filmu i na zvukové pásce. Teď byla ve stroji druhá cívka a také magnetofonové pásky A a B. Ještě jednou prověřila synchron, aby se ujistila, že se zvuk a obraz přesně kryjí, pohnula pákou a roztočila cívku rychlostí třidvaceti obrázků za vteřinu.

Na jedné z obrazovek nad stříhacím pultem se objevil první obraz.

Reproduktory po obou stranách obrazovek začaly vydávat zvuky.

Když strojem proběhl poslední obrázek, bylo už skoro půl jedenácté.

Zapálila si ještě jednu cigaretu, přepnula stroj na rychlé zpětné převíjení a pak seděla a kouřila, čekajíc, až se pracovní kopie filmu a zvukové záznamy přetočí zpátky. Při vzpomínce na to, co před chvílí viděla na obrazovce, se spokojeně usmála, ale uvědomovala si, že do prvního má před sebou ještě spoustu práce.

Musí odvézt do Mexika negativ, pracovní kopii filmu a synchronizovaný zvuk. Musí tam najít laboratoř, která dílo dokončí. Ještě spousta práce. Za předpokladu, že všechno půjde dobře. Že jí tam Jake přiveze všechno, co je potřeba. Že Henry nezačne...

Ne, nemá smysl se zbytečně nervovat.

Na paniku není čas.

Uhasila cigaretu, sňala cívky s pultu, ujistila se, že filmové i magnetofonové pásy jsou pevně svinuté, a pak přelepila jejich konce. Filmové cívky položila na sebe do šestnáct milimetrů hluboké plechové krabice, přikryla víkem a pevně zavřela. Čtyři cívky se zvukovými nahrávkami zabalila do igelitových sáčků a společně s krabicí na filmy je uložila do hliníkové přenosné schránky. Vzala schránku a postavila ji ke dveřím, potom zhasla ve studiu všechna světla kromě posledního s vypínačem u dveří.

Zvedla přenosnou schránku.

U vypínače zaváhala.

Vrátila se k pultu a přesvědčila se, že cigaretu opravdu uhasila.

Pak vykročila zpět ke dveřím.

S rukou na panelu poplašného zařízení se rozhlédla po studiu.

Na chvíli ještě schránku položila na zem a zašmátrala v kabelce po klíčích.

Znovu schránku zvedla, namačkala na panelu třímístný kód, otevřela dveře, zhasla poslední světla a vyšla ven.

Bylo půl jedenácté a deset minut.

Nad zadními dveřmi svítila lampa chráněná drátěnou mřížkou.

Ve světle žárovky vrhala její postava dlouhý stín na štěrkové parkoviště. Zamkla dveře, ve světle lampy našla klíče od auta a vykročila k vozu, když tu na štěrku spatřila druhý stín.

Chtěla se ohlédnout, začala se otáčet, ale vtom už se jí do zad kousek nad lopatkou zabořil nůž.

Když jí čepel vnikla do těla, pocítila pronikavou bolest.

Vykřikla.

A pak se otočila – vlastně někdo ji otočil, čísi ruka ji popadla za rameno a obrátila čelem vzad, vstříc noži, který ji znovu bodl. Upustila hliníkovou schránku. Nůž ji bodal a bodal. Vykřikla, v ústech jí zabublala krev, při výkřiku jí vytryskla z úst, křičela a křičela, až najednou nemohla křičet. Žlutou halenku měla zbrocenu krví řinoucí se z ran, i tvář měla zkrvavenou, také hrdlo a ruce byly samá krev a když upadla na bílý štěrk, zrudl krví i ten.

Nevidoucíma očima zírala k floridské obloze poseté hvězdami, palmy šuměly a z jejího rozervaného, neživého těla vytékala krev, až nakonec dotekla k aluminiové skřínce s filmy a magnetofonovými pásky.

Tu noc o půl dvanácté v jednom baru, zvaném U kozí hlavy, vzdáleném nějakých šedesát mil severně od místa, kde Prudence Ann Markhamová krvácela na šterkovou příjezdovou cestu, házela dvě děvčata šipky a popijela pivo. Dívky byly oblečené na aerobik, jedna byla blondýna a druhá zrzka. Blondýna měla na sobě černé přiléhavé kalhoty, žlutý trikot a žluté nátepníky, Zrzka byla oblečena do těsných kalhot modré barvy, zeleného trikotu a také její nátepníky byly zelené. Obě měly barvy pěkně sladěné a ani jedna neměla na nohou cvičky na aerobik; obuly si střevice s přehnaně vysokými podpatky – blondýna černé, kožené a zrzka modré. V tom přiléhavém oblečení, nátepnících a jehlových podpatcích vypadaly jako tanečnice Boba Fosse.

Anebo jako děvky.

Obě dívky se právě vrátily z hodiny aerobiku, ačkoli na cvičení si pravděpodobně střevice s vysokými podpatky neobuly. Neustále štěbetaly o tom, že bylo na hodině strašně nabito a že tam člověk sotva našel místo u zrcadla; při tom pořád házely šipky a někdy se i trefily. Pokaždé, když jim šipka ulítla úplně mimo, zavrtěly zadečky a zahihňaly se. Snažily se všem přítomným dávat najevo, že jsou v šipkách začátečnice.

Tick s Mosem si domysleli, že to představení je určeno jim. Zkoušeli to na ta děvčata už půl hodiny – od chvíle, kdy ty dvě vtrhly do místnosti jako pár závodních koní. Zatím se úspěšnost Tickova a Moseho snažení blížila nule. To proto, že hned od počátku mluvili pravdu. Pověděli těm dívkám, že jsou od filmu. Děvčata to považovala za výmysl, který je má ohromit. Bylo jim něco málo přes dvacet a vyznávala moderní pohled na svět. Když v Tampě potkáte dva chlápky v baru, co vypadá jako anglická hospoda – samý mahagon, mosaz a okna s výplněmi v olovených obroučkách – a oni vám začnou vykládat, že jsou od filmu, jsou to docela určité žvanilové. To byl první omyl, jehož se Tick s Mosem dopustili; řekli těm holkám o svém povolání. Měli jim namluvit, že

jsou stavbaři. Druhý omyl spočíval v tom, že jim prozradili svá skutečná jména, a děvčata je považovala za vymyšlená.

George Ticknor se představil: „Mně říkají Tick.“

Ta blondýna se zeptala: „A co tvůj kamarád? Ten se jmenuje Tack?“

„Mose,“ představil se Mose. Jmenoval se Mosely Jones mladší. Jeho otec také pracoval u filmu. V Atlantě, kde se Mose narodil. Ale měl dojem, že by nebylo dobré začít znovu mluvit o filmu.

„A jak si říkáte vy, děvčata?“ zajímal se Tick.

„My si říkáme *ženy*,“ odsekla blondýna a shýbla se pro šipku, přičemž vystavila jejich pohledům svou nádhernou feministickou prdelku, až se Tick olízl.

Poslední půl hodiny se snažili vymámit z děvčat, jak se jmenují. Děvčata hrála šipky a při tom se pořád nakrucovala a chichotala. Tick s Mosem seděli u baru, dívali se na ně a snažili se udržovat konverzaci v řevu televize, kde právě vysílali poslední noční zprávy.

„Vsadil bych se, že se jmenuješ Trudy,“ škádlil Tick blondýnu.

„Fuj, Trudy.“ Udělala obličej.

„Ale jsem už blízko, že jo? Tak tedy Judy?“

„Ani náhodou.“

„Vsadím se s tebou, že tvé jméno obsahuje ů.“

„Maminka mi zakázala vsázet se s cizími lidmi.“

„Kdo je tady cizí?“ divil se Tick. „Já jsem se představil.“

„Neotravuj, Ticku,“ odpálila ho zrzka. „Jdi se radši projít.“ Ale znovu zavrtěla prdelkou.

„A ty musíš být Eileen,“ pokoušel Mose zrzku.

„Ne-e.“

„Nebo Colleen. Všechny rudovlásky mají irská jména.“

„Omyl,“ řekla zrzka.

„Tak jak se jmenuješ?“

„Revlon,“ opáčila a hodila šipku.

Minula terč o celou míli. Málem minula i zeď.

„Revlon?“ opakoval Mose.

„Zkus na to přijít,“ navrhla zrzka.

Mose na to zkoušel přijít.

„Tak vy jste tedy, mládenci, od filmu, jo?“ prohodila blondýna.

„Správně,“ přisvědčil Tick. Konečně, pomyslel si. Konečně aspoň minimální pokrok, hergot.

„Asi velcí producenti, hm?“ pošklebovala se zrzka.

„Režiséři,“ opravila ji blondýna. „A právě hledají nové hvězdičky. Jak to, že s sebou nemáte zkušební pohovku?“

„Já jsem zvukař,“ prohlásil Mose. Lhal. Byl kulisář.

Blondýna pozvedla svou pivní sklenici a olízla pěnu. Nevypadala, že by na ni udělali dojem. Obličej i horní část vzdouvajících se ňader jí pokrýval tenký film potu. Tick se opět olízl.

„Já jsem parták od dráteníků.“ I tohle byla lež. Oba byli kulisáři.

„Co?“ divila se blondýna. „Co to je?“

„Starám se o osvětlení,“ vykládal.

„Světla, kamera, akce!“ zahalekala zrzka. Ukázala prstem na blondýnku a postavila se s rozkročenýma nohama, vystrčeným zadečkem a s jednou rukou v bok. Obě se zase rozvihňaly.

„Tak se to nedělá,“ namítl Tick.

„Co se tak nedělá?“ vyptávala se zrzka.

„Světla kamera akce. Tak to režisér neříká.“

„Já ti to povídala,“ tvrdila blondýna. „Je to režisér.“

„Ne, jsem dráteník.“

„No dobrá, tak nám tedy pověz, jak to režisér říká.“ Zrzka mrkla na blondýnu.

„Nejdřív povězte, jak se jmenujete,“ žádal Tick.

„Povíme jim, jak se jmenujeme?“ nadhodila blondýna.

„Já už jim to pověděla,“ tvrdila zrzka. „Už jsi na to přišel?“ zeptala se Moseho.

„Jasně. Revlon.“

„Jasně co?“

„Revlon,“ opakoval Mose a pokrčil rameny.

„Koukejte,“ začal Tick, „jak se máme seznámit, když nám ani neřeknete, jak se jmenujete?“

„Kdo tvrdí, že se s vámi chceme seznámit?“ zajímala se blondýna.

„Přece si spolu povídáme. To znamená, že se seznamujeme, ne?“ vysvětloval Tick. „Tak už mi pověz, jak se jmenuješ. Vsadím se, že máš ve jméně ů.“

„Ne, já jsem Rachel,“ řekla blondýna téměř stydlivě.

„A jak se jmenuje tvá kamarádka?“

„Gwen.“

„Rádi vás poznáváme.“ Tick seskočil s barové stoličky a s rukama v bok přistoupil blíž k děvčatům u šipkařského terče.

„Ty se vážně jmenuješ Tick?“ zajímala se Rachel.

„Plným jménem Ticknor,“ vysvětlil a pokývl hlavou.

„Vlastně je to docela roztomilé,“ mínila. „Tick.“

„Co teda říká režisér, Ticku?“ připomněla mu Gwen.

Tick se rozmýšlel, kterou z nich chce pro sebe. Blondýna má větší prsa, ale

ta zrzka má nohy, které by i dospělého chlapa dokázaly dohnat k pláči. Hodně mu připomínala Connie. Rezavé vlasy a úžasné, nádherné nohy. Jenže žádná na světě není jako Connie.

„Tak tedy,“ začal, „nejprve A. R. zahuláká, aby byli všichni zticha. Řekne...“

„Co je to A. R.?“ nechápala Gwen.

„Asistent režie,“ vysvětlil Tick.

„Dobrá. Tak tedy zahuláká, aby bylo ticho.“

„,Ticho prosím‘, nebo tak něco.“

„A co dál?“

„Potom režisér řekne: ‚Připravte se...‘“

„Dobře.“

„A potom ‚Spusťte kameru...‘“

„Na to kameraman uvede film do pohybu,“ dodal Mose.

„A řekne přitom: ‚Jedem‘,“ dodal Tick.

„Ten kameraman,“ vysvětlil Mose.

„Potom režisér vydá pokyn: ‚Zvuk...‘“

„Zvukař spustí magnetofon a hlásí: ‚Točíme.‘ To dělám já,“ dodal Mose. „Já jsem zvukař,“ zopakoval svoji lež.

„Potom A. R. zavolá: ‚Klapka‘,“ pokračoval Tick.

„A tehdy teprve režisér zahuláká: ‚Akce,‘“ dokončil Tick.

„Aspoň v tom jsem měla pravdu,“ usoudila Gwen a pohlédla na ně, jak Mose doufal, s úplně jiným respektem. „Vy jste teda vážně od filmu, jo? Zvukař a... co jsi říkal, že děláš ty?“

„Dráteníka,“ opakoval Tick.

„Co je to, sakra, dráteník?“ divila se Rachel.

„Vždyť říkám, dělám šéfa osvětlovačů.“

„Takže přece jenom jsi šéf.“

„Jsem čaroděj z říše světla,“ chvástal se Tick. Rozhodl se, že si vybere tuhle.

„Poslyšte, mluvíme s váma úplně na rovinu,“ začal Mose.

„Utíkej schovat stříbro, Rachel,“ uchechtla se Gwen.

„Ne, vážně,“ bránil se Mose.

„Myslí to vážně, Rachel.“

„Opravdu.“

„A předtím jsi nemluvil vážně?“

„Nu, ano, ale...“

„A nemluvil jsi na rovinu?“

„Chce jenom říct...,“ začal Tick.

„Už jsi přišel na to, co je to Revlon?“ popichovala Gwen Moseho. To je dobře, pomyslel si Tick. Nebude problém se dohodnout, která komu připadne.

„Samozřejmě, že jsem na to přišel,“ tvrdil Mose.

„Tak kde jsem to vzala? Revlon.“

„Odkud jsi to vzala?“ opakoval Mose.

„Z láhve,“ řekla Gwen.

Mose na ni hleděl.

„On to ještě nepochopil,“ posteskla si Gwen.

„Ale pochopil, pochopil,“ bručel Mose.

„Mluvils přece o rudovláskách, vzpomínáš?“

„Jasně. Hele, už to chápu.“

„Tak co to znamená?“

„Revlon.“ Pokrčil rameny. „Hele, pochopil jsem to. Revlon.“

„Asi jsem si vybrala troubu,“ postěžovala si Gwen. „Tak teď si poslechneme, cos nám to chtěl povědět na rovinu, jo?“

„Tedy, zrovna, když jste přišly, děvčata, povídám tady Tickovi...“

„Počkej, nech mě hádat. Řekls mu, že bychom měly hrát ve filmu.“

„Ne. Povídám mu, že jste nádherné. Obě dvě.“

„To jsme,“ souhlasila Gwen. „No a?“

„Já vím, že jste. Taky jsem to řekl Tickovi.“

„No a?“

„Já budu pokračovat, jo?“ navrhl Tick.

„Poslouchejte světelného čaroděje,“ ušklíbala se Rachel.

„Vyklopím to hlavní,“ prohlásil Tick, „a když nás pošlete do háje, půjdeme do háje. Ale rádi bychom se s vámi poznali trochu blíž. Mám tady nedaleko pěkné místo s kvalitní stereo soupravou a taky trochou slušný trávy a kdyby se vám chtělo tam s námi zajít, myslím, že bychom si mohli užít docela prima večer. Jestli nechcete, poděkujeme vám za laskavost, že jste nás poslouchaly, a půjdeme o dům dál, o něco smutnější a o něco moudřejší. Tak, to je náš hlavní trumf,“ dodal a nasadil cosi jako chlapecký úsměv.

„Co jsi zač?“ zajímala se Gwen. „Děláš tomu troubovi agenta?“

„Jsme jenom dva slušní hoši a doufáme, že se nám podaří strávit nějaký čas ve společnosti dvou příjemných děvčat.“

„On si myslí, že jsme coury,“ pohoršila se Rachel.

„To tedy ne!“ zaprotěstoval Tick a zatvářil se uraženě, i když ho to opravdu napadlo.

„To my nejsme, aby bylo jasno,“ prohlásila Gwen.

„Nemyslel jsem si to o vás.“

„Myslím to vážně, nejsme!“

„Tak co vy na to?“ zeptal se Mose.

„A hele, pan Točíme,“ popíchla ho Gwen. „Dobře, že jsi pěkněj chlap, pro-

tože jinak jsi trouba.“ Obrátila se k Rachel. „Tak co myslíš?“ zeptala se. „Chce se ti poslouchat stereo se slušnými klukama, co by rádi strávili nějaký čas ve společnosti příjemných děvčat?“

„Já nevím,“ rozmýšlela se Rachel. „Po tom cvičení jsem trochu rozlámaná.“

Tick napjatě zadržel dech.

Dívky se po sobě podívaly.

Tick čekal.

Zdálo se, že to nikdy neskončí.

„No,“ usoudila nakonec Gwen, „když půjdeš, půjdu taky.“

„Tak snad aspoň na pár minut,“ mínila Rachel.

„Dobrá,“ vyhrkl Tick. „Jenom zaplatím a můžeme...“

V tu chvíli si uvědomil, co právě říká televizní hlasatel.

Moderátor zpravodajství právě oznamoval, že před filmovým studiem v Caluse ve státě Florida bylo objeveno mrtvé tělo, identifikované jako Prudence Ann Markhamová. Byla ubodána.

Tick pohlédl na Mose.

Mose zíral s otevřenými ústy na televizní obrazovku nad barem.

„Tak jdeme, nebo co?“ durdila se Gwen.

V pátek 28. listopadu ráno, následující den po Dni díkůvzdání, přišel Matthew do okresní věznice navštívit Carltona Barnabyho Markhama. Markham měl na sobě tmavomodré kalhoty, světlou džínovou košili, černé ponožky a černé boty. Za normálních okolností to byl hezký člověk – štíhlý, svalnatý, s blond vlasy a modrýma očima – ale erární oblečení a vězeňská bledost, již nabyl během čtyř krátkých dnů, které uplynuly od jeho zatčení, ho změnily v docela tuctovou figuru.

Markham byl obviněn z porušení paragrafu 782.04 Floridského zákoníku, kde se uvádí, že zabití lidské bytosti, jehož se pachatel dopustil záměrně, s cílem usmrtit dotyčnou osobu... je pokládáno za těžký zločin vraždy prvního stupně, s trestní sazbou podle paragrafu 775.02. Na Floridě má i člověk obviněný z těžkého zločinu právo být propuštěn na kauci a je na státním zástupci, chce-li dosáhnout zamítnutí kauce, aby se případně pokusil prokázat, že již důkazy dostupné v době zadržení obviněného de facto stačí k jeho usvědčení. Pouze soud má však právo zamítnout žádost o propuštění na kauci.

Markhamovi se dostalo takového zamítnutí.

Podle rozhodnutí velké poroty „chladnokrevně, vypočítavě a po zralé úvaze“ zavraždil svoji manželku Prudence „zvlášť odporným, surovým a krutým způsobem“. Použití posledně uvedených výrazů umožnilo státnímu zástupci požadovat trest smrti podle paragrafu 775.02.

„Zabil jste ji?“ zeptal se Matthew.

„Ne, nezabil,“ odpověděl Markham.

V době, kdy se Matthew rozhodoval, že změni specializaci a přejde na trestní právo, učinil také důležité předsevzetí, že nikdy nepřijme obhajobu člověka, v jehož nevinu nebude schopen uvěřit. Od července, kdy započal svoji novou kariéru (zatím nic moc), zastupoval dva klienty (tedy, skoro dva) obviněné z trestných činů. Prvním z nich byla učitelka, kterou zadrželi pro porušení paragrafu 316.193 floridského trestního zákona, neboli pro ‚Řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu nebo nějaké chemické či zakázané látky‘. Tento trestný čin bývá uváděn pod zkratkou ŘPV, což znamená ‚řízení pod vlivem‘. Pachatel, který se porušení tohoto zákona dopustil poprvé, hrozí trest v podobě pokuty do pěti set dolarů a k tomu až šest měsíců odnětí svobody.

U okresního soudu v Caluse působili čtyři soudci a dva z nich přišli s inovací trestu za ŘPV. Byl-li pachatelí vyměřen jen podmíněný trest, přilepili mu na nárazník štítek s nápisem:

ODSOUZEN ZA ŘPV Omezená platnost řidičského oprávnění

Omezená platnost řidičského oprávnění spočívala v tom, že dotyčný řidič směl svého vozu používat jen pro pracovní účely nebo k cestám za běžnými pochůzkami, jako jsou nákupy, návštěva lékaře a podobně. Matthew bojoval za svoji klientku bez úspěchu. Dotyčná dáma dostala pokutu 250 dolarů a její auto nálepkou ŘPV na celých šest měsíců.

Jeho druhým klientem – vlastně člověkem, který se *skoro* stal jeho klientem – byl muž obviněný podle paragrafu 893.135 z obchodování s marihuanou. To je závažný trestný čin, za který pachatelí hrozí až tři roky vězení a pokuta do výše 25 000 dolarů. Naprosto otevřeně Matthewovi sdělil, že ve chvíli, kdy byl zatčen, skutečně převážel ve své dodávce pět set liber vysoce kvalitní mexické marjánky, ale tvrdil, že dobrý odborník na trestní právo by s tím měl umět něco udělat. Matthew neměl žádný důvod považovat se za dobrého odborníka na trestní právo, který by s tím něco uměl udělat, a tak jako tak se rozhodl tu obhajobu odmítnout, protože ten člověk přiznal, že je vinen. (Ještě než byl odveden z kanceláře v horní části věznice, sdělil Matthewovi, že je pitomej hovňousek, ovšem to se stalo právě až poté, co mu Matthew oznámil, že ho nemá v úmyslu zastupovat.) Tak tedy jeden a půl klienta od července. Vrátil se opět k majetkovým vypořádáním, podmínkám závětí, majetkovým vztahům – až do chvíle, kdy mu z okresní věznice zatelefonoval Carlton Barnaby Markham.

„Můžete mi povědět, proč vás zatkli?“ otázal se Matthew.

„Zatkli mě, protože nemohli najít nikoho jiného, koho by zatkli,“ tvrdil Markham.

Zlobně sevřel rty a v očích se mu hněvivě zablesklo, jako by měl za to, že na něho tu past nalíčil Matthew. Mluvil s mírným jižanským přízvukem. Asi se narodil tady, na Floridě. Když člověk mluví o Floridě, představuje si pláže, vodu, plachetnice, bezmračnou modrou oblohu, palmy a pomerančovníky. Představuje si rekreační oblast. Jenže ta rekreační oblast je součástí klasického Jihu – vlastně je vůbec nejdál na jihu, kam až můžete dojít, aniž byste spadli do oceánu – a žijí tam miliony lidí, kteří tam netráví prázdniny a kteří si zatračeně dobře uvědomují, že tohle je Jih jako řemen.

„I když připustím, že se policie mohla zmýlit...“ začal Matthew.

„Zmýlila se.“

„Ale přesto, státní zástupce by nepředložil případ velké porotě, kdyby se nedomníval, že má dostatek důkazů, aby rozhodla ve prospěch jeho návrhu.“

„Jsem si jistý, že měl návrh připravený kvalitně.“

„Stejného názoru byla i velká porota, když schválila koncepci obžaloby, a taky soudce, který zamítl žádost o propuštění na kauci. Pane Markhame, kde se ve všech těch lidech vzalo tak pevné přesvědčení, že jste zabil svou ženu?“

„Proč se nezeptáte jich?“

„Protože vy jste mě požádal, abych se stal vaším obhájcem.“

„Co vám mám říct? Proč to vypadá tak, jako bych ji zabil já?“

„Když budete tak laskav.“

„Na čí straně vlastně jste?“

„Na ničí. Zatím.“

„Mají jenom nepřímé důkazy,“ tvrdil Markham.

„Nu, tak to bývá vždycky, pokud náhodou někoho nechytí při činu nebo pokud při vraždě nebyl nějaký svědek. Nechytili vás při činu, že?“

„Samozřejmě, že ne!“

„A předpokládám, že vraždě nebyl přítomen žádný svědek.“

„Byl tam jenom vrah.“

„Tak proč vás zatkli? Proč vás obvinili?“

Markham chvíli mlčel.

Pak řekl: „Hlavním důvodem je ta krev.“

„Jaká krev?“

„Na mých šatech.“

„Krev na vašich šatech?“

„Ano.“

„Její krev? Krev vaší ženy?“

„Oni tvrdí, že ano. Prý je to stejná krevní skupina.“

„A vy jste ty šaty se skvrnami od krve vaší ženy – tedy od krve stejné skupiny, jakou měla ona – měl na sobě, když vás zatkli?“

„Ne, když přišli ke mně domů s příkazem k zatčení, ležel jsem v posteli a spal jsem. Byl jsem v pyžamu.“

„Kdy to bylo?“

„Čtyři dny po vraždě.“

„Přišli k vám s příkazem k zatčení...“

„Ano.“

„V kolik hodin v noci?“

„Chvíli po dvanácté.“

„A vy jste byl v pyžamu a ležel jste v posteli.“

„Ano.“

„Co bylo dál?“

„Oblékl jsem se a oni mě odvezli do města k výslechu.“

„Kdo všechno byl u toho výslechu?“

„Detektiv jménem Sears z šerifovy kanceláře, policejní detektiv Morris Bloom a nějaký Arthur Haggerty z úřadu státního zástupce.“

„Jestli si pozvali člověka z prokuratury, museli mít za to, že zatkli skutečného pachatele. Ukázali vám ty šaty s krvavými skvrnami?“

„Ano. Ptali se mě, jestli je poznávám.“

„Poznal jste je?“

„Ano. Byly moje. Sako, košile a kalhoty. A taky moje boty a ponožky.“

„To oblečení tedy patřilo vám?“

„Ano.“

„A byla na něm krev?“

„Ano. Zaschlá krev. A bylo hrozně špinavé.“

„Špinavé?“

„Od hlíny.“

„Pověděli vám, kde ty věci našli?“

„Vykopali je na zahrádce za mým domem. Den po vraždě přišli do domu s povolením k prohlídce. Začali kopat a našli ty šaty a nůž.“

„Nůž? Jak to myslíte? Nemluvil jste o...“

„Řeznický nůž. Oni tvrdí, že jsem jím zabil Prue.“

„Viděl jste ten nůž někdy předtím?“

„Ano.“

„Kde?“

„V mé kuchyni.“

„Byl to váš nůž?“

„Byl to náš nůž. Kuchyňský nůž. Visel na policiče v kuchyni.“

Matthew se na něho upřeně zahleděl.

„Pane Markhame,“ řekl, „myslím, že chápete, že tohle jsou dosti silné nepřímé důkazy. I kdyby neměli nic víc...“

„Vědí, že mi ty šaty ukradli,“ přerušil ho Markham. „A ten nůž taky.“

„Ukradli?“

„Někdo se vloupal do domu a ukradl je. Ukradl i spoustu jiných věcí.“

„Kdy?“

„Deset dnů před vraždou.“

„Ohlásil jste to vloupání?“

„Ano.“

„Na policii?“

„No jistě, že na policii.“

„Vyšetřovali to?“

„Poslali k nám detektivy. Toho Blooma s černošským partákem jménem Rawles.“

„A k tomu vloupání došlo deset dnů před vraždou?“

„Ano.“

„Kde jste byl, když se to stalo?“

„U jednoho kamaráda. Moje žena byla v práci, je...“

Zaváhal, protože se přerekl.

„Byla filmařka,“ opravil se a použil minulý čas. „Dělala reklamy, propagační filmy a někdy i dokumenty.“

„Tady v Caluse?“

„Nu, všude možně. Ale tady měla pronajaté studio. Tu noc, kdy došlo k vloupání, pracovala na Rancher Road. A taky tu noc, kdy ji zabili.“

„Pracovala?“

„Ve studiu.“

„Co dělala?“

„Stříhala.“

„Stříhala film?“

„Ano.“

„Jaký film?“

„To nevím.“

„Nu, šlo o nějaký dokument, nebo o rekla-?“

„To mi neřekla. Někdy se tak chovala.“

„Jak?“

„Tajněstkářsky – pokud šlo o její práci. Opatrně.“

„Takže... tu noc, kdy se k vám někdo vloupal, byla ve studiu?“

„Ano.“

„A vy jste byl na návštěvě u přítele?“
„Ano.“
„Od kolika do kolika?“
„No, nějakých pár hodin. Plánovali jsme rybářský výlet. Přišel jsem asi tak v devět a odcházel jsem v jedenáct.“
„A když jste se vrátil domů, zjistil jste, že vás vykradli.“
„Ano. Asi tak o půl dvanácté.“
„Co vám ještě ukradli?“
„Rádio s budíkem, fotoaparát a malou televizi.“
„A taky šaty, které se později našly zakopané u vás na zahrádce.“
„Ukradli i jiné šaty. Nějaké oblečení, co patřilo Prue.“
„A ten nůž.“
„Ano.“
„Jen ten jeden nůž?“
„Ano.“
„Zmínil se někdo při výslechu – poté, co vás zatkli – o tom vloupání?“
„Ano, já. Připomněl jsem jim, že ty šaty a nůž někdo ukradl.“
„Komentovali to nějak?“
„Haggerty řekl: ‚To je vaše verze, pane Markhame.‘“
„To přece znamená mnohem víc,“ podivil se Matthew. „K tomu vloupání skutečně došlo a vy jste je ohlásil na policii. Jestli vám ty šaty i ten nůž ukradli deset dnů před vraždou...“
„Ukradli mi je.“
„Tak co vám k čertu chtějí dokázat?“
„Že jsem ji zabil,“ odušil Markham. „Víte... já na ten večer, kdy se stala vražda, nemám alibi.“
„Kde jste byl ten večer?“
„Moje žena měla práci. Proto musela do studia. Já jsem šel sám do kina.“
„Do kterého?“
„Twin Plaza I. V nákupním centru South Dixie.“
„Nepotkal jste nějaké známé?“
„Ne.“
„V kině?“
„Ne.“
„Ani v nákupním centru?“
„Ne.“
„Od kolika hráli?“
„Od osmi.“
„A v kolik ten film skončil?“

„Asi o půl jedenácté.“

„Šel jste z kina rovnou domů?“

„Ne. Chvilí jsem se procházel po nákupním středisku a pak jsem zašel do baru U Harriganů.“

„V kolik hodin jste tam přišel?“

„Asi deset minut před jedenáctou.“

„A jak dlouho jste tam zůstal?“

„Jenom na jednu skleničku.“

„Co jste pil?“

„Tanqueray martini. Čisté. Velmi suché. Se dvěma olivami.“

„Jak dlouho jste ho pil?“

„No, díval jsem se na televizi. Nad barem je televize.“

„A kdy jste z toho baru odešel?“

„Asi tak... za pět minut tři čtvrtě na dvanáct? Nebo ve tři čtvrtě?“

„A kdy jste dorazil domů?“

„Kolem půlnoci. Dvacet minut po mně přijela policie.“ Markham si zhluboka povzdechl. „Vím, jak to vypadá. Na dobu, kdy ji někdo ubodal, nemám alibi a pokud jde o to vloupání, má policie jen moje slovo, že k němu opravdu došlo.“ Potřásl hlavou. „Jestli tu obhajobu nevezmete, nemůžu se vám divit. Povím vám jen jedno: Já ji nezabil.“

„Věřím vám,“ řekl Matthew.

V předtištěné žádosti o vydání důkazních materiálů Matthew zaškrtnl dvanáct položek v seznamu a jednu položku – všechna policejní hlášení související s případem – dopsal na stroji. Na závěr připsal: „Vzhledem k tomu, že tato žádost o vydání důkazních materiálů je důležitá pro zajištění kvalitní obhajoby obviněného a je zcela v souladu s platnými předpisy, soudními rozhodnutími a příslušným článkem ústavy, obžalovaný požaduje, aby byla posouzena s příslušnou vážností.“

Žádost byla doručena do kanceláře státního zástupce prvního prosince.

Ve středu třetího prosince ráno zástupce prokurátora Arthur Haggerty, pověřený vedením případu, vlastnoručně donesl Matthewovi do kanceláře odpověď.

V odpovědi stálo:

OBVODNÍ SOUD PRO DVANÁCTÝ OBVOD
OKRESU CALUSA NA FLORIDĚ

STÁT FLORIDA

VERSUS

PŘÍPAD Č. 84-2207-CF-A-S9

CARLTON BARNABY MARKHAM

ODPOVĚĎ STÁTNÍHO ZASTUPITELSTVÍ NA ŽÁDOST
O VYDÁNÍ DŮKAZNÍCH MATERIÁLŮ

1. *Jména a adresy osob, schopných podat informace týkající se trestného činu: 3.220 (a) (1) i. Viz příložený seznam svědků
2. *Zápisy nebo nahrávky výpovědí svědků vyslechnutých policií: 3.220 (a) (1) ii. Viz přílohu
3. Zápisy a nahrávky všech výpovědí obviněného: 3.220 (a) (1) iii. Viz přílohu

4. Zápisy nebo nahrávky výpovědi
spoluobviněného: 3.220 (a) (1) iv.
Nevztahuje se na tento případ
5. Výpověď obžalovaného před velkou porotou:
3.220 (a) (1) v. Viz přílohu
6. Dokumenty či předměty, vztahující se
k případu (obdržené od obviněného):
3.220 (a) (1) vi. Ne
7. Informace o důvěrném zdroji informací
státního zástupce: 3.220 (a) (1) vii. Ne
8. Informace o případném použití elektronických
sledovacích prostředků: 3.220 (a) (1) viii.
Ne
9. Informace o případné prohlídce
a o zabavených předmětech (s dokumentací,
je-li jaká): 3.220 (a) (1) ix.
Ano Viz přílohu
10. *Dobrozdání a výpovědi znalců: 3.220 (a) (1) x.
Ano Viz přílohu
11. ** Dokumenty a předměty, týkající se
případu, jež budou použity při předběžném
slyšení a při vlastním procesu: 3.220 (a)
(1) xi. Nůž, šaty, fotografie, pitevní
nález, nákresy místa činu, výpovědi,
magnetofonové kazety
12. Další důkazní materiál podle Floridského
zákoníku, paragraf 90.404 (musí být
zajištěn nejpozději deset dnů před
zahájením procesu.)
13. Policejní hlášení, souvisící s případem:
3.220 (a) (1) xii.

Viz přílohu

* Obhajoba je povinna vrátit materiál do sedmi dnů.

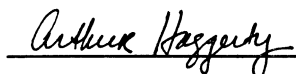
** Obhajoba je povinna vrátit materiál do patnácti dnů.

Obžalobě jsou () nejsou (X) známy žádné okolnosti, svědčící proti domněnce o vině obviněného.

PROHLAŠUJI, že jsem kopii tohoto dokumentu doručil do vlastních rukou: MATTHEWU HOPEOVI, Summerville a Hope, 333 Heron Street, Calusa, Florida 3. prosince 1986.

SKYE BANNISTER
STÁTNÍ ZÁSTUPCE

v zastoupení

ARTHUR HAGGERTY
náměstek státního zástupce

Takže měl Matthew na čem dělat.

„Upřímně řečeno,“ prohlásil Frank Summerville, „nelíbí se mi, žes ten případ převzal.“

„Je to můj první opravdový případ od července,“ namítl Matthew.

„Mám tomu rozumět tak, že všechny ty bezvýznamné právníkové drobnosti, co ses jimi zabýval mezitím, nebyly opravdové případy?“

„Franku, tohle je důležitý případ.“

„Každý případ, kterým se zabýváme, je důležitý.“

„Ano, uznávám, že když připravujeme pro majitele domu příkaz k vystěhování...“

„Jeho nájemník neplatí nájemné. Takže příkaz k vystěhování je pro něj důležitý. A co je důležité pro klienta, je důležité i pro nás.“

Matthew znal řadu lidí, kteří tvrdili, že on a Frank si jsou podobní. Měl dojem, že to říkají titíž lidé, podle nichž všechny manželské páry po letech společného života (a sezení za jedním stolem a spaní v jedné posteli) jsou jako dvojčata. Neměl pocit, že by si s Frankem byli v čemkoli podobní – až na to, že mají oba tmavé vlasy a hnědé oči.

Matthewovi bylo osmatřicet. Frank právě dosáhl čtyřicítky. Matthew byl šest stop vysoký a sto sedmdesát liber těžký; jeho partner měřil o dva palce víc a vážil o dvacet liber méně. Frank měl kulatý obličej – on sám takovému tvaru říkal ‚prasečí tvář‘ – a Matthewův obličej byl protáhlý – podle jeho partnera ‚liščí‘. Kromě toho Frank pocházel z New Yorku a Matthewovým rodištěm bylo Chicago.

„Co když to prohraješ?“ prohodil Frank.

„Nemám v úmyslu prohrát.“

„Co budeš potom dělat? Dáš si do novin inzerát? Matthew Hope, advokát na volné noze, zoufale shání klienty obviněné z jakýchkoli přestupků či trestných činů...“

„Ne, nedám si inzerát do novin.“

„Proč ne? Zubaři to dělají,“ namítl Frank.

„Nejsem zubař. Zoufalý, ani žádný jiný.“

„Já vím. Jsi obhájce ve věcech *trestních*.“ Frank zdůraznil slovo *trestních*, jako by na tom, že se někdo specializuje na *trestní* právo, bylo něco *trestuhodného*.

„Dokonce i nezaměstnaní herci si dávají inzeráty,“ tvrdil. „Do časopisu *Varieté*.“

„A stejně zůstanou nezaměstnaní,“ odsekl Matthew. „Já nejsem nezaměstnaný. Odkdy ty čteš *Variété*?“

„Leona ho odebírá.“

Leona byla Frankova manželka. Další rozdíl mezi nimi. Matthew byl rozvedený.

„Zkrátka, nemám v úmyslu prohrát, a proto si nebudu muset dávat inzerát,“ prohlásil Matthew. „Ani do *Variété*, ani nikam jinam.“

„Zack Norman taky inzeruje ve *Variété*.“

„Zack Norman je zubař?“

„Herec. Jde o to, Matthew, že když se někdo z něčeho nic rozhodne z nějakeho, pro mě nepochopitelného důvodu, že se specializuje na trestní právo...“

„Nerozhodl jsem se z něčeho nic,“ přerušil ho Matthew.

„To je fakt, fušovals...“

„Nefušoval.“

„Dobře. Tak flirtoval, to bude vhodnější výraz. Flirtoval jsi s případy obvinění z vražd, což odvádělo tvou pozornost od obchodů s nemovitostmi, závětí a ostatních nedůležitých aspektů právnické profese, které dozajista musí velkému Perrymu Masonovi připadat strašně fádny.“

„Perry Mason je zubař, nebo herec?“

„Matthew, snažím se ti něco vysvětlit,“ pokáral ho Frank. „Možná si myslíš, že stačí koukat do trestního zákoníku jako do nějaký Bible...“

„*Nějaké Bible*...“

„... a obědovat se všemi obhájci ve městě, abys zjistil, co maj v palicích...“

„Co *mají* v palicích...“

„Ale čistě mezi náma dvouma...“

„Mezi námi dvěma...“

„No dobrá, jestli chceš opakovat všechno, co řeknu, místo abys mě poslouchal...“

„Však já tě poslouchám, Franku. A slyším, co mi vykládáš. Víím, že jsem zatím nepředvedl žádné oslnivé úspěchy.“

„To je pravda.“

„Jenže tohle je velký případ...“

„Vražda? Vážně? Velký případ?“

„A jestli z toho Markhama dostanu...“

„Mně spíš dělá starosti, co se stane, když ho z toho nedostaneš. Jaké nepříznivé důsledky to bude mít pro firmu, Matthew? Nedojdou všichni potenciální klienti k názoru, že jsme advokáti, kteří u soudu prohrávají? Když advokát prohrává, nevydělá žádné peníze, Matthew.“

„Kdybych chtěl vydělávat peníze, stal bych se zubařem,“ opáčil Matthew.
„A dal bych si do novin inzerát.“

„Najednou pro něj peníze nic neznamenaají,“ oslovil Frank neexistující posluchače. „Najednou je mu fuk, že musí platit alimony, školné za svoji dceru, příspěvky v tenisovém klubu a...“

„Není mi to fuk, Franku. Ale...“

„Najednou jsme my všichni, kdo si potrpíme na příjemné stránky života, zabeďněnci a chamtivci...“

„To říkáš ty, ne já.“

„Matthew, dobře mě poslouchej, ano? Požádej Bennyho Weisse, aby to vzal za tebe, dobrá? Nebo Jima Willoughbyho. To jsou odborníci na trestní právo a já jsem si jistý, že kterýkoli z nich se s radostí ujme obhajoby chudása, který...“

„Markham není žádný chudáas.“

„Pokud vím, je majitelem *hodinářství*.“

„Hodiny jsou důležité, Franku. Každý potřebuje vědět, kolik je hodin.“

„V Caluse je to každému šumafuk. Calusa není jako New York, Matthew.“

„Žádné místo není jako New York, Franku. To už všichni víme.“

„V New Yorku je důležité vědět, kolik je hodin. Ale v Caluse? Nosí snad někdo hodinky na pláž? Prodávat hodinky v Caluse je jako prodávat v Nome na Aljašce kostky ledu.“

„Nebo ledničky.“

„Správně. Nebo ledničky. Chci ti jen říct...“

„Vím, co mi chceš říct.“

„Co ti chci říct?“

„Abych to neprohrál.“

Úřady, jejichž úkolem je prosazovat a chránit zákon, jsou v Caluse celkem dva. Caluská policie se zabývá trestnými činy, spáchanými ve městě. Kancelář šerifa caluského okresu má na starosti trestné činy spáchané za hranicemi města, ale uvnitř caluského okresu. Uniformovaným příslušníkům městské

policie se říká strážníci. Uniformovaní zaměstnanci šerifovy kanceláře jsou šerifovi zástupci. Detektivům v civilu se u obou organizací říká prostě detektivové.

Carlton Barnaby Markham bydlel ve městě, ale jeho žena byla zavražděna na Rancher Road, daleko za hranicemi města, a proto její vraždu vyšetřoval úřad okresního šerifa. Mezi dokumenty, zaslanými z kanceláře státního zástupce, bylo i hlášení sepsané detektivem z šerifova úřadu jménem Jonas Crier.

ZPRÁVA O VYŠETŘOVÁNÍ
Kancelář šerifa caluského okresu

MÍSTO ŠETŘENÍ Okres Calusa	DATUM 20.11.86
JMÉNO Prudence Ann Markhamová 1143, Pompano Way Calusa, FL.	POVAHA TRESTNÉHO ČINU vražda SPIS Č. 86-51175

Pisatel se vydal na řečené místo a ve 23.15 se tam sešel s desátníkem Gandym a detektivem Searsem.

Obětí útoku - MPP - byla běloška ve věku asi 30-35 let, přibližná výška 5 stop 7 palců, přibližná váha 125 liber, světlé vlasy, modré oči, na sobě měla žlutou sukni a blůzu, hnědé sandály. Neměla kabelku a neměla při sobě nic, co by pomohlo při identifikaci.

Oběť ležela na zádech na štěrkovém parkovišti před budovou společnosti Anvil Studios na zmíněné adrese, patnáct stop a šest palců od vstupních dveří. Dveře byly zamčené, poplašné zařízení aktivováno, nikde žádné stopy po násilném vniknutí. Nad dveřmi svítila lampa s drátěným krytem, osvětlující jenom prostor parkoviště. Ve vzdálenosti dvanácti stop od těla stál modrý automobil Honda Civic, rok výroby 1985, zaparkovaný souběžně

s proticyklónovou zábranou, obklopující studio. (Nákresy místa činu v příloze.)

Úřední lékař J. E. Ritzig ve 23.31 hod. prohlásil oběť za mrtvou, pravděpodobná příčina smrti: bodná a řezná poranění.

Technická skupina kriminální policie se dostavila na místo činu v automobilu Ford Econoline ve 23.35 hod.

Ve 23.40 došla služebním rádiem informace, že zmíněný vůz značky Honda je registrován u odd. motorových vozidel na jméno Prudence Ann Markhamová, bytem v č. 1143, Pompano Way, Calusa.

Ve 23.45 hod. telefonát na číslo, uvedené v caluském telefonním seznamu pod jménem C. B. Markham, 1143, Pompano Way. Nikdo se neozval.

Ve 23.50 hod. bylo tělo převezeno do márnice v nemocnici Southern Medical.

Pisatel s detektivem Searsem se 21.11.86 v 00.20 hod. dostavili na adresu 1143, Pompano Way ve čtvrti Sunrise Shores. Otevřel jim pan Carlton Barnaby Markham a uvolil se doprovodit pisatele a detektiva Searse do nemocnice Southern Medical za účelem případné identifikace oběti.

V 00.50 byla oběť s jistotou identifikována jako Prudence Ann Markhamová, manželka pana Markhama; podle jeho výpovědi jí bylo osmadvacet let.

Pan Markham vypověděl, že jeho žena pracovala na výrobě filmu a pronajala si střižnu v budově Anvil Studios. Naposledy ji viděl živou, když v devatenáct hodin odešla z domova. Dále vypověděl, že on sám odešel z domu o půl hodiny později, v 19.30, a odjel autem do kina Twin Plaza, kde zhlédl filmové představení, které začalo ve 20.00. Film skončil ve 22.30. Markham

tvrdí, že se procházel po nákupním středisku, zašel do baru U Harriganů na skleničku a pak se vrátil domů, údajně ,krátce před půlnocí'.

(Viz příložený zápis výpovědi.)

Pisatel se potom odebral na caluské policejní ředitelství, kde se setkal s detektivem Morrisem Bloomem a společně s ním sepsal příložené hlášení o trestném činu.

Potom pisatel předal detektivu Bloomovi nahrávku výše zmíněné výpovědi.

Pisatel se tímto případem již dále nezabýval a neprovedl žádná jiná šetření než ta, která uvedl v této zprávě.

KOPIE: Det. M. Bloom, Caluská policie.

HLÁŠENÍ SEPSAL: Det. J. Crier #53, zástupce šerifa caluského okresu, Calusa, Florida.

HLÁŠENÍ SCHVÁLIL: Gregory Younger, šerif caluského okresu, Calusa, Florida.

V deset hodin, za jasného prosincového dopoledne, bylo těžko uvěřit, že se parkoviště u studia Anvil před necelými dvěma týdny stalo dějištěm zuřivého ozbrojeného útoku. Bílá štěrková příjezdová cesta se ve slunci třpytila jako sníh a zářivý odstín růžové omítky na budově v pozadí se od ní odrážel jako rumě-nec – podbarvený tmavším odstínem téže barvy ve květech ibišků a buganvílií, hustě rostoucích podél stěn. Před domem se skvěl nápis z ocelových písmen, hlásající, že zde sídlí firma ANVIL STUDIOS, a pod nápisem viselo logo firmy z téhož materiálu ve tvaru kovadliny. Matthew zaparkoval svůj Karmann Ghia přímo pod kovadlinou, vykročil ke vchodovým dveřím a otevřel je.

Recepce obložená dřevem, na stěně police s knihami, bílý umakartový konferenční stůl obklopený čtyřmi křesly potaženými černou koženkou, na druhé stěně dekorativní bílé registračky a na jedné z nich ozdobený vánoční stromek ve stojánku. Za stolem hned vedle dveří sedělo mladé děvče s telefonním sluchátkem u ucha. Vypadalo nejvýš na sedmnáct let – tmavovláška s kulatou tvářičkou, nádhernou postavou, jiskrnými očima a zastříženou lesklou ofinou, jako by měla na hlavě blyštivou černou přilbicí.

„Ano,“ říkala právě do telefonu. „To chápu.“ Pohlédla na Matthewa a obrátila oči v sloup, jako by žádala, aby jí potvrdil, že to snad ani není možné. „Jenže jsme si ten materiál objednali už před dvěma týdny a když nemáme film, nemůžeme točit, že? Souhlasíte s tím? Že člověk nemůže do kamery naladovat slíbený materiál?“ Znovu zakoulela očima. „Ne,“ řekla. „Nejsme Twentieth Century Fox, to je pravda. Proč se ptáte? Patří snad Twentieth Century Fox k vašim zákazníkům? Ach, chápu. To mě nenapadlo. My jsme jen obyčejná, prtavá společnost z prtavýho zapadákov jménem Calusa a natáčíme jenom devadesátivteřinové reklamní šoty pro obchody s nábytkem na Trailu, nicméně vy jste se nám zaručil, že ta dodávka přijde prvního, pane Peysere, teď už máme třetího a každou chvíli budou Vánoce, pane Peysere. Takže pošlete nám ty filmy, krucinálfagot, nebo ne?“ Podívala se na Matthewa, okatě pokrčila rameny a opět promluvila do sluchátka. „Ach, odpusíte, nenapadlo mě, že jste baptistický velebníček nebo co. Myslela jsem, že jste zvyklý jednat s výstředníky od filmu, kteří občas svůj projev okoření vulgárním výrazem, zvlášť když je někdo tak nasere, že by jeden řval! Tak mi povězte, kdy ty zásoby přijdou, ano? Povězte mi datum a přesný čas.“ Vzala do ruky tužku a začala psát. „Dobrá,“ prohlásila. „Mnohokrát vám děkuji, pane Peysere, a radši si dejte záležet, abychom to v tom termínu opravdu dostali.“ Třískla sluchátkem do vidlice, pohlédla na Matthewa, andělsky se usmála a řekla: „Tak. Co pro vás můžu udělat?“

„Mám domluvenou schůzku s panem Andrewsem,“ odvětil Matthew. „Jsem Matthew Hope.“

„Zavolám mu.“ Zvedla sluchátko a stiskla tlačítko v dolní části telefonu. „Miku,“ hlásila, „přišel za tebou nějaký pan Hope.“ Chvíli naslouchala, řekla „v pořádku“ a položila sluchátko. „Můžete jít dál,“ oznámila mu. „Tady těmi dveřmi se dostanete do velké místnosti, co vypadá jako mauzoleum. Najdete ho v promítací kabině.“

Zazvonil telefon. Zvedla sluchátko, ohlásila se jako „Studio Anvil“ a mávnutím ruky mu naznačila, aby prošel recepci až dozadu.

Matthew vstoupil do místnosti asi čtyřicet stop široké a šedesát stop dlouhé. Nikdy předtím sice ve filmovém studiu nebyl, ale tady se člověk nemohl zmylit. Police podél stěn byly plné plechovek s filmy, každá krabice měla bílou nálepkou s názvem napsaným černým fixem. U skleněné stěny, za níž, jak se Matthew domníval, se nacházelo zvukařské vybavení, stály dva obrovské šikmé pulty s vypínači a číselníky. Všude po zemi se válely otevřené krabice plné kabelů. Podél stěn stály do sloupců vyrovnané aluminiové přenosné schránky. Z nepořádku na podlaze vyčuhovalo několik kamer na dřevěných trojnožkách, jako ptáci, brodící se mělčinou. Protější stěně dominovalo velké

bílé plátno. Naproti němu uviděl promítací kabinu. Matthew vystoupal po krátkých schůdkách, zaklepal na zavřené dveře a otevřel je.

Za promítačkou seděl muž ve věku něco málo přes třicet let a převíjel film. Když z původní cívky sjel konec filmu a začal se pleskavě třepetat ve vzduchu, dotkl se druhé, setrvačností se pohybující cívky, zastavil ji dlaní, sňal cívku s osy, uložil ji do krabice a teprve potom se obrátil k Matthewovi.

„Pan Andrews?“ otázal se Matthew.

„Ano.“ Muž vstal a podal Matthewovi ruku. „Rád vás poznávám.“

Měl hranatý obličej s vystouplými lícními kostmi a trochu příliš širokým nosem. Dlouhé vlnité rezavé vlasy, padající až na ramena, připomínaly rozježenou paruku. Na sobě měl pomačkané světle zelené kalhoty, bílé kotníčkové sportovní boty s červenými pruhy, vínovou košili s tenkými žlutými proužky, mrňavého modrého připínacího motýlka a růžovou polyesterovou vestu posestou chumáči černých vláken.

Kdyby ještě vystoupil z malinkého autíčka, mohli byste ho považovat za klauna. Kdyby vystoupil z nákladní lodi plné banánů, mohl by to být přistěhovalec. Ale jeho oči byly oči robota naprogramovaného k zabíjení. Světle modré. Zdály se být skoro průhledné, takže měl člověk dojem, že když se podívá pořádně, uvidí až dovnitř, na integrované obvody zabudované v lebce. Také ústa vypadala jako vyleptaná do tváře, jež naprosto postrádala jakýkoli cit. Úzká linka, která se pokusila o úsměv, když Matthewovi potřásl rukou, jenže ten úsměv byl naprogramovaný a bylo zřejmé, že je falešný.

„Je to čest mít možnost potkat jednoho z nejslavnějších obhájců v Caluse,“ prohlásil. Snad to i mohl myslet doopravdy, jenže to vyznělo, jako by si to předem nacvičil, a kromě toho Matthew nebyl jedním z nejslavnějších obhájců ani jiných právníků, ať už jakéhokoli druhu.

„Je od vás hezké, že jste si na mě udělal čas,“ pravil Matthew. „Vím, že máte určitě spoustu práce.“

„Obyčejně tu bývám od sedmi hodin ráno do deseti večer,“ povzdechl si Andrews. „Je to dlouhý den, to mi věřte, ale pilná práce ještě nikoho nezabila. Někdy mě napadá, že jsme si já a partner nevědomky zvolili opravdu vhodný název pro naše malé studio – kovadlina. Neustálým bušením se snažíme překonat ocelový odpor ve snaze dosáhnout tady v tom zapadákově aspoň minimálního uznání za kvalitně odvedenou práci.“

Zase ten uzoučký, falešný úsměv.

Matthew si byl jist, že přesně táž slova vyslovil už tisíckrát předtím. Stačí na robotovi stisknout tlačítko PILNÁ PRÁCE, a můžete si poslechnout metaforu o kovadlině.

„Ve skutečnosti,“ vykládal Andrews, „je to akronym, vytvořený z našich

jmen. Můj partner se jmenuje Peter Villiers, po předcích je Francouz. Spojili jsme první dvě písmena mého jména a první tři písmena jeho jména a vznikl název Anvil. Ještě štěstí, že se nejmenujeme Hoveller a Nivaliski.“

A opět tenký úsměv.

A opět týž pocit, že tenhle žertík už vyprávěl mnohokrát předtím.

„Pane Andrewsi,“ začal Matthew. „Mám zprávu šerifovy kanceláře o té noci, kdy byla zavražděna Prudence Markhamová...“

„Je jí strašná škoda,“ prohlásil Andrews. „V tomhle takzvaném městě člověk těžko hledá nadané pracovníky. Všichni v Caluse mají plnou hubu kultury, ale vyslovují to slovo dlouze, jako můůůra. Prue byla úžasná ženská. Bude mi chybět.“

„Spojila se s vámi policie tu noc?“ zajímal se Matthew. „V té složce o tom nic není...“

„Nu, já jsem tu nebyl,“ odpověděl rychle Andrews.

„Takže jste ten den nepracoval tak dlouho jako obvykle, je to tak?“

„Jako obvykle... Ach, od sedmi do deseti. Ne. Popravdě řečeno, v době té vraždy jsem byl v posteli s jednou čubkou ze Sarasoty.“

Ta slova Matthewa podráždila. Tím víc, že je doprovázel úsměv hodný androida. Andrews se pořád tvářil strašně sebevědomě, což naprosto neodpovídalo jeho postavení drobného výrobce filmů ve městě, jež touto činností nikterak neproslulo. Takhle nadutý postoj by se snad dal očekávat u šéfa produkce v Los Angeles, i když ani tomu by to asi nikdo netoleroval. V Caluse bylo takhle přebujelé ego něčím nepředstavitelným. Navíc u tak mladého člověka...

„Tedy vám netelefonovali?“ ujistil se Matthew. „Nepožádali vás, abyste sem přišel?“

„Ne, nic takového. Dům byl zamčený a poplašné zařízení zapnuté. Uvnitř se určitě žádný vrah neschovával. Tak proč by mě tahali z postele? Jak prosté, drahý Watsone,“ dodal a znovu se usmál.

„Spolupracoval jste někdy s paní Markhamovou?“ otázal se Matthew. „Říkal jste, že byla velice nadaná...“

„Na kaluské podmínky až výjimečně. Opravdu, velice nadaná. Měl bych o tom něco vědět. Umím dobře odhadnout nadání a nemám trpělivost s diletanty.“

„Tedy jste s ní pracoval?“

„Ano, na několika filmech. Dělali jsme spolu, nu, to už bude tak půl roku... ano, někdy v červenci... na pláži na Sabal Key jsme dělali jeden naučný film, určený k promítání ve školách, aby se zdejší dospívající burani dověděli něco o vsudypřítomných a z velké části ignorovaných přírodních krásách, které je tady, na Floridě, obklopují.“

Tečka.

Další naučený proslov.

Anebo byl opravdu tak bystrý, že jeho mozek jako počítač neustále sprádal slova do perlivých sekvencí, takže chrlil do světa jednu za druhou?

„Pracoval jste s ní i na jejím posledním projektu?“ vypytl se dál Matthew.
„Na filmu, který stříhala tu noc, kdy ji zabil?“

„Ne. Čas od času se Prue vyznačovala zcela nevhodným tajnůstkářstvím ve všem, co se týkalo její práce. Můj partner a já dáváme přednost tvůrčím diskusím, stejně, jako to činili před dávnými lety američtí vystěhovalci v Paříži U dvou magotů. Možná vám připadá divné, že se přirovnávám k vystěhovalcům, když přece město Calusa se nachází na území Spojených států. Ale věřte mi, každý, kdo se zde věnuje výrobě kvalitních filmů, je ve skutečnosti vystěhovalcem. Často si připadám jako Samson mezi Filištiný.“

Spíš Héraklés v Augiášově chlévě, pomyslel si Matthew. Nikde nic, jen koňský sračky.

„Jednou dělala naučný film o zneužívání dětí,“ vykládal Andrews, který se začínal dostávat do tempa. „Moc pěkný film, jak se ukázalo. Ale byl byste si myslel, že je to dílo samotného Woodyho Allena, podle toho, jaké s tím dělala tajnosti! Byla to docela uzavřená skupina, jen ona, herci, osvětlovač, zvukař, pár kulisáků – a všichni se museli zapřísáhnout, že nikomu nic neprozradí. Stříhala tady ten film sama, v noci, v zamčené místnosti. Nikdy nikomu neukázala ani kousíček. Pámbu ví, kam ho schovávala, možná pod slamník. A pak přišla předváděčka. Fanfáry. Promítla nám to v téhle místnosti na tohle plátno. Jak říkám, úžasný film. Myslím, že potom dokonce dostal nějakou menší cenu. Ale k čemu to divadlo? Nesnáším u umělců přehnanou namyšlenost.“

„Ale paní Markhamovou jste měl rád.“

„Ano, moc rád.“

„O čem měl být ten její nový film?“

„Myslím, že jsem jasně řekl...“

„Omlouvám se, asi jsem vás...“

„... že velice často pracovala potají.“

„Ano, ale...“

„Tím jsem myslel i její nejnovější projekt. Nemám ponětí, o co šlo. Dokument o podkovových krabech? Reklamní kampaň pro některé z velkých caluských zlatnictví? Neprozradila vůbec nic.“

„A zeptal jste se jí?“

„Věděl jsem, že nemá smysl se vypytlvat, jakmile se Prue začne tvářit jako hvězda.“

„Ale používala zdejší stříhačský pult...“

„Ano. Platila za pronájem tisíc dolarů měsíčně. Já a můj partner musíme část

naší kapacity pronajímat; to je cena, kterou člověk zaplatí za to, že se snaží vyrábět hodnotné filmy v zaostalé vesnici. Peter a já jsme se přistěhovali z Pittsburghu, oba jsme vystudovali Carnegieho techniku. Rozhodli jsme se, že se vykašleme na Hollywood, kde je to samá honička v autech a speciální efekty. Místo toho chceme dělat klidné, jednoduché filmy, vybudovat si reputaci jako solidní filmařská firma a teprve tehdy se tam vydáme; až všichni pochopí, že odvádíme skvělou práci. Jenže člověk musí jíst. Proto pronajímáme části studia. Máme tady kvalitní zařízení a nejsme natolik povznesení, abychom ho nepůjčili obyčejným smrtelníkům.“ Opět se usmál. „Ovšem to neplatí o Prue. Jak říkám, byla nesmírně nadaná.“

„Pane Andrewsi, ta stříhací místnost, kterou používala...“

„Ano?“

„Mohl bych ji vidět?“

„Proč?“

„Tu noc, kdy byla zavražděna, našla policie jen její tělo a její vůz, stojící na parkovišti.“

„Hrozná tragédie.“

„Ten vůz byl zamčený. Uvnitř nebylo nic. Žádná kabelka, nic, podle čeho by bylo možné ji identifikovat... a určitě ne žádný film.“

„Je mi líto, ale nechápu, kam míříte.“

„Nu, přece tady stříhala film, že ano?“

„Řekl bych, že snad ano. Nemám tušení, proč tady byla.“

„Její manžel tvrdí, že stříhala film.“

„Ano. Jenže její manžel je vrah.“

„Tomu nevěřím, pane Andrewsi.“

„Samozřejmě, proto jste přece tady.“

„Ano. Proto jsem tady.“

„Ale pořád ještě nechápu, proč chcete vidět tu místnost.“

„Protože pokud tady stříhala nějaký film, musí zde ten film být. Máte klíč od té místnosti?“

„Jistě. Ale nerad bych narušoval soukromí těch, kdo si pronajímají ve studiu Anvil pracovní prostory.“

„Soukromí paní Markhamové už bylo porušeno,“ konstatoval suše Matthew. „Tím nejhorším myslitelným způsobem.“

„Myslím, že na tom něco je,“ připustil Andrews. „Počkejte, vezmu si klíče.“

Dveře střížny vedly do místnůstky o velikosti šestkrát dvanáct stop, osvětlené jednou stropní zářivkou. Většinu místnosti zabíral stroj, o němž Andrews prohlásil, že je to Steenbeck. U stroje stálo křeslo na kolečkách. Za křeslem na kovové konstrukci viselo něco jako plátěný batoh. Andrews vysvětlil, že je to

pytel na odpad, kam se házejí nepotřebné kusy filmů. Pytel byl prázdný, stejně jako věšáky nad ním, kam, jak vykládal Andrews, si stříhač zavěšuje kusy filmů nebo zvukových pásů, které hodlá použít. Na povrchu stříhacího pultu neleželo vůbec nic. Ani ústřížek filmu, ani kousek pásky.

„Máte od téhle místnosti ještě nějaké klíče?“ napadlo Matthewa.

„Jen ty, které měla Prue. A univerzální klíč, kterým jsem odemkl.“

„Tak kde je ten film? Jestli stříhala film...“

„Třeba nestříhala, víte,“ podotkl Andrews.

„Tak k čemu by si pronajímala...?“

„Možná si jen prohlížela, co už měla natočené, vybírala nejlepší záběry, dělala si značky, určovala, co a jak bude později stříhat. To všechno taky patří ke stříhání, ale není to stříhání jako takové.“

„Ale stejně by k tomu potřebovala film.“

„To ano.“

„Tak kde je?“

„Prohlédla policie to auto?“

„Důkladně.“

„A v kufru žádný film nebyl?“

„Nebylo v něm nic.“

„To je rozhodně zvláštní,“ uznal Andrews.

„Je tady ve studiu nějaké místo, kam by ten film mohla uložit? Než odešla?“

„Máme tady sklad,“ přisvědčil Andrews. „Ale včera večer jsem tam uklízel a neviděl jsem nic, co by mohlo patřit jí.“

„Jak to poznáte?“

„Cívky jsou označené, aby se daly rozeznat,“ vysvětloval Andrews. „Na každé plechovce je nálepka s pracovním názvem filmu.“

„A vy jste všechny názvy poznal?“

„Všechny.“

„Nebyla tam nějaká plechovka bez názvu?“

„Ani jedna.“

Matthew se na chvíli odmlčel. Potom se zeptal: „Nevíte, jak dlouho ten večer pracovala?“

„Nevím.“

„Vy jste tu nebyl, když přišla?“

„Ne.“

„V kolik hodin jste odešel ze studia?“

„Kolem šesté, jak už jsem se zmínil...“

„Ano, vaše přítelkyně ze Sarasoty. Byl tady vůbec někdo, když jste odcházel?“

„Byl jsem poslední.“

„Zapnul jste poplašné zařízení?“

„Zapnul.“

„A zamkl jste dveře?“

„Ano.“

„Znala paní Markhamová kombinaci poplašného zařízení?“

„Ano.“

„Předpokládám, že měla klíč...“

„Samozřejmě.“

„Pokud jde o ten film, co na něm pracovala,“ vzpomněl si Matthew, „nevěděl byste, kdo na něm dělal s ní?“

„Je mi líto, ale ne.“

„S kým obvykle pracovala? Myslím kameramany, kulisáře...“

„Kulisáři se pořád mění, není těžké je sehnat. Ale Prue na většině svých filmů pracovala se stejným kameramanem, osvětlovačem i zvukařem.“

„Potřeboval bych jejich jména,“ požádal Matthew.

Henry Gardella se považoval za člověka vybraného vkusu.

„Chci, aby to bylo vkusné,“ oznámil jí.

„Bude to vkusné,“ ujistila ho.

„Proto jsem přišel za vámi,“ dodal. „V Miami jsou stovky lidí, kteří by pro mě ten film mohli natočit, mohl jsem jít za kýmkoli z nich. Ale radši jsem si vybral vás.“

„Děkuju vám,“ odvětila.

To se stalo v září.

Velice schopné děvče, pomyslel si. Už celá léta točí filmy, má dobrou pověst. Ale taky má zájem vydělat si pár babek, kdo by neměl? Aby mohla přejít od těch šestákových dokumentárních srágor, které vyrábí, k opravdu velkým věcem. Zaplatí jí za ten film sto pětasedmdesát táců. A přidá jí k tomu deset procent z hrubého zisku, což není jen tak nějaká pokroučka.

„S filmem je to jako s býčími zápasy,“ vykládal. „Pokaždé stejný rituál. Nejdřív kompletní negativy, pak hrubý střih, konečný střih, první kopie, druhá kopie a konečná, výsledná verze. Každý den se po natáčení pošlou exponované filmy do laboratoře a na druhý den všechno, co potřebujete, přijde zpátky vyvolané. Rituál. Rutina.“ Pohlédl na ni přes stůl. „Mohl bych si ten film dát vyrobit za sto táců, možná i za méně,“ tvrdil. Byla to lež. „Znám v Miami chlapy, co by to zmáklí za týden.“ Další lež. „Jenže od nich bych dostal lacinou šmíru, jako vždycky, a mně jde především o vkusnou podívanou. Chci, aby – když se nám to povede – to vypadalo jako opravdová hollywoodská produkce a ne jako film natočený v ušmudlaném hotelovém pokoji na Collins Avenue s potetovaným matrozem a parkem štětek. V tom městě jsou celé mraky štětek.“

Usmál se.

Prudence Ann Markhamová jeho úsměv neopětovala.

Moc solidní děvče. Sedí si tu v šedé sukýnce a bílé blůze, na nohou střevíce s nízkými podpatky, ruce složené v klíně, světlé vlasy stažené do uzlu a vypadá jako ministrova manželka. Přemýšlel, jaké asi nosí kalhotky.

„Usiluju o styl,“ vykládal. „Chci, aby to byla třída. Potřebuju stejně vkusný film, jako byl váš film o zneužívání dětí. Zdrženlivý, ale silný.“

„Děkuju,“ řekla.

„Abychom si rozuměli,“ pokračoval, „musí tam být vidět všechno, co je k vidění. Netočíme seriál o kačeru Donaldovi.“

„To chápu.“

„Ale sex se dá předvádět buď laciným způsobem, anebo elegantně, stylově, a já požaduju eleganci.“

„Bude to elegantní,“ ujistila ho.

Byl by rád věděl, zda má blondaté i chloupky na přirození.

„A stylové,“ naléhal.

„A stylové.“

„A vkusné.“

„Samozřejmě.“

„Viděla jste film *Za zelenými dveřmi*?“

„Ne.“

„Je v něm jeden zpomalený záběr; to je právě to, o čem mluvím. Velice elegantní. Ten muž zpomaleně ejakuluje, trvá to snad pět minut. Na plátně to připomíná sněhovou bouři. Velice krásné. To je ten druh elegance, o jaký usiluju. Musíte si sehnat videokazetu a podívat se na to.“

„Podívám se.“

„A taky byste si měla sehnat *Hluboké hrdlo*. To se hraje i v normálních kinech, chápete? Nahrabali na tom padesát milionů dolarů. Je to obrovská, dokonalá konstrukce na filmovém plátně a chodí na to manželé s manželkami a chlapi s přítelkyněmi do normálních biografů, do žádných laciných pornokin, a přitom je tam vidět, jak ho Linda Lovelaceová polyká až ke kořeni. O to mi jde. Chci takovýhle vkusný film, který by mohl mít šanci dostat se do obvyčejného kina. O video nemám strach. Na videokazetách vyděláme spoustu peněz. A taky musíte udělat dvě verze – myslím dva různé střihy. Abychom tu mírnější verzi mohli později prodat kabelovým televizím. Kabelová televize,“ zopakoval a smutně potřásl hlavou. „V kabelové televizi nikdy nevidíte žádnou opravdickou akci. Budete *vědět*, co dělají, ale nevidíte ani jeden detailní záběr. Já si přeju, aby tam bylo co nejvíce detailních záběrů, protože na světě není nic krásnějšího, než když se lidi milují, nemyslíte?“

„Ano,“ odvětila.

„Když na to půjdeme správně, vydělá nám ten film spoustu peněz,“ tvrdil. Odmlčel se a pohlédl jí zpřímá do očí. „Myslíte, že to dokážete udělat jaksepatří?“

„Ach ano, vím, že to dokážu.“

Je celá nedočkavá. Má čuch na prachy. Vsadil by se, že už se jí pod tou šedou sukýnkou potí stehna.

„Protože těch sto sedmdesát pět tisíc, které do toho chci vložit, to je spousta peněz.“

„Já vím.“
„Kdy můžete začít?“ zeptal se.
„Myslím, že koncem měsíce.“
„A kdy bude hotová konečná verze?“
„Do Vánoc?“ nadhodila.
S otazníkem. Takže si ani není jistá, že to do těch Vánoc stihne.
„Tak dlouho, hm?“
„Chceme to přece udělat pořádně,“ připomněla mu.
„S kolika natáčecími dny počítáte?“
„Asi tak s pětatřiceti.“
„Co takhle dvacet.“
„Dvacet?“
„Když vezmeme v úvahu, že se povede jeden ze čtyř záběrů...“
„Já bych počítala s poměrem jeden ku deseti.“
„Řekněme jeden ku šesti.“
„Ale i tak, dvacet dnů...“
„Víc nepotřebujete.“
„Nechápu, jak...“
„Pětatřicet dnů nepřipadá v úvahu. Zním lidi, kteří by to dokázali za deset, patnáct dnů.“
„Dvacet mi připadá...“
„No dobrá, tak pětadvacet. To by mělo stačit.“
„Osmadvacet,“ navrhla. „Protože, chápejte...“
„Tak osmadvacet, nebudu se hádat o tři dny. Seženete v Caluse potřebné lidi?“
„Nechci pracovat se svým obvyklým štábem.“
Dostává strach, pomyslel si.
„A s kým tedy budete pracovat?“ zeptal se. „Nemyslím herce, to je čistě na vás, za předpokladu, že nebudete zaměstnávat obyčejné děvky.“
„Napadá mě pár solidních lidí,“ ujistila ho.
„A taky žádné fetišáky, co si chtějí přivydělat pár babek rozepínáním poklopce.“
„Ne, ne.“
„Chci, aby to vypadalo autenticky. Jako když to dělají úplně normální lidi. A samozřejmě vkusně. Tak kdo vás napadá?“
„Myslíte herce?“
„Ne, vždyť říkám, že to je na vás. Nechci se míchat do uměleckého řízení.“
„To oceňuju.“
„S kým tedy počítáte?“
„S jistými lidmi z Tamy.“
„Jsou to zkušení filmaři?“

„Určitě ano.“

„Hlavně nenajímejte nikoho z Miami. Provozuju tam už deset let divadlo a nechci, aby se začalo povídat, že Henry Gardella financuje hnusné filmy. I když tenhle film nebude hnusný.“

„Jistěže ne. To vám slibuju.“

„A taky nechci, aby se toho domáklí mládenci. Víte, koho tím myslím?“

„Ne. Koho tím myslíte?“

„Mládenci,“ zopakoval a prstem si ohnul nos na stranu. „Mládenci, kteří vám jsou schopní prostřelit koleno, když mají dojem, že jim lezete na jejich písčec. Držte to v tajnosti, buďte diskrétní a proveďte to vkusně.“

„Dobře.“

Napadlo ho, jestli by něco namítala, kdyby jí vyhrnul šedou sukýnku a vysvětlil jí, jak si představuje opravdový vkus.

To se stalo už v září.

A dnes, čtvrtého prosince, seděl ve své kanceláři v divadle Pod svícnem a přemýšlel, co se stalo s tím zatraceným filmem.

Prudence Ann Markhamová je mrtvá a on za své peníze nic nedostal.

Osobně investoval do toho filmu sto pětasedmdesát táců. Počítal: pět lidí – kameraman, osvětlovač, zvukař a dva poskokové – na osmadvacet dnů, při deseti až dvanácti hodinách práce denně to dělá asi pětatřicet tisíc. Dalších dvacet pět tisíc pro herce. Nájem vybavení přijde na sedmnáct. Šestnáctimilimetrový film, vyvolání, kopírování, to stojí tak deset tisíc, počítáme-li s úspěšností jedna ku šesti – i když Prudence mluvila o poměru jedna ku deseti. Čtvrt-palcový magnetofonový pásek přijde na dalších šest, sedm set babek. Dále musí počítat asi s deseti dolary na stravu pro štáb a herce. Přeprava filmů letadly společnosti Federal Express do laboratoří v New Yorku nebo v Atlantě a zpátky bude stát asi tak patnáct set. Laboratoř – práce, pásy, filmy, optika a tak dále – to je padesát tisíc navrch. Celkem sto padesát táců plus minus nějaký ten halíř a pětadvacet tisíc pro ni jako odměna za dodání finální verze.

Že je mrtvá, to je její věc. Trouba manžel se rozhodl zavraždit svou ženu – čert ví proč. Možná mu zahýbala. Někdy se stává, že tyhle vážné, tiché typy se v posteli umějí pěkně rozparádít. Ale ne ve vlastní posteli. Vždycky v posteli někoho jiného. Řvou při tom, až probudí sousedy.

Tak kde je ten film?

Co sakra provedla s tím filmem?

Napadlo ho, že by měl zajet do Calusy a trochu se porozhlédnout.

Ten nápad se mu moc nezamlouval.

V Caluse bývá nuda – až na ty případy, kdy se nějaká kráva pitomá nechá zavraždit.

Matthew by byl nejráději šel za Otto Samalsonem, jenže Otto Samalson byl mrtvý.

Nebo by zkusil navštívit May Hennessyovou, Číňanku, která pracovala jako asistentka v Samalsonově detektivní kanceláři, jenže Ottova rodina, jakmile byla uznána platnost závěti, firmu zrušila a rozprodala nábytek a poslední, co se Matthew o May doslechl, byla zpráva, že se odstěhovala do Hongkongu.

Ve městě Caluse, jež má jen něco přes padesát tisíc obyvatel, najdete pouhý tučet detektivních kanceláří. Výběr je tedy omezený. Soukromý detektiv, kterého se nakonec rozhodl najmout, byl mladý černoch jménem Warren Chambers. Doporučil mu ho Benny Weiss, nepochybně nejlepší obhájce ve městě.

Ve svém rodném městě Saint Louis pracoval Warren jako policista. V Caluse bydlel už tři roky a zpočátku zde působil u několika bezpečnostních agentur, než se rozhodl udělat se pro sebe. Bylo mu asi pětatřicet, mluvil tichým, mírným hlasem, působil nesmělým dojmem a v brýlích s kostěnými obroučkami vypadal spíš jako účetní než jako soukromé očko – tak, jak si je lidé představují. Byl to dlouhán, bývalý člen basketbalového týmu Missourské university, kde studoval dva roky před nástupem k saintlouiské policii. Warren se ještě stále pohyboval jako sportovec a zdálo se, že se v lehkém obleku, který měl na sobě při první schůzce s Matthewem, necítí příliš pohodlně. Jeho oči měly stejnou barvu jako jeho kůže – barvu hnědého jílu. Když Matthew mluvil, ty oči ho bedlivě pozorovaly. Matthew měl rád lidi, kteří umějí poslouchat. Warren Chamber byl skvělý posluchač. Což možná souviselo s jeho pověstí pečlivého a přesného vyšetřovatele.

„Ten kameraman se jmenuje Vaughan Turner,“ vykládal Matthew. „Osvětlovač je Lew Smollet. A je tu ještě zvukař Mark Wiley. To je jádro skupiny, se kterou běžně spolupracovala. Tady jsou jejich adresy, všichni bydlí v Caluse.“ Podal Warrenovi přes stůl list papíru. „Dám vám taky kopie seznamu svědků od státního zástupce a zápisy jejich výpovědí – s tím budu taky potřebovat pomoc. Jsou jenom dva. Oba dva bydlí hned vedle Markhamových. Velma Masonová bydlí v domě napravo od nich. Vypověděla, že tu noc, kdy došlo k vloupání, viděla Markhama, jak rozbil skleněné dveře, které vedou do jeho vlastní kuchyně. S jistotou ho identifikovala. Bydlí vedle něj už sedm...“

„Jaká byla viditelnost tu noc?“ přerušil ho Warren.

„To je jedna z věcí, kterou pro mě musíte zjistit.“

„Dobře. Kdo je ten druhý svědek?“

„Muž jménem Oscar Raddison. Bydlí vlevo od nich. Tvrdí, že v noci, kdy se stala vražda, viděl Markhama, jak něco zakopává na své zahrádce. Tahle výpověď jim pravděpodobně umožnila získat povolení k prohlídce.“

„A co říká náš člověk, kde vlastně byl?“

„V kině. Twin Plaza, první sál. V nákupním středisku South Dixie. A potom si zaskočil do hospody.“

„Kdy se vrátil domů?“

„Kolem půlnoci.“

„A tehdy ho ten chlápek viděl?“

„Ne. Viděl prý někoho ve čtvrt na dvanáct.“

„Viděl, jak zakopává šaty a nůž?“

„Ne, viděl jen, že *něco* zakopává.“

„Ale neidentifikoval to něco jako zakrvácené oblečení? Nebo krvavý nůž?“

„Ne.“

„A u něj taky chcete ověřit, jestli mohl dotyčného s jistotou poznat. Hned se do toho dám. Našla policie v Markhamově autě nějaké skvrny od krve?“

„V laboratorní zprávě se o skvrnách od krve nic nepíše.“

„Jak tedy podle nich dojel autem celou cestu z Rancher Road až domů, aniž by po něm zůstaly nějaké skvrny? Chci říct, že jestli měl na sobě ty šaty nasáklé krví...“

„Já nevím, co si myslí,“ řekl Matthew. „Nejsou povinni sdělovat mi, jakým způsobem ho chtějí dostat na šibenici.“

„Dá jim dost práce vysvětlit, jak to, že to auto bylo čisté.“

„Nejlepší vysvětlení je to, že ji nezabil.“

„Viděl ho někdo v tom kině?“ otázal se Warren. „Nebo potom v hospodě? V zakrvácených šatech?“ Do hlasu se mu vkradl lehký sarkasmus. Matthew se usmál.

„On neví o nikom.“

„Takže hledáme alibi.“

„Kohokoli, kdo ho ten večer někde potkal. Ano.“

„To je hledání jehly v kupce sena,“ mínil Warren. „Ale udělám, co budu moci. Máte nějakou jeho fotografii?“

„Jenom tuhle.“ Matthew otevřel horní zásuvku stolu a vytáhl černobílou fotografii osm krát deset palců. Byl na ní Markham s manželkou někde na pláži. „Dal jsem si to zvětšit z jedné novější momentky.“

„Byl bych radši, kdybychom měli nějakou fotku, kde není jeho žena,“ podotkl Warren. „Její fotky byly ve všech novinách, některé svědky by to mohlo odradit. Ale i kdyby se nám povedlo najít člověka, který řekne ‚jo, tenhle chlápek si koupil lístek do prvního sálu Twin Plaza‘ nebo ‚viděl jsem ho později jíst hamburger v South Dixie‘ nebo vypoví, že ho viděl pít v té hospodě – jak se vlastně jmenuje?“

„U Harriganů.“

„Co si dal? Pověděl vám to?“

„Tanqueray martini. Suché, čisté, se dvěma olivami.“

„Jenom jednu skleničku?“

„Jenom jednu.“

„No dobrá, tak tedy třeba někdo řekne ‚jo, viděl jsem ho‘. Nejsem si jistý, jestli to bude co platné. Obžaloba ho roztrhá na cucky. Připomenou mu, že se to stalo už v listopadu, a jak si může být jistý, že to je opravdu ten člověk, kterého viděl. Jak si může být tak naprosto jistý – protože víte, pane, tady jde o brutální vraždu a doufám, že si uvědomujete, jak vážné obvinění bylo proti obžalovanému vzneseno. Takové ty právnické kecý.“

Matthew se opět usmál.

„Nícméně se dá docela rozumně věřit, že ten člověk šel opravdu sám do kina, protože jeho žena měla práci, a že si potom zaskočil na skleničku, aniž by potkal nějakého známého či někoho, kdo ho poznal. Na té historce není nic nepravděpodobného.“ Warren zvedl se stolu zápisy výpovědí, oba si je pozorně přečetl a opět pohlédl přes stůl na Matthewa. „Soudě podle toho, co vypovídá tahle paní, hodlají tvrdit, že Markham to vloupání nafilmoval. Ta paní ho viděla, jak se vloupal do svého vlastního domu. Toho se budou držet. Ten člověk ukradl své vlastní oblečení a nůž, protože si naplánoval, že jich o deset dnů později použije při vraždě. Kde byl podle vlastní výpovědi v době vloupání?“

„Na návštěvě u přítele.“

„Od kdy do kdy?“

„Od devíti do jedenácti.“

„A v kolik přišel domů?“

„Kolem půl dvanácté.“

„A ta paní vypovídá, že ho viděla, jak se vloupal do domu o půl jedenácté, je to tak?“

„Tak to stojí ve výpovědi.“

„Takže kdybychom mohli prokázat, že byl Markham u toho přítele – jak se vlastně jmenuje?“

„Alan Saunders. Bydlí na Whisper Key.“

„Už jste s ním mluvil?“

„Jen po telefonu. Nepamatuje si moc přesně, kdy od něj Markham odešel.“

„A jéje.“

„Tak.“

„Mohl bych to s ním zkusit?“

„Dám vám adresu,“ přikývl Matthew.

„Protože kdyby se nám podařilo přesně stanovit tyhle časy, máme to vloupání v suchu. Buď se nám to povede, anebo budeme muset toho lupiče vy pátrat. A možná, že když najdeme lupiče, najdeme zároveň i vraha.“

„Naší povinností není hledat vraha,“ namítl Matthew.

„Ale určitě by to neuškodilo,“ opáčil Warren. „Poptám se trochu ve městě. Mám u policie pár kamarádů, kteří si vždycky rádi poklábosí s bývalým poldou z velkoměsta. Třeba se mi podaří zjistit něco o jiných nevyřešených vloupačkách se stejným způsobem provedení, kdo ví? Za pokus to stojí. Kdo si promluví s těmi dvěma svědky? Vy, nebo já?“

„Měl jsem v plánu zaskočit dnes odpoledne k paní Masonové.“

„Možná se mi do té doby podaří zjistit, co asi tak mohla nebo nemohla vidět. Podívám se do novin, zjistím, jaké bylo počasí a v jaké čtvrti byl měsíc; prověřím všechno, co mohlo ovlivnit viditelnost. Možná se tam dnes večer zaskočí podívat, jestli je tam pouliční lampa, jestli na zahrádku za domem odněkud dopadá světlo a jestli nemají žárovku nade dveřmi od kuchyně. Bylo by fajn, kdyby se nám touhle cestou podařilo její výpověď zpochybnit, co říkáte?“

„Chci, abyste se lidí ze štábu paní Markhamové zeptal na jednu věc,“ vzpomněl si Matthew.

„Na jakou?“

„Na čem vlastně pracovali. A kam uložili film.“

„Dobrá, tak já se do toho dám.“ Warren náhle vstal a rozvinul svou rozměrnou postavu v celé výšce. Podal Matthewovi ruku. „Měli bychom být neustále ve spojení, pane Hope,“ dodal s úsměvem. „S vámi se mi bude pracovat dobře.“

Potřásl si rukama.

„Říkejte mi Matthew,“ požádal Matthew.

„A vy mně Warrene,“ opáčil Warren.

CALUSKÉ POLICEJNÍ ŘEDITELSTVÍ

VÝPOVĚĎ SVĚDKA

Případ č. 84-2207-CF-A-S9

Datum: 2-11-86

Čas: 01.20 hod.

Já, Velma Judith Masonová, bytem v 1141, Pompano Way, Calusa, Florida, jsem dobrovolně učinila tuto výpověď det. Morrisi Bloomovi #714 a který/kteří se mi představil/i jako detektiv/ové caluské policie. Za svou výpověď jsem neobdržela žádnou odměnu ani mi za ni žádná odměna

nebyla nabídnuta. K vydání svědectví mě nikdo nenutil hrozbami ani je ze mě nevytlákal sliby.

Vyšetřovatel: Je 21. listopadu, 1.20 ráno.

Můžete nám povědět své celé jméno?

Svědčyně: Velma Judith Masonová

V: Paní Masonová, znáte obyvatele domu číslo 1143 na Pompano Way? Je to dům, sousedící s vaším domem, že?

S: Ano, je.

V: A znáte lidi, kteří tam bydlí?

S: Ano. Prue a Carlton Markhamovi. Zním je.

V: Jak dlouho je znáte?

S: Bydlím tam už sedm let. Poznala jsem je krátce poté, co jsem se nastěhovala.

V: Sedm let. Tedy jste je znala po celou tu dobu?

S: Ano.

V: A samozřejmě byste každého z nich poznala...

S: Ach, ano.

V: Kdybyste je zahlédla na ulici nebo v restauraci nebo...

S: Kdekoli. Už sedm let jsme sousedi. Každou chvíli se navštěvujeme nebo se setkáváme před domem.

V: Paní Masonová, můžete mi povědět vlastními slovy, co jste viděla desátého listopadu - tedy v pátek v noci? Byla jste doma?

S: Byla.

V: Co jste dělala desátého listopadu asi tak o půl jedenácté večer?

S: Dívala jsem se na televizi.

V: Vzpomínáte si, na jaký pořad jste se dívala?

S: Ano. Dívala jsem se na film. Dávali ho na kabelové televizi. Byla to detektivka. Já mám detektivky ráda.

V: Kde máte tu televizi, paní Masonová?

S: V obývacím pokoji.

V: Nachází se váš obývací pokoj na té straně

domu, odkud je vidět na postranní vchod do domu Markhamových?

S: Ano.

V: To znamená, že je na jižní straně vašeho domu, že ano? A je odtud vidět na severní stranu domu Markhamových.

S: Já se ve světových stranách moc nevyznám. Můj obyvák...

V: Nu, je to tedy tak, že z okna vašeho obývacího pokoje je vidět na tu stranu domu Markhamových, kde je postranní vchod? Myslím ty dveře, co vedou do kuchyně?

S: Ano, tak je to správně.

V: A kdybyste se podívala oknem obývacího pokoje, viděla byste na kuchyňské dveře domu Markhamových?

S: Ano, viděla.

V: Dobře. Povězte mi, co jste viděla a slyšela desátého listopadu večer.

S: Nejdřív jsem slyšela zvuk rozbitého skla. Myslela jsem nejdřív, že to jde z televize, protože v tom filmu se zrovna odehrávalo něco podobného. Ale pak jsem si uvědomila, že ten hluk přichází zvenčí.

V: Myslíte tím z nějakého místa mimo váš dům?

S: Ano. Byl to zvuk tříštícího se skla.

V: Co jste udělala, když jste uslyšela ten hluk?

S: Šla jsem se podívat z okna.

V: A kam jste se dívala?

S: Směrem k Markhamům.

V: Dívala jste se na bok domu Markhamových?

S: Ano.

V: Jsou ty postranní dveře jejich domu zasklené?

S: Ano. A u mého domu je to stejné. Horní část dveří je zasklená a jsou tam žaluzie.

V: Takže jsou zasklené a se žaluziemi.

S: Ano.

V: Viděla jste ze svého místa u okna dobře na postranní dveře Markhamových domu?
S: No jistě. Je to jenom deset, patnáct stop.
V: A co jste viděla?
S: Viděla jsem Carltona Markhama stát u postranních dveří. V ruce měl kladivo.
V: Víte určitě, že to byl Carlton Markham?
S: Docela určitě. Zním ho už sedm let.
V: Co měl na sobě?
S: Šedivé kalhoty a modrou sportovní bundu. A klobouk. Slaměný klobouk s ohrnutou střešou.
V: Jakou měl barvu?
S: Stejnou jako ta bunda, modrou.
V: A co pan Markham dělal?
S: Jenom tam stál. Nejmíň minutu nebo tak. Potom sáhl dovnitř skrz rozbité sklo...
V: Říkáte, že to sklo bylo rozbité...
S: To musel být ten rámus, co jsem předtím slyšela.
V: A viděla jste opravdu, že je sklo ve dveřích rozbité?
S: Ach, ano.
V: Říkáte tedy, že pan Markham sáhl skrz rozbité dveře dovnitř...
S: Ano, sáhl tam rukou.
V: Měl rukavice?
S: Ne. Žádné rukavice jsem neviděla.
V: Co se stalo pak, když sáhl dovnitř?
S: Otevřel dveře.
V: A co bylo dál?
S: Vešel do domu.
V: Viděla jste, že by se v domě rozsvítilo po tom, co vešel?
S: Ne, neviděla.
V: Viděla jste pana Markhama vyjít z domu?
S: Ne. Vrátila jsem se k televizi. Myslela jsem si, že třeba ztratil klíč, a proto musel rozbít ty dveře.

V: Nezavolala jste policii?
S: Ne. Proč taky? Carlton přece vešel do svého vlastního domu.
V: Ale později přijela policejní auta, že?
S: To nevím. Víím, že tam mělo dojít ke vloupání, ale hned po filmu jsem šla do postele. Žádné policejní auto jsem neviděla.
V: No dobře. Děkuji vám, paní Masonová. (konec nahrávky)

Podpis: Velma J. Masonová

Svědék: Det. Morris Blum

Výpověď dokončena v 0145 Svědek: Det. Cooper Rawles

Matthewovi Vánoce na Floridě nikdy nepřipadaly jako to pravé ořechové. Hlavní ulice byla sice vyzdobena borovicemi a cesmínami, na křižovatce Cow Crossing – kdysi zde opravdu byl přechod pro krávy, tehdy dávno, kdy město teprve vznikalo – zavěsili obrovského Santa Clause na saních, jenže bez sněhu to všechno bylo na draka. Uvědomoval si, že ty opravdové první Vánoce v historii se vlastně také slavily v podnebí, jež se od floridského příliš nelišilo, ale podle jeho představ se Kristus Pán měl narodit někde poblíž severního pólu. Dnes bylo čtvrtého prosince a Velma Masonová už svému domu dopřála vánoční výzdobu. Do oken hledících do ulice zavěsila věnce, na borovici na trávníku před domem připevnila svíčky a k malému ibiškovému keři postavila malou plastovou figurku soba. Přišla až po třetím zazvonění. Zůstala stát za zavřenými zasklenými dveřmi a mžourala na něho.

„Paní Masonová?“ zeptal se.

„Ano?“

Odhadl jí na něco přes šedesát. Brýle, květované domácí šaty, sandály. Vypadala překvapeně. Bledé modré oči za tlustými čočkami brýlí měla široce rozevřené – abych tě lépe viděla. Za ní poblíž prosklené stěny poblíkal vyzdobený vánoční stromek a Matthew slyšel řvoucí televizi, kde právě dávali odpolední soutěž.

„Jsem Matthew Hope,“ představil se. „Obhajují vašeho souseda.“

„Ano?“

Pořád jakoby v defenzívě. Skleněné dveře nechala zavřené. Ruce si založila na prsou. Hlavně aby se ten zlotřilý advokát nedostal do domu.

„Četl jsem, co jste vypověděla na policii...“

„Poslyšte,“ přerušila ho, „můžete se mi nějak identifikovat?“

Matthew vytáhl peněženku a vztáhl k zavřeným dveřím ruku s navštívenkou. Paní Masonová otevřela dveře, vzala navštívenku a zašilhala na ni. V neviditelné televizi uvnitř zřejmě někdo právě vyhrál šest tisíc dolarů.

„Směl bych jít dál a položit vám několik otázek?“ otázal se.

„Snad ano,“ usoudila a otevřela dveře. Vizitku mu nevrátila.

Vešel za ní do domu. Páchlo to tam floridskou vlhkostí, stářím a zatuchlým tabákovým kouřem. Vánoční stromek u zasklené stěny byl dojemně vychrtlý a spoře ozdobený. Ratanový nábytek. Souprava špinavých polštářů. Skrze zasklenou stěnu bylo vidět sousední dům, řídce obrostlý buganviliemi. Paní Masonová zády k němu pohlédla na televizní obrazovku a potom televizor vypnula.

Ticho.

„Tak si sedněte,“ vybídla ho, a v tom vyzvání zazněla současně neochota, podezřívavost i hrubost.

Posadil se.

„Chci, abyste věděl,“ upozornila, „že podle mě ji Carlton zabil. A taky vám povídám, že všechno, co jsem řekla policii, je pravda pravdoucí.“ Zaváhala a dodala: „Měla jsem Prue moc ráda.“ Z kapsy u šatů vytáhla krabičku cigaret, vyndala jednu, zapálila ji – Matthew si povšiml, že má prsty zažloutlé od nikotinu – a vypustila kouř. „Tak co chcete vědět?“ zeptala se. „Nehodlám odvolat nic z toho, co jsem pověděla policii, jestli jste přišel kvůli tomu. Stejně nechápu, proč vůbec advokáti obhajují vrahy,“ potřásla hlavou.

„Inu,“ namítl Matthew, „každý má právo na spravedlivě vedený proces a na kvalitní obhajobu. Proto musím klást všechny ty otázky, i když jste na většinu z nich už jednou odpověděla.“

„Tak ať to máme za sebou,“ povzdechla si. „Nechci přijít o své oblíbené pořady.“

„Ano, madam, budu se snažit to vzít co nejvíc zkrátka,“ slíbil Matthew. Ihned otevřel aktovku a vytáhl diktafon. Na úvod smířlivě prohodil: „Tuhle hračku už asi znáte.“ Usmál se, uvedl přístroj do chodu a hned se začal ptát: „Paní Masonová, tu noc, kdy došlo k vloupání do domu Markhamových, jste...“

„To žádné vloupání nebylo,“ odsekla.

„Nu, policii to bylo nahlášeno jako vloupání,“ vysvětloval Matthew. „Vy jste náhodou...“

„To ještě neznamená, že to bylo vloupání,“ trvala na svém, „jen proto, že jim to někdo nahlásil.“

„Mluvila jste ten večer s někým od policie?“

„Ne, nemluvila.“

Odpovídala vzdorně. Mluvila přímo do diktafonu, s bradou vystrčenou dopředu. No dobře, pomyslel si.

„Tedy vás ten večer detektiv Morris Bloom nevyšlechl?“

„Ne. nevyšlechl.“

„Příležitost promluvit si o tom s někým se vám tedy naskytla až mnohem později, je to tak?“

„Až v noci, kdy se stala ta vražda.“

Zdůraznila to. A zase zabafala z cigarety.

„Vyslychali vás tady, ve vašem domě?“

„Nejdřív ano. A potom jsem s detektivem Bloomem odjela do města a on si to všechno, co jsem mu už pověděla tady, nahrál na magnetofon.“

„Vy jste mu o tom, co jste viděla tu noc, kdy došlo k vloupání, vyprávěla sama od sebe?“

„Ne. Detektiv Bloom se mě ptal. A žádné vloupání to nebylo.“

„On o tom vloupání – nebo jak tomu chcete říkat – věděl už předtím, že ano?“

„To ano.“

„A zeptal se vás, jestli jste tehdy v noci něco slyšela?“

„Ano.“

„A předtím, než se vás na to začal ptát detektiv Bloom – mluvila jste s někým o tom, co jste viděla?“

„Ne. Věděla jsem, že byl u sousedů nějaký rozruch, ale domnívala jsem se, že to Carlton policii vysvětlil, když sem přijeli. Myslím tím, že jim vysvětlil, že se do svého domu vloupal on sám.“

„Víte určitě, že to byl pan Markham?“

„Docela určitě.“

„Viděla jste ho dobře?“

„Jako ve dne.“

„On stál u těch postranních dveří, že ano?“

„Ano.“

„A v ruce měl kladivo.“

„Ano.“

„A vypověděla jste, že rozbil skleněnou výplň dveří, ano?“

„No, když slyšíte cinkot rozbitého skla a kouknete se z okna a vidíte, že u dveří stojí člověk s kladivem v ruce, napadne vás, že to sklo rozbil on, nemyslíte?“

„A vás to taky napadlo?“

„Přesně tak.“

Opět pokývla hlavou. Má ze sebe radost, líbí se jí, jak to zvládá.
„Nezavolala jste na něj?“ zajímal se Matthew.
„Jak to myslíte?“
„Neotevřela jste okno a nezavolala na něj?“
„Ne. Proč bych na něj volala? Prostě šel do svého vlastního domu. Zním ho. Nic mi do toho nebylo.“
„Takže jste neotevřela okno?“
„Ne.“
„A bylo to okno zavřené?“
„Ano. Ten večer bylo dost chladno. Tady bývá chladno už od října. Od konce října. Mívám zavřená všechna okna.“
„Ale i tak jste slyšela, jak se třísťí sklo? I přes zavřené okno?“
„Ano, zaplatpánbu, mám velice dobrý sluch.“
„Když jste se tedy podívala zavřeným oknem ven, uviděla jste nějakého muže, jak stojí čelem k těm dveřím, ano?“
„Viděla jsem Carltona, který stál čelem ke dveřím, ano.“
„S kladivem v ruce.“
„Ano.“
„A na sobě měl šedé kalhoty, modrou bundu a modrý slamák.“
„Ano.“
„Viděla jste ho v takovém oblečení už někdy dřív?“
„Až na ten klobouk.“
„Viděla jste ho tedy nosit šedivé kalhoty a modrou bundu?“
„Jistěže ano. Mockrát.“
„A viděla jste ho někdy v modrém klobouku?“
„Ne.“
„Nebo v nějakém jiném klobouku?“
„To opravdu nevím. Nehlídám Carltona dnem i nocí, abych věděla, co nosí na sobě.“
„Všimla jste si barvy jeho vlasů?“
„Ne. Přece vám povídám, že měl klobouk.“
„Víte, že pan Markham má světlé vlasy?“
„Samozřejmě, že to vím. Jsem jeho sousedka už sedm let.“
„A ten člověk byl taky blond?“
„Říkám, že měl klobouk. Ale byl to Carlton, určitě ano. Já Carltona poznám.“
„Jak to můžete vědět tak jistě, paní Markhamová?“
„Podle stavby těla, podle výšky, váhy, podle toho, jak stál, jak se pohyboval... byl to prostě Carlton.“
„Viděla jste mu do tváře?“

Paní Masonová zaváhala. Uhasila cigaretu, zapálila si novou a vyfoukla kouř.

„Paní Masonová, viděla jste mu do tváře?“

„Ano,“ odvětila.

„Kdy?“

„Jak to myslíte, kdy? Viděla jsem ho tam stát...“

„Ano, ale říkala jste, že stál čelem ke dveřím, ne? Právě rozbil tu skleněnou výplň a stál čelem ke dveřím. Předpokládám, že když sáhl dovnitř, aby si otevřel, stál taky...“

„Vím, že jsem mu viděla do obličeje.“

„Kdy?“

„Byl to Carlton.“

„Paní Masonová, otočil se snad od těch dveří? Ohlédl se směrem k vám? Když jste stála u okna?“

„Já jenom vím, že to byl Carlton.“

„Paní Masonová, když jste se na toho člověka dívala, viděla jste aspoň na okamžik jasně jeho obličej?“

„Viděla jsem ho jasně celou dobu. Stál asi tak daleko jako tenhle vánoční stromek.“

„Já se ptám, jestli jste jasně viděla jeho *tvář*.“

„Poznala jsem, že je to Carlton, tak jsem mu asi musela vidět do tváře, no ne?“

„Vy se ptáte *mě*, jestli jste mu viděla do obličeje?“

„Jenom říkám, že... to se rozumí...“

„Říkáte, že když jste toho člověka identifikovala jako pana Markhama, pak jste mu musela vidět do tváře. Neřekla jste...“

„To je pravda.“

„Neřekla jste, že jste mu viděla do obličeje, a proto jste ho identifikovala jako pana Markhama.“

„To je přece totéž, ne?“

To vůbec není totéž, pomyslel si Matthew. „Paní Masonová,“ vyptával se dál, „neměla jste na očích brýle, když jste se dívala na televizi?“

„Ano. A když jsem viděla Carltona, měla jsem je taky.“

„Nesundala jste si je, když jste šla k tomu oknu?“

„Nikdy si je nesundávám. Mám bifokální skla.“

„Máte nové brýle?“

„Nové? Nosím brýle už od dvanácti let.“

„Myslel jsem, jestli tyhle brýle nemáte nově předepsané.“

„Jestli chcete tvrdit, že jsem na ty brýle nebyla zvyklá nebo něco podobného, pak jste vedle jak ta jedle. Tyhle brýle nosím už tři roky. A zaplaťpánbu, vidím skrz ně moc dobře.“

„Paní Markhamová, nevzpomínáte si, jestli v době toho vloupání svítilo nad kuchyňskými dveřmi u Markhamů světlo?“

„Za prvé to nebylo žádné vloupání. Byl to Carlton a vešel do svého domu. A za druhé, nad těmi dveřmi vždycky svítí světlo. Těmi dveřmi obvykle chodí domů. Nemají garáž, jenom parkoviště, a odtud vždycky chodí přímo k bočním dveřím.“

„Tak to udělal pan Markham, když došlo ke vloupání?“

„Jak to myslíte?“

„Šel od parkoviště rovnou k bočním dveřím?“

„To já nevím. Viděla jsem jenom, jak stál u dveří. A nebylo to vloupání.“

„Viděla jste jeho auto? Na parkovišti?“

„Nekoukala jsem po jeho autu.“

„Nu, přece byste si všimla, kdyby tam stálo auto, ne?“

„Žádného auta jsem si nevšimla. Nedívala jsem se na parkoviště.“

„To parkoviště je hned vedle dveří, že?“

„Je dost blízko, ale já se na auto nekoukala. Chtěla jsem se jen podívat, kdo to rozbíjí sklo ve dveřích do kuchyně.“

„V kolik hodin jste si ten večer šla lehnout, paní Masonová?“

„Hned jak skončil film.“

„Kolik bylo hodin?“

„To nevím. Jakmile skončil film. Řekla bych, že bylo asi jedenáct.“

„Takže v jedenáct hodin jste šla rovnou do postele?“

„Rovnou do postele. Ano.“

„A když už jste ležela, nezaslechla jste na příjezdové cestě u Markhamů nějaké auto?“

„Ne, nezaslechla. Spím tvrdě. Hned usnu a spím jako dřevo až do rána.“

„O půl dvanácté už jste spala?“

„Tvrdě spala.“

„Tedy jste nemohla slyšet pana Markhama, když se tou dobou vrátil domů?“

„Nevrátil se tou dobou domů. Vrátil se domů kolem půl jedenácté. A rozbil sklo na bočních dveřích. A pak vešel do domu.“

„Slyšela jste, když později v noci přijela policejní auta?“

„Ne.“

„A neslyšela jste ani auto paní Markhamové, když se tu noc vrátila domů?“

„Ne.“

„Takže jste jen slyšela zvuk rozbíjeného skla a viděla jste nějakého muže vcházet...“

„Nebyl to jen tak nějaký muž,“ trvala na svém paní Masonová. „Byl to Carlton Markham.“

Jenže jsi mu neviděla do tváře, pomyslel si Matthew.

Jasným znakem pokroku, jež město Calusa dosáhlo, byl nový nápis před budovou veřejné bezpečnosti. Oznamoval velkými bílými písmeny na modrém podkladě, že toto je POLICEJNÍ ŘEDITELSTVÍ, což bylo na usedlou Calusu dosti odvážné prohlášení, protože zdejší občané rádi předstírají, že místo, jež si zvolili pro život, je zcela zločinu prosté, jako byla zahrada ráje předtím, než tam had sehrál svůj špinavý kousek.

Ten velký nápis nebyl schovaný jako jeho předchůdce, který zakrývaly listy okrasných keřů, rostoucích u kovových dveří hlavního vchodu. Stál u chodníku na kovovém sloupu, kolmo k budově, takže jej bylo vidět, ať člověk přicházel z kterékoli strany. Byl jasně viditelný za dne a osvětlený v noci. POLICEJNÍ ŘEDITELSTVÍ, křičela ta písmena. Tady jsme, lidičky. Jestli máte potíže, pojdte dál. Matthew měl potíže. Souhlasně pokývl hlavou, vešel do budovy a zamířil rovnou k výtahům.

Ve třetím patře ho očekával detektiv Morris Bloom. Dnes bylo osmého prosince. Naposledy se viděli koncem května, což je hodně dlouhá pauza mezi dvěma drinky. Přátelsky si stiskli ruce a usmáli se na sebe. Teprve když se usadili v Bloomově kanceláři (ověšené fotografiemi, připomínajícími slavné časy jeho působení v nassauském okrese, kde pracoval předtím, než se odstěhoval na jih), řekl Bloom: „Slyšel jsem, že jste se s Rawlesem trochu srazili.“ Měl na mysli incident, kdy si Matthew s Bloomovým kolegou, detektivem Cooperem Rawlesem, vyměnili nějaká ta nevybíravá slova; stalo se to v červnu, když byl Bloom na dovolené.

„Asi tak by se to dalo říct,“ připustil Matthew.

„To je mi líto,“ řekl Bloom.

Nezdálo se, že by mu to bylo nějak extra líto. On totiž vypadal, jako by mu pořád bylo něco líto. Z jeho smutných hnědých očí pod ježatým obočím neustále čísel smutek, jako by měl pořád slzy na krajíčku. Bloom se oblékal jako funebrák z chladného kraje. Nejraději měl tmavé obleky, které na jeho obrovité postavě visely dost zoufale. Měřil šest stop a jeden palec a vážil dobrých dvě stě dvacet liber. K tomu měl široká ramena a vystouplé klouby pouličního rváče. Teprve nedávno se Matthew dověděl, že ještě před nassauským okresem pracoval jako detektiv v devátém revíru v New Yorku, což není žádná mírumi-

lovná zahrádka. Představoval si, jak Bloom dával na prdel kšeftařům s drogami. Bloom ho naučil všechno o takzvaném ‚mužném‘ způsobu sebeobran. Matthew teď věděl, jak zlomit chlapovi ruku, aniž by se při tom zapotil. Možná je to mužné. V každém případě by kdykoli bez mrknutí oka svěřil Bloomovi do opatrování i vlastní život.

„Coop mi vyprávěl, že jste strkal nos do vyšetřování jednoho případu s narkotiky, je to pravda?“ zajímal se Bloom.

„Zabili mého dobrého přítele, Morrie. Snažil jsem se jen zjistit, proč.“

„Tedy, ne že bych to chtěl rozmazávat, Matthew, ale...“

„Tak to radši nerozmazávejte.“

„Ale vyšetřování vraždy je záležitostí policie.“

„To jsem se doslechl.“

„Už jste zase našťvaný, co? Nechte toho. Jsem váš přítel. Ale Coop je taky přítel a já bych chtěl, abyste spolu vycházeli líp.“

„Po dnešku mě bude mít rád ještě míň než předtím,“ mínil Matthew. „Už se zase chystám do něčeho strkat nos. Tentokrát oficiálně.“

„Ten Markhamův případ, že? Slyšel jsem, že ho obhajujete.“

„Ano.“

„Byl bych radši, kdybyste to nevzal. Ten chlap je docela určitě vinen.“

„Morrie, musím se vás vyptat na několik věcí.“

„Jen do toho,“ vybídl ho Bloom.

„Tu Markhamovou zavraždili v caluském okrese...“

„To ano.“

„Ale ne ve městě Calusa.“

„To je pravda.“

„Původní zprávu sepsal detektiv Jonas Crier z šerifovy kanceláře.“

„Dobřej policajt,“ přikývl Bloom.

„A z jeho zprávy vyplývá, že poté, co vyslechl Markhama, se hned v noci po vraždě sešel s vámi, tady, v budově veřejné bezpečnosti.“

„Ano.“

„A že vám předal nahrávku té výpovědi.“

„To je pravda.“

„Proč?“

„Protože jsme vyšetřovali vloupání, ke kterému došlo u Markhamů deset dnů před vraždou.“

„Jak se to dověděl?“

„Říkám, že je to dobřej policajt.“

„Ale no tak, Morrie.“

„Tak dobře. V noc vraždy hlídkoval v Sunrise Shores jeden z našich vozů.“

Když náš člověk uviděl před Markhamovým domem parkovat auto šerifovy kanceláře, zastavil, aby se zeptal, co se děje; pro případ, že by mohl pomoci. Promluvil si s Crierem a zmínil se, že se tam asi tak před týdnem někdo vloupal. Crier se toho chytil, zavolal mi a když skončil s Markhamem, přišel si popovídat.“

„Předal vám při té příležitosti vyšetřování té vraždy?“

„Ne.“

„Nebo někdy jindy?“

„Ne.“

„Morrie, vy jste byl přítomen i u výslechu tu noc, kdy Markhama zatkli...“

„Byl u toho taky Haggerty z úřadu státního zástupce a detektiv Sears ze šerifovy kanceláře.“

„Ten, co zachytil první hlášení o vraždě na Rancher Road?“

„Ano. Crier je jeho nadřízený. Když si Sears uvědomil, že jde o vraždu, zavolal na velitelství a požádal Criera, aby hned přijel.“

„Je Sears oficiálně pověřený vyšetřováním?“

„Ano.“

„Tak proč jste u toho výslechu byl vy, Morrie?“

„Protože já měl na starosti to vloupání.“

„Proč ale byla vaše přítomnost tak důležitá? Mého klienta se na to vloupání vůbec nikdo nezeptal.“

„To je pravda, on o tom začal sám od sebe. Byl jsem tam, abych mohl klást konkrétní otázky, kdyby na to přišlo.“

„Jenže na to nepřišlo.“

„Ne, nepřišlo. O co vám jde, Matthew? Hledáte nějakou formální chybu? Měl jsem právo být u toho výslechu. Víte, že jsem vyšetřoval to vloupání. Haggerty vám určitě poslal mé hlášení, když jste si vyžádal důkazní materiály.“

„Poslal mi je. A taky mi poslal podepsanou výpověď paní Masonové. Pověřili vás, abyste ji vyslechl?“

„Protože jsem vyšetřoval to vloupání.“

„Aha, chápu. Tak vy jste se tedy specializoval na vloupání, že ano?“

„Matthew, nikdy nezkoušejte sarkasmus na rodilého Newyorčana. Vždycky vám to vrátí i s úroky.“

„Když jste tedy takový expert na vloupání,“ ignoroval Matthew jeho radu, „pak určitě víte, že můj klient tvrdí, že oblečení, které jste později našli zakopané na jeho zahrádce, někdo ukradl z jeho domu deset dnů před vraždou. A taky vražednou zbraň. Uvedl to ve výpovědi.“

„To je fakt. Jenže, Matthew, věřte mi, tohle vám nijak nepomůže. Máme ho v hrsti. Ty šaty, ten nůž...“

„Byly ukradeny deset dnů předtím, Morrie.“

„To tvrdí váš klient. Ale my jsme je našli zakopané na jeho zahrádce den po vraždě.“

„Byly na tom noži nějaké otisky prstů?“

„Jsem si jistý, že jste si vyžádal všechny odborné zprávy...“

„Ano.“

„A nečetl jste snad zprávu z laboratoře v Tampě? Ten nůž byl dočista otřený. Ostří i střenka, všechno. Ale přesto na něm technici našli krvavé skvrny – u nože s dřevěným ostřím je prakticky *nemožné* úplně odstranit všechny skvrny od krve. Ty skvrny jsou od stejné krve jako ty na šatech, Matthew. Na šatech vašeho klienta. A je to krevní skupina Prudence Markhamové, Matthew. Skupina B, Matthew. Jestli jsem kdy viděl...“

„Proč vlastně jste začali kopat na té zahrádce?“

„Matthew, co to tady na mě zkoušíte? Nevyžádal jste si snad doklady o nalezených a zabavených předmětech?“

„Víte dobře, že ano, Morrie. Můj klient mi pověděl, že k němu Sears přišel s povolením k prohlídce.“

„To souhlasí.“

„A to povolení bylo vydáno jen na základě výpovědi sousedky?“

„Soudci to stačilo.“ Bloom si zhluboka povzdechl. „Matthew, je to opravdu moc brutální vražda. Doktor napočítal čtrnáct bodných a řezných ran. To znamená *zuřivost*, Matthew, jasnou, zběsilou *zuřivost*. Přál bych si, abychom při tomhle případu nestáli na opačných stranách. Opravdu bych si to přál.“

„Nemyslím si, že to udělal, Morrie.“

„A já vím jistě, že ano,“ opáčil Bloom a znovu si povzdechl.

**OBVODNÍ SOUD
OKRES CALUSA
STÁT FLORIDA**

POVOLENÍ K DOMOVNÍ PROHLÍDCE

PŘED SOUDCE tohoto SOUDU se osobně dostavil:
Det. Ralph Sears, **policejní úředník z KANCELÁŘE**
ŠERIFA CALUSKÉHO OKRESU, kterého dobře znám
a kterého jsem nejprve požádal o složení
příswahy. Potom mi přednesl ŽÁDOST o vystavení

POVOLENÍ K PROHLÍDCE a svoji přísahu podpořil výpovědí, podle níž

MÁ DŮVOD SE DOMNÍVAT a také SE DOMNÍVÁ, že zákon státu Florida - zvláště pak:

odstavec 782.04, pojednávající o vraždě, FLORIDSKÉHO ZÁKONÍKU

byl porušen Carltonem Barnabym Markhamem, a žadatel má za to, že **DŮKAZY** či **ZISK ZE SPÁCHANÉHO ZLOČINU se nacházejí na níže popsaném místě:** Dům číslo 1143, Pompano Way, ve čtvrti Sunrise Shores, v katastru města Calusa, okres Calusa, stát Florida. Dům číslo 1143 na Pompano Way stojí přibližně sto stop východně od Flanders Avenue a dvě stě stop severně od křižovatky Flanders Avenue a Dvanácté ulice. Je to jednopatrová budova, světle hnědá s tmavohnědým lemováním kolem oken a dveří. Přední dveře vedou na západ a jsou z hliníku. Číslo 1143 se nachází na stěně domu vpravo od dveří. Dům stojí na pozemku o rozměrech přibližně šedesát krát sto stop. Napravo od něj stojí dům č. 1141, Pompano Way, jehož majitelkou a jedinou obyvatelkou je Velma Judith Masonová, vdova. Nalevo od pozemku stojí číslo 1145 v ulici Pompano Way, jehož majiteli a obyvateli jsou pan a paní Raddisonovi.

Žadatel si přeje zejména prozkoumat květinový záhon o přibližných rozměrech čtyři krát dvanáct stop, osázený gloxíniemi a ležící asi dvacet stop od zadní stěny domu číslo 1143 a asi šest stop od východního okraje pozemku, vyznačeného řádkou myrt.

ŽADATEL UVEDL, ŽE K TÉTO DOMNĚNCE HO PŘIVEDLY NÁSLEDUJÍCÍ DŮVODY:

1. 20.11.86 ve 22.45 žadatel reagoval na rádiové hlášení šerifova zástupce,

desátníka Gandyho, a vydal se na adresu 8489 Rancher Road, kde na parkovišti u budovy filmařské společnosti Anvil Studios leželo pobodané tělo mrtvé ženy, později identifikované jako Prudence Ann Markhamová.

2. Společně s vrchním detektivem J. Crierem se žadatel odebral na adresu 1143, Pompano Way, kam přijeli v 00.20 hod., 21.11.86. Po dohodě s obyvatelem domu, Carltonem Barnabym Markhamem, žadatel s ním a s detektivem Crierem odjel do nemocnice Southern Medical, kde byla provedena definitivní identifikace oběti.
3. Detektiv Crier potom odjel na caluské policejní ředitelství. Žadatel se vrátil do domu pana Markhama, dorazil tam v 01.15 hod. 21.11.86. Žadatel potom vyslechl Markhamovy sousedy z pravé i levé strany.
4. Oscar Raddison, bytem v čísle 1145, Pompano Way, vypověděl toto: (viz přiložený zápis výpovědi). 20.11.86 ve 23.15 hod. ho probudil nějaký hluk z dvorku za domem číslo 1143 na Pompano Way. Šel se podívat z okna a uviděl Carltona Barnabyho Markhama, jak hloubí v záhonu za domem jámu.
5. 20.11.86 ve 23.20 viděl, jak Carlton Barnaby Markham do jámy v záhonu něco vložil a zaházal to hlínou.

PROTO SI ŽADATEL PŘEJE, aby mu v souladu se ZÁKONEM bylo vydáno povolení k prohlídce, umožňující ŠERIFŮM i jejich ZÁSTUPCŮM či policistům v dané jurisdikci, jakož i VYŠETŘOVATELŮM ÚŘADU STÁTNÍHO ZÁSTUPCE v jejich jurisdikcích ve STÁTĚ FLORIDA, ať už ve dne, či v noci, nebo případně v neděli, jak

bude situace vyžadovat, s nezbytnými pomocníky
PROHLEDAT výše popsanou lokalitu a zadržet jako
důkazy následující předměty:

Všechny důkazy, vztahující se k vraždě
Prudence Ann Markhamové

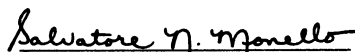
s cílem, aby těchto důkazů mohlo být použito
při TRESTNÍM STÍHÁNÍ, VEDENÉM ZÁSTUPCEM STÁTU
FLORIDA

žadatel

přisahal a podepsal se v mé přítomnosti

21. listopadu A.D. 1986

úřadující soudce

OBVODNÍ SOUD
OKRES CALUSA
STÁT FLORIDA

STÁT FLORIDA, OKRES CALUSA

Potvrzuji a dosvědčuji, že tento dokument je
přesnou a pravdivou kopií originálu, založeného
v této kanceláři.

Na důkaz připojuji svůj vlastnoruční podpis:

21. listopadu 1986

D. N. Terrill, úředník obvodního soudu

zastupující úředník

V pondělí odpoledne Matthew právě odcházel z kanceláře, když zazvonil telefon. Zamumlal ,do hajzlu‘, odložil aktovku na stolek u dveří, vrátil se ke stolu, zvedl sluchátko a ohlásil se: „Haló?“

„Ahoj, Matthew. Tady Susan.“

Soukromá linka. Jeho bývalá žena.

„Slyšela jsem, že máš velký případ.“

„Kdo říkal?“

„Eliot McLaughlin.“

Tedy advokát, který za ni vyřizoval rozvodové vyrovnání. Člověk, který má měsíc co měsíc, po celý rok na svědomí velkou část Matthewových příjmů. Matthew vůči němu necítil žádnou zášť. Jenom mu přál, aby ho přejel autobus.

„Kdy se s tebou můžu vidět?“ zeptala se.

Loni na jaře, právě když Matthew „strkal nos do případu s narkotiky“, jak to jemně vyjádřil Bloom, se Matthew a Susan z důvodů, které ani jim samým nebyly docela jasné, začali opět vídat. Ovšem slovo vídat byl v tomto případě eufemismus. Ve skutečnosti spolu trávili chvíle mnohem důvěrnější a vášnivější než v době, kdy byli manželé. Jen si to představte. Neviděl ji ode Dne dikůvzdání, kdy společně zatelefonovali dceři Joanně do její školy, Simmsovy akademie v Massachusetts. Ten název připomínal nějakou vojenskou školu pro nepřizpůsobivá děvčata. Ve skutečnosti to byla docela dobrá škola a Joanně – po dvou měsících rozhořčených stížností – se tam doopravdy začalo líbit. Možná to nějak souviselo s tím, že tam potkala sedmnáctiletého fotbalového zadáka jménem Thomas Darrow, s nímž – jak to nazvala Joanna – mají jeden pro druhého slabost. Joanně bylo čtrnáct let. Matthew jenom doufal, že ta slabost není další eufemismus.

On a Susan pro sebe taky mají slabost.

V provinciální Caluse plně drbů jen málokdo nevěděl, že se Matthew a Susan opět scházejí. Někteří cynikové tvrdili, že Matthewovi ani tak nejde o Susaniny půvaby jako spíš o to, aby se zbavil nepříjemné zátěže, již představuje výživné. Jiní lidé jim ze srdce přáli, aby se opět v brzké době rozezněly svatební zvony. A další zase těmto novým (či starým nebo staronovým) milencům nedávali víc než tři měsíce. Jenže teď už se Matthew scházel se Susan celých šest měsíců a když uslyšel, jak se bez dechu ptá „kdy se s tebou můžu vidět“, pocítil kdesi uvnitř těla jakýsi nepokoj, který neměl nic společného se špatným trávením.

„Dnes večer?“ navrhl.

„Musíme si promluvit o spoustě věcí,“ tvrdila.

„V kolik?“ zeptal se.

„V kolik se odtamtud dostaneš?“

„Právě jsem byl na odchodu. Jedu do Sunrise Shores vyslechnout svědka.“

„A v kolik myslíš, že bys mohl skončit?“

Matthew pohlédl na hodinky.

„Ve čtyři?“ nadhodil.

„Přijed' rovnou sem,“ rozhodla Susan. „Nepřekračuj rychlost, ať neplatíš dvě stě dolarů.“

Oscaru Raddisonovi bylo skoro šedesát let. Pod modrým tílkem se mu nadouvaly vzpěračské svaly, z rudých šortek vyčnívala stehna jako dubiska, byl celý nádherně opálený a měl hnědé, bystré, inteligentní oči. Vpustil Matthewa do domu, nijak mu nevadilo, že se jejich rozhovor bude nahrávat, a ochotně později všechno zopakoval kvůli zápisu. Dokonce Matthewovi nabídl i pití. Bylo půl třetí odpoledne. Matthew odmítl, Raddison zašel k lednici a vzal si plechovku Heinekenu.

Otevřel ji a poznamenal: „Rád bych, abychom s tím skončili dřív, než se vrátí Lou. Louisa, to je moje žena. Jdeme pak spolu na večeři.“

„Nezdržím vás dlouho,“ ujistil ho Matthew a spustil diktafon. „Pane Raddison, podle toho, co jste pověděl detektivu Searsovi z šerifovy kanceláře...“

„To byl slušnej chlap,“ podotkl Raddison.

„Já jsem s ním ještě nemluvil,“ přiznal Matthew.

„A chytrej,“ tvrdil Raddison. „Když jsem mu řek o tom záhonu, hned ho napadlo, že tam najde usvědčující důkazy.“

„Pověděl jste mu o tom, když se sem vrátil tu noc, kdy se stala ta vražda, že ano? Vlastně tou dobou už bylo ráno, asi tak čtvrt na dvě.“

„Ano.“

„Asi v tutéž dobu mluvil s paní Masonovou detektiv Bloom.“

„O tom já nic nevím.“

„Nu, její výpověď zaznamenali dvacet minut po jedné hodině.“

„Stejně o tom nic nevím. Ona ho viděla taky? Na tý zahrádce?“

„Co přesně jste viděl vy?“ otázal se Matthew.

„Carltona. S rejčem v ruce. Ryl s ním na zahradě.“

„Kolik bylo hodin?“

„Vzbudil jsem se ve čtvrt na dvanáct...“

„Probudil vás hluk, který způsobil tím rytím?“

„Ne. Musel jsem se jít vyčurat. Budím se kvůli tomu tak dvakrát, třikrát za noc – je to vedlejší účinek.“

„Čeho?“

„Mám vysoký cholesterol a doktor mi předepsal léky. Jeden z vedlejších účinků je močopudnost. Obvykle si jdu lehnout tak v devět, probudím se v jedenáct nebo v půl dvanáctý, pak znovu ve dvě a pak zase v pět. Potom spím až do osmi, vstanu a jdu na hajzlík. Další vedlejší účinek je plynatost.“

„Chápu,“ řekl Matthew.

„Hádám, že bych tohle všechno neměl povídat, když je ta mašina puštěná, ale je to pravda.“

„Tedy jste se vzbudil ve čtvrt na dvanáct a šel jste do koupelny...“

„Tak. A právě tehdy jsem uslyšel, jak někdo vedle na zahradě kope.“
„Někdo. Ne pan Markham.“
„No, já nevěděl, že to je Carlton, dokud jsem se nepodíval.“
„Kdy jste se podíval?“
„Když jsem dočural.“
„A odkud jste se díval?“
„Oknem z koupelny.“
„Bylo v té koupelně světlo?“
„Ne. Já nikdy nerozsvěcím, probudil bych Lou. Nahmatám si cestu ve tmě. Stačí mi ta trocha světla z haly, nikdy jsem s tím neměl žádný potíže.“
„Takže v koupelně byla tma.“
„Ano.“
„A vy jste se oknem z koupelny podíval na Markhamovu zahrádku, je to tak?“
„Tak to bylo.“
„Kde je ta koupelna, pane Raddisone?“
„Naproti ložnici, přes halu.“
„Na které straně domu?“
„Přesně tady,“ ukázal Raddison.
„Tam je jižní konec domu, že ano? Nejvzdálenější konec od domu Markhamových.“
„Správně, jižní konec. Ale tak daleko to není. A já dobře vidím, zeptejte se mého doktora, jestli chcete. Nikdy v životě jsem nenosil brejle, ani teď je nenosím. Carltona jsem viděl jasně, jako ve dne. Jak tam ryl v tom záhoně.“
„Čím ryl?“
„No, rejčkem. Nebo lopatou. Bylo to jedno z toho, ale nevím, co přesně.“
„Držel tedy v ruce rýč nebo lopatu.“
„Ano, šéfe.“
„A co dělal?“
„Hloubil díru v tom záhoně.“
„Jak velkou díru?“
„Asi dost velkou, aby se do ní vešly ty šaty a nůž.“
„Vy jste ty šaty a nůž *viděl*?“
„Ne. Jen jsem viděl, že tam něco zahrabává. Když potom přišli a vykopali...“
„Ale vy jste ve skutečnosti neviděl, že by pan Markham zakopal nějaké šaty. Nebo nůž.“
„Viděl jsem, že vykopal jámu uprostřed záhonu, něco do ní dal a zaházal to hlínou. To jsem viděl.“
„Žádné krvavé šaty ani krvavý nůž.“
„Ale v tý jámě to přece našli, ne? Takže to tam Carlton zahrabal.“

„Zahlédl jste – třeba jen na okamžik – jasně, co tam vlastně zakopává?“
„Ne, šéfe.“
„Ať už zakopal cokoli... kde to bylo, zatímco hloubil jámu?“
„Na zemi.“
„Viděl jste to ležet na zemi?“
„Ne, šéfe, neviděl. Stál zády ke mně, musel to mít položený na zemi, u nohou. Myslím ty šaty a nůž. Nevrátil se pro ně do domu, takže je musel mít na zemi.“
„Vy jste ho neviděl zajít zpátky do domu?“
„Prakticky ne.“
„Co myslíte tím ‚prakticky‘?“
„Chci říct, že jsem ho neviděl doopravdy vejít dovnitř. Ale mířil ke dveřím. Pozděj. Když skončil.“
„Před chvílí jste řekl, že při tom kopání k vám byl otočený zády.“
„Ano, šéfe.“
„Tedy jste mu neviděl do tváře?“
„Při tom kopání ne.“
„A co udělal, když přestal kopat?“
„Zvedl ty věci ze země a hodil je do díry.“
„A pořád stál zády k vám? Když zvedal ty věci?“
„Ano.“
„A když je hodil do jámy, byl k vám taky otočený zády?“
„Ano, byl.“
„To znamená, že jste neviděl, co tam vlastně hodil...“
„To už jsem vám řekl.“
„A do obličeje jste mu taky neviděl.“
„V tu chvíli ne.“
„A kdy jste mu tedy uviděl do tváře, pane Raddisone?“
„Když odcházel ze zahrádky.“
„Vy jste viděl jeho obličej, když odcházel?“
„Ano. Na minutku se ke mně otočil a já mu uviděl do tváře.“
„Na minutku?“
„Jo, šéfe.“
„Přesně na minutu?“
„No, víceméně.“
„Co myslíte, bylo to více, nebo méně?“
„Já to neměřil.“
„Mohlo to být míň než na minutu?“
„Mohlo, těžko říct. Obrátil se od toho záhonu a zamířil ze strany k domu...“

„Kam šel?“
„No, to já nevím. Řek bych, že zpátky do postele.“
„Říkáte, že mířil ze strany k domu?“
„Jo, k mezeře mezi naším a jejich domem.“
„A tudy se dá projít na ulici?“
„Inu, moh by se tudy dostat na ulici. Ale taky tudy moh dojít k přednímu vchodu svého domu.“
„Nesl si tu lopatu? Nebo ten rýč?“
„Ano.“
„Nicméně nevíte, jestli ten člověk, kterého jste viděl – raději to přeformuluju. Když ten člověk skončil s tím kopáním, viděl jste, jak zašel do domu Markhamových?“
„Ne, neviděl. Vyšel z mého zorného úhlu. Zašel mezi domy.“
„Směřem k ulici.“
„Nebo k hlavnímu vchodu.“
„A slyšel jste zvuk otvíraných nebo zavíraných dveří?“
„Ne, neslyšel. Vrátil jsem se do postele.“
„A když za vámi přišel detektiv Sears, byl jste ještě v posteli?“
„Ano.“
„Spal jste?“
„Ano, spal. Vždycky se jenom vyčurám a hned zase spím.“
„A nepřipadalo vám to zvláštní? Že pan Markham kope jámu na záhonku v takovou dobu?“
„Řek bych, že to bylo trochu divný, ano. Ale oni to byli divný lidi, víte. On je hodinář a jeho žena byla filmařka.“ Raddison pozvedl obočí. „Kromě toho, tenkrát jsem nevěděl, že ji zabili. To jsem se dověděl až od detektiva Searse.“
„A hned jste si uvědomil, že mu musíte povědět, co jste viděl u Markhamů na zahrádce?“
„Samozřejmě. Vám by to nepřipadalo důležitý? Manželku někdo probodnul a vy vidíte jeho, jak zahrabává šaty a nůž, teda...“
„Vy jste přece neviděl, co zahrabával.“
„Ale tohle tam vykopali.“
„Pane Raddisone, před několika minutami jste vyslovil domněnku, že když pan Markham dokončil to, co dělal na zahrádce – ať to bylo cokoli – vrátil se nejspíš do postele. Máte...?“
„Určitě si nešel jenom odskočit. Zahrabával ty šaty a ten nůž.“
„Máte pocit, že byl v posteli už předtím, než se pustil do toho kopání? Neměl na sobě pyžamo?“
„Ne, pyžamo neměl.“

„A co měl na sobě?“

„Tmavý šaty. Kalhoty a nějakou větrovku – snad modrou, v každém případě tmavou.“

„Měl na hlavě klobouk?“

„Ne, šéfe, žádnéj klobouk.“

„Všiml jste si, jaké měl vlasy?“

„Jo, šéfe.“

„Jakou měly barvu?“

„Byly žlutý jako pšenice,“ prohlásil Raddison a Matthewa opustila všechna naděje.

Nedokázal se soustředit na to, co říká Susan.

Seděli u bazénu před domem, v němž kdysi spolu žili a který spolu v posledních dnech sdíleli stále častěji. Popijeli martini a dívali se, jak dohasíná překrásný západ slunce. Vysvětlovala mu, že Joanna přijede ze školy už devatenáctého, což je za dva týdny, a oni se musí rozhodnout, co jí mají povědět, protože Joanna je chytrá jako opice a okamžitě jí dojde, že tohle nejsou ti zuřiví odpůrci, které tu v září zanechala, když odjela do školy.

Myslel na to, že se v tomhle případě vyskytuje spousta chybějících článků.

Přemýšlel, jak se ke všem těm neznámým skutečnostem hodlá postavit státní zástupce.

„Potíž je samozřejmě v tom,“ vykládala Susan, „že dokud my sami nevíme, co to vlastně děláme, jak to sakra máme vysvětlit Joanně? Ty snad víš, co děláme, Matthew?“

„Vím, co bych chtěl, abychom dělali,“ odpověděl.

„To není pravda.“ Pohlédla mu zpřímá do očí. Její plná, našpučená ústa vzbuzovala dojem rozmrzelé, zpyvykané krásky; hnědé vlasy nosila opět hladké a dlouhé, potom, co načas zkusila krátký zástřih, tmavě hnědé oči v oválné tváři si ho pozorně prohlížely. „Jsi někde na miliony mil daleko, že ano?“ Položila mu ruku na paži. „Povídej.“

„Ne, ne,“ bránil se. „Nejdřív musíme vymyslet, co s Joannou. Vím, že...“

„Do jejího příjezdu máme ještě jedenáct dnů. Co ti dělá starosti, Matthew?“

„Chybí spousta věcí.“ Potřásl hlavou.

„Mluvíš o případu Markham?“

„Ano.“

„Co chybí?“

„Chodíš někdy někam bez kabelky?“

„Ano.“

„Kam?“

„Cvičit. Vezmu si jen peněženku a dám ji do přihrádky na rukavice.“

„Ještě někam?“

„Ano. Na pláž. To je stejné.“

„Ale ve městě...“

„Nosím kabelku. Proč?“

„Proč se státní zástupce nezajímá o tu chybějící kabelku?“

„Jakou chybějící...“

„Na opuštěném místě našli mrtvou ženskou se čtrnácti řeznými a bodnými ranami. Dvacet stop od místa, kde ležela mrtvá na štěrku, stál zaparkovaný její vůz. To auto bylo zamčené, policajti se dovnitř museli dostat násilím. A její kabelku nenašli ani v autě, ani ve studiu. Tak kde je?“

„Byla v autě aspoň peněženka?“

„Ne. Nic. A film tam taky nebyl.“

„Film?“

„Stříhala v tom studiu na Rancher Road film. No a ten film se ztratil, taky kabelka se ztratila, i její klíče se ztratily, takže se musím domnívat, že to všechno má vrah. Nemám pravdu?“

„Nu, zní to rozumně.“

„Tak proč to nezní rozumně i Haggertymu?“

„Haggertymu?“

„Ten má na starosti obžalobu.“

„Teď ti nerozumím, Matthew.“

„Chci říct, že přece musí dojít ke stejnému závěru jako já, ne? Že ty věci vzal vrah.“

„Ano?“

„Jenže on si myslí, že vrahem je můj klient! Ale co se stalo se všemi těmi krámy, které by můj klient musel sebrat, kdyby to opravdu byl vrah? Kde jsou? Kdyby je měl Haggerty, musel by je uvést na seznamu důkazů. Takže je nemá. Kde tedy jsou? A kde je ta lopata nebo rýč, kterým můj klient údajně zakopal svoje oblečení na zahrádce za domem? Musím předpokládat, že ani ten Haggerty nemá.“

„No a? Nemůže svůj případ dotáhnout do konce i bez...“

„Ale jistě, určitě se o to bude snažit ze všech sil. Ale proč mu to vůbec nedělá starosti?“

„A mělo by mu to dělat starosti?“

„Mně to *určitě* dělá starosti. Protože pořád nechápu, co vlastně *má*, Susan. Je mi fuk, co *nemá*. Ale co *má*? Proč si je tak jistý, že se mu podaří poslat Markhama na elektrické křeslo? Nemá tu zmizelou kabelku, ztracené klíče, chybějící film, chybějící lopatu. To všechno má vrah, Susan. Ale Haggertymu jako

by na tom nezáleželo ani za mák. Má dva svědky, zakrvácené oblečení a zakrvácený nůž – a zdá se, že mu to stačí. Proč?“

„Proč se ho nezeptáš, co vlastně má?“

„Už mi to pověděl. Vyžádal jsem si všechny doličné předměty a dokumenty.“

„Nu... a nemohl něco zatajit?“

„Ne, to nesmí.“

„Musí ti povědět...“

„Ano. Tak to stanoví zákon. Samozřejmě mi nemusí vykládat, jak má v úmyslu postupovat před soudem, ale...“

„Ale musí ti povědět o všech důkazech.“

„Ano.“

„A pověděl ti o nich?“

„Nezbývá mi, než věřit, že ano.“

Na několik okamžiků se odmlčeli. Slunce už skoro zapadlo.

Velmi tichým hlasem řekla: „Hrozně bych si přála, abych ti mohla pomoci, Matthew.“

„Omlouvám se, že tě s tím otravuju,“ odpověděl.

A zase umlkl.

„Co ti ještě dělá starosti?“ zeptala se.

Zhluboka si povzdechl.

„Povídej.“

„Možná se v tom utopím, Susan. Možná pošlu nevinného člověka na křeslo jen proto, že prostě nevím, co mám sakra dělat.“

„Ty určitě víš, co máš dělat,“ namítla.

„Možná.“

„Je opravdu nevinný?“

„Musím tomu věřit.“

„A věříš tomu?“

„Ano.“

„V tom případě jim nedovolíš, aby ho zabili, Matthew,“ ujistila ho a vzala ho za ruku.

Ani potom, když s ní ležel v posteli, nepřestával myslet na svůj případ.

Na stropě se míhaly odlesky světla z bazénu. I jeho mysl byla plná nezřetelných světelných záblesků, poletujících střípků důkazů, jakoby hnaných rozmary větru. Na tvář mu dopadly její dlouhé vlasy, přitiskla se ústy k jeho rtům. Měl zavřené oči a za víčky poletovaly útržky světla. Položila se na něho.

A on aspoň na okamžik zapomněl na kabelku, klíče, film, zapomněl i na

lopatu, na všechny ty chybějící věci. Existovala jen přítomnost; rozpomínal se na vášeň ženy, kterou kdysi miloval a do níž se možná zamiloval podruhé.

Ale pak si zase vzpomněl. Všechny ty věci musí mít vrah.

Na dřevěné tabuli stálo:

ORCHIDÁRIUM **Exotické orchideje**

A pod tím na sloupu číslo popisné: 3755. Vlevo kolem sloupu procházela prašná cesta k Timucuan Point Road, vinoucí se hustým porostem trpasličích a jiných palem. Kdysi tady býval dobytkářský ranč a celý pozemek – několik tisíc akrů – byl ještě stále obehnaný ostnatým drátem.

Prašná cesta vedla kolem jezera, ležícího ve stínu dubů.

V jezeře byli aligátoři.

Cesta ubíhala podél jezera asi půl míle a končila u malého domku. Dvě stě yardů za domem stály skleníky, naproti budovám, jež sloužily jako stáje v dobách, kdy zde ještě byli koně.

Mezi skleníky stálo našikmo neomítnuté stavení bez oken, postavené z tvárnic, kde se nacházel generátor. Mohlo být nějakých patnáct stop široké a dvacet stop dlouhé. Podlaha byla hliněná. Vysoko ve stěně byly větráky, zakryté mřížkou. Uprostřed místnosti visela ze stropu jediná žárovka, která se rozsvěcela a zhasínala vypínačem vedle masivních dřevěných dveří. Dveře byly na petlici.

Odemkl dveře a rozsvítil.

Měla na sobě jen kožené červené holínky s vysokými podpatky. Z měkké červené kůže. Takové ty boty, co vypadají na kotnících jako pomačkané. Vysoké boty, sahající až po stehna. Měla dlouhé, rezavé vlasy, o odstín tmavší než boty. V ostrém úhlu rozkroku se kadeřil hustý porost ještě tmavší rudé barvy. Seděla na zemi v koutě místnosti za generátorem, ruce měla svázané za zády a také kotníky měla spoutané. Ústa jí zakrývala třípalcová lepicí páska. Zelené oči se leskly v přisvitu žárovky.

„Brejvečír, kočička,“ pozdravil.

Zavřel za sebou dveře a postavil na zem nákupní tašku.

„Stýskalo se ti po mně?“ zeptal se.

Obešel generátor, přistoupil k ní a ona se ustrašeně odtáhla hlouběji do kouta. Z výšky se na ni podíval, potřásl hlavou a mlaskl.

„Podívej se, jak jsi špinavá,“ vyplísnil ji. „Sedět takhle nahatá na zemi. Že se nestydíš. Vždycky sis přece na sobě dávala tak záležet.“

Pořád na ni shlížel.

„Možná bych ti měl sundat tu pásku s úst,“ prohodil. „Nebudeš křičet, když ti ji sundám? Stejně by tě nikdo neslyšel. Slibuješ, že nebudeš křičet, když ti sundám tu pásku?“

Přikývla.

„Víš to určitě? Nebudeš křičet jako posledně?“

Opět přikývla. Zelené oči měla doširoka rozevřené.

„No dobrá, tak ji sundáme,“ prohlásil a přidřepil k ní. Usmál se, pootočil jí hlavu, nahmatal konec pásky a jediným prudkým trhnutím ji serval. Kousla se do rtu, aby potlačila výkřik.

„Bolí to, když tu pásku takhle strhnu?“ zajímal se.

Znovu se kousla do rtu.

„Slyšelasi, na co jsem se ptal? Bolí to, nebo ne?“

„Ano,“ řekla.

Přikývl, znovu vstal a vrátil se ke dveřím, kde odložil tašku.

„Máš hlad?“ zeptal se.

„Ano.“

Přenesl tašku do kouta, kde seděla.

„Vsadím se, že doufáš, že je v té tašce pro tebe nějaký ten sendvič, co?“

„Ano.“

„Vsadil bych se, že bys jedla i poplivané zbytky, že?“ dráždil ji.

Neodpověděla.

„Na něco jsem se tě ptal.“

„Takový hlad nemám,“ odsekla.

„Nebud' drzá,“ napomenul ji.

„Omlouvám se, já...“

„Slyšelasi, na co jsem se ptal?“

„Ano, já... omlouvám se, že... jestli to znělo drze.“

„Nebo snad nechceš, abych tě nakrmil?“

„Ne, chci to.“

„Cože chceš?“

„Abys mě nakrmil.“

„Poplivanými odpadky?“

„Ne, já... Nic takového nechci.“

„Už jsi zase drzá?“

„Ne, opravdu ne. Omlouvám se, ale...“

„Protože na mě bys neměla být drzá, kočička.“

„Nebudu. Omlouvám se.“

„Myslel jsem, že ty vezmeš do huby úplně cokoli,“ poznamenal. „Není to

tak? Žes hřešila proti Bohu a ve stínu stromů jsi nadbíhala cizím mužům?“ Zamračil se a zahleděl se jí na ústa. „Vzala bys do pusy cokoli,“ opakoval. „A najednou odmítáš dobré, výživné jídlo.“

„Neříkal jsi, že...“

„A ty si přece potrpíš na jídlo,“ pokračoval. Stále se mračil. A díval se jí na ústa. Potom náhle sjel pohledem na její hrud. „Páni, tobě je zima, kočička?“ zeptal se. „Nebo máš jenom strach?“

„Je mi zima.“

„A strach nemáš?“

Neodpověděla.

„Proto máš takovou husí kůži?“ vyptával se a najednou stiskl v prstech bradavku na jejím levém ňadru. „Protože je ti zima? Nebo proto, že máš strach?“ Stiskl bradavku pevně. „Bolí to?“ zeptal se.

„Ano.“

„Ach, promiň,“ omluvil se. „Tak čím to je?“ dotíral. „Je ti zima, nebo máš strach?“

„Obojí,“ přiznala. „Prosím, pusť mě.“

„Myslíš, že tě mám pustit tadyhle?“ Sevřel bradavku ještě pevněji. „Nebo abych tě prostě pustil a *hotovo*?“

„Tadyhle,“ řekla. „Prosím.“

„Protože já tě pustím, víš? Dřív nebo později. Až s tebou skončím.“

„Prosím,“ opakovala.

„Bolí to, že jo?“ divil se.

„Ano. Prosím. *Prosím*.“

Uvolnil stisk.

„A je to.“ Usmál se. „Co říkáš?“

„Děkuju.“ Sotva popadala dech.

„Vsadím se, že bys chtěla svetr,“ prohodil. „Tohle stavení je studené a vůbec. Třeba je v té tašce pěkný, teplý svetr. Nebylo by hezké, kdybych ti přinesl svetr?“

„Ano.“

„A proč?“ zajímal se.

„Protože je mi zima.“

„Á, já myslel, že jsi stydlivá.“

„Ne, je mi jen...“

„Chceš říct, že nejsi stydlivá?“

„Tak jsem to nemyslela.“

„A jak jsi to myslela? Jsi stydlivá, nebo ne?“

„Jak chceš,“ řekla.

„Nejsi už zase drzá? Odpověz mi!“
„Chtěla jsem říct... jestli myslíš, že jsem nestyda, tak...“
„Ano, to si myslím.“
„Tak... tak já si to taky myslím.“
„Jenže doopravdy si to nemyslíš, že ne? Doopravdy ne. Máš drzé čelo nevěstky a stud je ti cizí.“ Náhle se usmál. „Ale zima je ti taky?“ zeptal se.
„Moc.“
„A máš strach?“
„Trochu.“
„Jenom trochu? Ty snad nemáš strach, že ti zase ublížím?“
„Ano.“
„Ale jenom trochu. Možná tě to dost nebolelo. Možná, že se bojíš jenom tak trošičku...“
„Mám velký strach,“ přerušila ho.
„A ještě si ho užiješ,“ ujistil ji. „Užiješ si spoustu strachu, než s tebou skončím.“ Opět se usmál. „Chudinka kočička,“ řekl, „celá nahá, zmrzlá, v sexy červených holínkách. Obuj se a nechod' bosa, kočička. Pij, abys netrpěla žízni. Nemáš žízeň?“
„Ano.“
„Určitě bys ráda, abych ti přinesl něco k pití. Určitě bys taky chtěla, aby v té tašce byl svetr – jenže tam není. Všechny tvoje šaty jsem včera večer spálil.“
„Nespálil.“
„Ale ano. Ty už šaty nebudeš potřebovat, nebo ano?“
„Co... jak to myslíš?“
„Až tě pustím.“
„Kdy... kdy to bude?“ zeptala se.
„Až budu připravený,“ řekl. „Postav se.“
Odklonila se od stěny a klekla si na kolena. Potácivě se zvedla a zůstala stát.
„Pojď sem,“ přikázal. „Kolem toho generátoru. Pod světlo.“
Poskoky a šoupáním nohama se dovlékla do středu místnosti.
„Nemám tě rozvázat?“ nadhodil.
„Ano, prosím.“
„Ne, to neudělám,“ potřásl hlavou. „Nezajímá tě, jestli v té tašce není nějaké jídlo?“
„Ano.“
„Není tam žádné.“
„Říkal jsi...“
„Že bych se vsadil, že si myslíš, že v té tašce je sendvič. Nic víc jsem neřekl.“

„Ano, tak jsi to říkal.“

„Něco k jídlu.“

„Ano.“

„Chudák kočička je tááák strašně hladová, že jo?“

„Ano.“

„A má žízeň.“

„Ano.“

„Jenže v té tašce nic k jídlu ani k pití není,“ prohlásil. „Je tam jenom ručník a nůžky.“

Pohlédla na něho. Už se zase usmíval. Najednou se roztrásla.

„Máš strach?“ zajímal se.

„Ne.“

„Z ručníku strach nemáš, že ne?“

„Ne.“

„Tak z čeho? Z nůžek?“

„Z ničeho.“

„Tak proč se celá třeseš?“

„Já... je mi zima.“

„Ne. Bojíš se.“

Sáhl do tašky, vytáhl z ní srolovanou plážovou osušku a rozvinul ji jako praporek. Přehodil jí osušku kolem ramen a urovnal ji na prsou.

„Stydlivost, stydlivost,“ broukal si. „Byla jsem nahá a tys mě ošatil.“ Opět sáhl do tašky.

Ve slabém světle žárovky se zalesklo ostří nůžek.

„Nechceme přece, abys byla celá zahalená do těch vlasů, že?“ poznamenal.

„Co...?“

Rozevřel nůžky.

„A potom jim přistříhneme peříčka,“ zabručel. V levé ruce sevřel pramen dlouhých rezavých vlasů.

Páni moji drazí, tedy poslyšte, těch žvástů, toho vychloubání, těch keců, co člověk musí vyslechnout od té filmařské bandy. Jednou, když ještě Warren dělal pochůzkáře v Saint Louis, chytil službu v místě, kde se natáčel film – seržant určitě dostal nejmíň stovku za to, že tam zajistil pořádek, možná i víc, ale těm pod ním z toho nekápl ani cent.

Teda, tihle filmaři!

Nikdy v životě nepotkal lidí, kteří by si tak rádi hráli na pánaboha. Kteří by si tak nadutě vykračovali po světě a naparovali se a chlubilí svou slávou a důležitostí. A občanci jenom postávají kolem s vyvalenými kukadly a čekají, až se objeví hvězda. Přitom tou hvězdou může být třeba jen figurka z některého televizního seriálu. Stačí mrknout, a v příští sezoně zmizí z oblohy. Warren nabyl dojmu, že kdyby filmový režisér požádal nějakou paničku, aby vyndala svoje mimino z kočárku a šmejkla mu hlavičkou před kamerou o chodník, ucvrkně ta dáma do kalhotek a řekne: „Ale jistě, jen chvíli počkejte, já mu přičísnu vlásy.“

A tady to bylo stejné.

Sice v menším měřítku, ale stejná blbárna.

Na filmařině musí být něco, co těm, kdo se jí věnují, vnuká představu, že mají na starosti uspořádání vesmíru.

Před domem na Sabal Key stál velký nákladák a v ulici parkovala spousta aut, dokonce i na chodníku. Nikde ani vidu po policejním voze, i když horlivý policajt by tam mohl rozdat snad deset tisíc předvolání. Filmařům na tom nesejde. Klidně by zaparkovali auto i policajtovi na hlavě, kdyby se naskytla příležitost. Všude kabely, světla, technické vybavení. Warren kolem toho zmatku prošel na příjezdovou cestu a zamířil k přednímu vchodu.

Nikoho se neptat, nic nevysvětlovat, to bylo Warrenovo heslo.

Prostě jít, jako by sem člověk patřil. Tvářit se chladně, trochu nafoukaně, pomohou i černé brýle.

A jáje, božíčku, opět se cítil jako tehdy v centru Saint Louis, jenže tentokrát se nacházel na dvorku za domem na Sabal Key, u bazénu obklopeného reflektory a kamerami, všude kolem zběsile pobíhala spousta lidí a věnovali se své božské práci – natáčení reklamy na zahradní nábytek. Leč na tom nezáleželo. Tvářili se, jako by byli v Římě a natáčeli *Kleopatru*.

„Můžu vám pomoci?“ ozvalo se za ním.

„Ne,“ odvětil Warren; ani se nepodíval, kdo to s ním mluví.

„My tady natáčíme film,“ řekl ten hlas a náhle se před ním zhmotnila hrmotná, hrozivá postava.

Warren si posunul sluneční brýle na čelo a mrazivě na chlapa pohlédl svými hnědými očima. Obrovitá gorila v džínách a modrém, propoceném tričku. Nepochybně kulisář. Říká se jim tak. Spousta svalů a žádný mozek. Dokaři filmového světa. Warren sáhl do kapsy pro peněženku a otevřel ji tak, že se na okamžik ukázal policejní odznak, dárek na rozloučenou od kolegů ze Saint Louis. Byl o něco menší než opravdová placka, kterou nosíval celých pět let, ale když se s ním jen tak zamávalo, většinou to stačilo.

„Potřebuju si něco ověřit.“ Sklápěl peněženku. „Kde je Vaughan Turner?“

„Támhle připravuje záběr.“ řekl ten chlap. „Má snad nějaké potíže?“

„Žádné,“ řekl Warren, odešel od něho a vydal se kolem bazény, který vzhledem k tomu, že byl prosinec a teplota jen třináct stupňů, nevypadal moc přitažlivě. Slunná Florida, pomyslel si.

Ani ho nenapadlo vyrušovat všechny ty rozběhané pošuky, věnující se právě záběru. Filmaři jsou velmi temperamentní. I kdyby za nimi někdo přišel s tím, že na Calusu právě byla svržena vodíková bomba, řeknou jenom: „Uhněte na chvíli, potřebujeme srovnat tuhle zástěnu.“

Právě teď také rovnali zástěny, aby dosáhli správného osvětlení. Tehdy v Saint Louis pochytil spoustu odborných výrazů. Když člověk celý den postává kolem a škrábe se na zadku, pak stačí mít jen trochu filipa a začne té martanské hatmatilce rozumět. Používali kameru Arriflex na trojnohém stavivu, zvaném ‚klacky‘, protože ty nohy byly ze dřeva. Do hledáčku mžoural Vaughan Turner, jeden z těch, za nimiž sem Warren přišel – kameraman, který často spolupracoval s Prudence Ann Markhamovou. Turner se podíval do hledáčku, potom vzhlédl a řekl: „Tady ze strany to potřebuje odstínit.“

To patřilo šéfovi osvětlovačů Lewu Smolletovi, kterého měl Warren také na seznamu. Smollet připevnil z boku ke kameře čtverec bílé látky, aby zabránil přístupu světla, a ohlédl se po Turnerovi, který už zase civěl do hledáčku. „Zvedni to až nahoru,“ požádal Turner. Smollet zástěnu posunul a Turner pokývl hlavou. „Dobrá. A tyhle kabely musí pryč.“

Dva kulisáři se chopili kabelů, vinoucích se po terase, a táhli je stranou. U zahradních lehátek, jež byla skutečnými hvězdami této show, se nudila prochladlá dívka v bikinách. Smollet k ní přistoupil a namířil jí na hlavu expozimetr.

„Kolik tam máš?“ chtěl vědět Turner.

„Jedenáct – šestnáct,“ hlásil Smollet.

„Oukej, já jsem hotový,“ prohlásil Turner. „Kde je Bud?“

„Tady,“ ozval se nějaký muž.

Zřejmě režisér. Náčelník Indiánů. V džínách a bílé sportovní košili od Ralpa Laurena s dlouhými rukávy a s malým modrým koněm a jezdcem na levé straně hrudi. Kouřil cigaretu, kterou teď zašlápl na dlaždicích terasy. Turner ustoupil stranou a režisér se podíval do hledáčku.

„To vypadá dobře,“ usoudil. „Já jsem připravený. Jane?“

„Připravená,“ řekla ta dívka v bikinách.

„Danny?“

Muž v plavkách, stojící u skokanské věže, dal znamení rukou.

„Dobrá, tak jedem,“ rozhodl Bud.

„Ticho prosím,“ požádal režisérův asistent.

Nějaký muž, sedící u zvukařského pultu – musí to být Mark Wiley, ten třetí, za nímž sem Warren přišel – si sňal sluchátka a zeptal se: „Budeme dělat play-back?“

„Ne,“ řekl Bud. „Připravte se.“

Náhle bylo ticho. Za bazénem se směrem k zálivu snášel pelikán.

„Spusťte kameru,“ přikázal Bud.

„Jedem.“

„Zvuk.“

„Točíme.“

„Klapka,“ zavolal asistent režie.

Muž s příslušným vybavením stál těsně před herečkou v bikinách. Řekl: „Třináct B, šestý záběr,“ a udeřil černobílou klapkou do tabulky, na níž byla táž informace napsána křídou.

„Akce!“ zahulákal Bud a herec v plavkách vykročil směrem k herečce v bikinách, která se natáhla na jedno z lehátek. Když herec přišel blíž, pozdravil: „Ahoj, zlato,“ a sklonil se nad ní, aby ji políbil. „Jsi připravená odpočívat na tvém Tropical...“

„Počkat, zastavte,“ volal Wiley od svého pultu a hleděl směrem k zálivu. „Neletí tu někde letadlo?“ zeptal se. „Nebo motorový člun? Nebo co?“

„Stop, stopněte to,“ přikázal Bud.

„Jo, je to člun,“ řekl asistent režie.

Bud si povzdechl. „No dobrá. Počkáme.“

Warren si také povzdechl.

Počkali, až člun odjede, a potom ještě jednou absolvovali celý obřad – „Ticho prosím, připravte se, spusťte kameru, zvuk, klapka, akce.“ Potom Bud znovu natáčení zastavil, aby vysvětlil hercům, že mají s tím dialogem začít *dřív*, než se Jane natáhne na lehátko. Začali znovu a Bud opět práci zastavil a řekl Smolletovi, že se mu ten záběr nějak nezdá, a požádal ho, aby znovu zkontroloval

expozici. Smollet namířil na herečku expozimetr a znovu ohlásil jedenáct. Zase začali točit a zase museli natáčení zastavit a ještě jednou začali a opět museli přerušit, až se jim nakonec podařilo ten záběr dokončit na dvanáctý pokus.

„Dobrá, odneste všechn ten vercajk,“ nařídil Bud a kulisáři se začali trmáčet s kamerou a reflektory na druhou stranu terasy.

Warren přistoupil k Turnerovi, který právě jednomu z kulisářů nařizoval, ať něco pořádně zabalí.

„Pane Turnere?“ oslovil ho.

Mose s Tickem měli ze všeho na světě nejradši peníze.

Taky si potrpěli na holky a na drogy, ale bylo jim jasné, že když budou prachy, znamená to, že budou i holky a fet, jako že po dni musí přijít noc.

Od chvíle, kdy se téměř před třemi týdny doslechli, že Prue byla zavražděna, sledovali vyšetřování případu s nevšedním zájmem. Četli noviny a dívali se na všechno, co o vraždě vysílala televize. Vše nasvědčovalo tomu, že ji oddělal ten její chudinka manžel, hodinář. A týž chudinka manžel se nacházel ve vazbě bez nároku na kauci a jeho obhajobu dostal na starost jiný chudinka, který – jak Tick s Mosem pochopili – za celou svoji kariéru ani jednu obhajobu nedotáhl do úspěšného konce. Zdálo se, že kancelář státního zástupce bude požadovat trest smrti a že také má velkou šanci v tomto směru uspět.

Tyhle věci ale Mose s Tickem nezajímaly.

Zajímaly je jen prachy.

A proto jejich pozornost upoutalo to, o čem se zpravodajové *nezmiňovali*.

Když v usudlé Caluse někdo zabije pěknou osmadvacetiletou blondýnu, jsou toho plné noviny. Zvláště když ji zabije nožem. Z nožů má každý strach. Sotvakdo ví, jaký je to pocit, když člověka postřelí, ale každý se už někdy náhodou pořezal a ví, že to bolí. Ví, že při pohledu na krev valící se z rány člověk hrůzou zbledne. Vražda nožem – to znamená palcové titulky. Novináři si potrpí na titulky, z kterých kape krev. A televizní komentátoři také rádi vyprávějí o vraždě nožem. Mohou předvádět na obrazovce kaluže vsakující se krve a také zakrvácený nůž – nebo aspoň jeho slušnou napodobeninu – otáčející se zvolna v ostrém světle reflektoru a vrhající do obývacích pokojů diváků drobné odlesky hrůzy. Brutální vraždu nožem reportéři vždycky pojednají nejlep, jak dovedou.

A proto Mosemu a Tickovi připadalo zvláštní, že se v novinách a v televizi ani jednou nezmiňovali o skutečnosti, že ta pěkná osmadvacetiletá blondýna, jejíž tělo našli zalité krví, reživovala pornografický film.

Mose i Tick měli za to, že taková informace by se v novinách skvěle vyjímal, zvláště v době, kdy komise státního zástupce pro pornografii rozhodla, že

obscénnost a násilí spolu jednoznačně souvisí. Je možné, aby nikdo dosud nezjistil, že se zabývala osvětlováním, přípravou záběrů a natáčením choulostivého filmu o dráždivém umění lechtivých i vášnivých dotyků? Je to opravdu *možné*? Nebo snad se to snaží policie a státní zástupce chytře zatajit? Tick ani Mose na Floridě nikdy nepotkali žádného ochránce zákona, o němž by se dalo tvrdit, že je chytrý. Nicméně, nezadržují snad tuhle bombu o pornografickém filmu s tím, že ji nechají vybuchnout s patřičným efektem a k všeobecnému překvapení až při procesu?

O tom Tick s Mosem silně pochybovali.

Dospěli k závěru, že úřady do filmu, na němž Prudence Ann Markhamová pracovala od devětadvacátého září, nic nevědí.

Což znamenalo, že úřady nemají negativ ani pracovní kopii filmu.

A to zase znamenalo, že se někde v Caluse povaluje velice cenná věc.

Právě tohle je na vraždě Prudence Ann Markhamové zajímavé nejvíc.

A proto devátého prosince odpoledne přicestovali do Calusy.

Najít Connie.

Protože ona by mohla vědět, kde ten film je.

Warren byl mrzutý.

Přišel do Matthewovy kanceláře v úterý ve dvě hodiny odpoledne a začal vysvětlovat, co mu dělá starosti. Oba dohromady měli těch starostí celou kopu.

„Především,“ začal Warren, „s těmi třemi chlapy z Calusy nepracovala. S tím štábem, co jste mi dal jejich jména. Byl jsem za nimi dnes ráno, natáčejí v jednom domě s bazénem na Sabal Key nějakou reklamu. Byl jste někdy u natáčení filmu? Je to bláznec. Ale nakonec se mi s nimi všemi podařilo všechno probrat – napřeskáčku a se spoustou přestávek. Nikdo z nich s ní nedělal na filmu, který natáčela. Jenom jeden, ten kameraman Vaughan Turner, věděl, že vůbec něco točila. Myslím, že ho namíchlo, že si ho nenajala. Ale nevěděl, co to bylo za projekt, a možná, že to vůbec nenatáčela tady v Caluse. Ty zbylé dva docela překvapilo, že se do nějakého natáčení pustila bez nich. Nelíbilo se jim to. A to je slabé slovo. Vyloženě je to našvalo. Pochopil jsem, že byli docela sehraná parta, vytvořili spolu spoustu věcí a nelíbí se jim, že si najala někoho jiného. Nicméně oni na tom filmu nedělali a nevědí, kdo na něm dělal.“

„Ani se o nikom nezmínili?“ zeptal se Matthew.

„Jeden z nich – ten osvětlovač Lew Smollet – tvrdil, že v Tampě, v Miami a v Jacksonvillu se dá sehnat dobrý personál, ale nevěděl, jestli o těch lidech Prue něco věděla, protože většinou pracovala mimo Calusu.“

„Nějaká jména?“

„Ne. Ale mohl bych to prozkoumat, jestli chcete. Na Floridě máme právo na

práci a nikdo z těch dotyčných nemusí být v odborech, když nechce. Ale já vím, že tu existují dva odborářské svazy, sdružující technické pracovníky. Možná by se mi podařilo získat seznam jejich členů, pokud mě za tím pošlete.“

„Myslím, že bychom měli vědět, s kým spolupracovala, co vy na to?“

„To jistě. Ale doufám, že nebudete chtít, abych vám vypátral každého, kdo kdy ve státě Florida natočil film.“

„No...“

„Protože, Matthew, to by trvalo hrozně, hrozně dlouho. Je už stanovené datum začátku procesu?“

„Ještě ne.“

„A na kdy to odhadujete?“

„Mají dost nabitý program. Možná se nedostaneme na řadu dřív než v únoru.“

„Takže to není tak zlé. Dám se do toho, zjistím, ke kterému svazu by ti chlapi mohli patřit, a seženu si seznamy členů. To je jedna věc: pokud jde o její štáb, uvízli jsme.“

„A co je druhá věc?“

„Druhá věc je to, že letos stoupla v Caluse zločinnost o sedmáct procent a mí kamarádi z policejní stanice u nádraží povídali, že většina těch trestných činů souvisí s drogami, což znamená, že mají na krku spoustu nevyřešených vloupání, spáchaných feťáky. Jestli se do Markhamova domu vloupal feťák, který později zapíchl Prue a ukradl jí peněženku, máme před sebou dlouhou a těžkou práci. Zkusím se ještě porozhlédnout, ale nemáme velkou naději vypátrat takového zloděje. Posloucháte mě? Mám ještě další špatné zprávy.“

Matthew vzdychl.

„Vím, jak vám je,“ přikývl Warren. „Ale stejně vám to povím. Desátého listopadu byl měsíc druhý den v první čtvrti. To už měsíc svítí dost jasně, Matthew. Kromě toho byla bezmračná noc se spoustou hvězd.“

„A jak to bylo v noc vraždy?“

„Čtyři dny po úplňku. Úplněk byl šestnáctého. Dvacátého byl měsíc ještě hodně veliký. A zase jasná noc, Matthew. Zkrátka...“

„Vynikající viditelnost po obě noci.“

„Ano.“

„Báječné,“ zabručel Matthew.

„Věděl jsem, že vás potěším. A je toho víc.“

„Ušetřete mě.“

„Navštívil jsem Alana Saunderse – toho Markhamova kamaráda, jak spolu chtěli jet na ryby. U kterého měl být tu noc, kdy se k nim někdo vloupal. Od devíti do jedenácti. Vzpomínáte si?“

„Ano?“

„Saunders se zřejmě upamatoval, že od něj tehdy Markham odešel krátce po desáté. Takže se mohl vrátit domů o půl jedenácté, kdy údajně paní Masonová viděla, jak se vloupal do své kuchyně.“

„Úžasné,“ řekl Matthew.

„A mám vám říct i to nejhorší?“

„Oč horší to ještě může být?“

„O hodně,“ ujistil ho Warren. „Když jste mluvil s Markhamem, nezminil se o své první manželce?“

„Ne. O jaké první manželce?“

„O té, co s ní byl ženatý ještě před deseti lety, v době, kdy právě dokončil vysokou školu a bydlel v New Orleansu.“

„A co je s ní?“

„Někdo ji zabil nožem, Matthew.“

Kancelář státního zástupce se nacházela v budově bývalého motelu.

Stála v ulici naproti baseballovému hřišti, jež jednou posloužilo jednomu velkému mužstvu pro jarní trénink, než se tým přesunul do Sarasoty. Teď tu hrála mužstva sponzorovaná výrobcí piva. Starý motel stál za bývalou soudní budovou. Z nádvoří, obklopeného bývalými motelovými bungalovy, kde se nyní nacházely kanceláře úřadu státního zástupce, bylo vidět na dvě bílé věže bývalé soudní budovy, jež se nyní změnila v budovu kancelářskou. Na nádvoří rostly palmy, buganvilie a ibišky. Bylo slunné odpoledne a člověk by byl čekal, že uvidí, jak se z motelových pokojů trousí na nádvoří milenci s ospalýma očima. Na stěně jednoho z bungalovů visela tabulka s nápisem:

**KANCELÁŘ STÁTNÍHO ZÁSTUPCE
DVANÁCTÝ OBVOD**

Skye Bannister

8027 Magnolia Boulevard

Úřední hodiny: pondělí–pátek

8.30–17.00

O půl čtvrté odpoledne Matthew otevřel dveře kanceláře a sdělil recepční, že má domluvenu schůzku s Arthurem Haggertym. Požádala ho, aby se, prosím, posadil. Sedl si na lavici a rozhlédl se. Bylo vidět, kde vybourali staré zdi, aby získali víc místa. Na stropě i na stěnách zůstaly viditelné známky. Za otevřenými dveřmi na druhé straně místnosti viděl motelovou koupelnu: růžové umyvadlo, záchodovou mísu a vanu.

„Pane Hope?“

„Ano?“

„Pan Haggerty prosí.“

„Děkuju.“

Pokynula hlavou k zavřeným dveřím. Přistoupil k nim a otevřel je. Tady žádné zdi nebourali. Byl to jednolůžkový hotelový pokoj, zařízený jako kancelář.

Velký psací stůl, zavalený právníkými dokumenty v modrých fasciklech, police plné knih a stěna ověšená diplomy. Právníká kancelář. Ale vana v koupelně mluvila za vše.

Za stolem stál velký muž se zarudlou tváří a podával mu ruku. Měl nepodajné hnědé vlasy a jasně modré oči. Přes opasek mu viselo pivní panděro. Na sobě hnědé kalhoty, hnědé střevíce, žlutou, u krku rozepnutou košili a povolenou kravatu. Rukávy vyhrnuté až k loktům. Stisk ruky pevný a suchý.

„Arthur Haggerty,“ představil se. „Rád vás poznávám, posadte se.“

Matthew usedl na dřevěnou židli na protější straně stolu.

„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se Haggerty.

Matthew přistoupil rovnou k věci.

„Pane Haggerty,“ začal, „když jsem vám poslal žádost o vydání důkazních materiálů, jmenovitě jsem se v ní zmínil i o všech policejních hlášeních, souvisejících s případem. Vy...“

„Zřejmě máte na mysli Markhamův případ.“

„Ano, to je případ, kterým se teď zabývám.“

„Já mám na starosti několik případů současně, chápete,“ usmál se Haggerty. „Nuže. Jak vám můžu pomoci?“

„Právě jsem navštívil svého klienta,“ pokračoval Matthew. „Potvrdil mi informaci, kterou se mi podařilo získat. Týká se vraždy, ke které došlo před deseti lety v New Orleansu. Byla o ní sepsaná rozsáhlá policejní hlášení, ale ta jste k odpovědi na moji žádost nepřiložil.“

„Máte na mysli vraždu Jennifer Bowlesové-Markhamové, tehdejší manželky Carltona Barnabyho Markhama, kterou někdo zabil nožem?“

„Ano.“

„A na co se chcete zeptat?“

„Proč jsem nedostal ty zprávy, co sepsala neworleanská policie?“

„Vyžádal jste si materiály, které souvisí s tímto případem. Předpokládal jsem, že ‚tímto případem‘ míníte vraždu Prudence Ann Markhamové. To je přece případ, který obhajujete, ne?“

„Pane Haggerty, nemá smysl chodit kolem horké kaše,“ prohlásil Matthew. „Zatím nejsme u soudu a nemluvíte k porotě. Můj klient mi pověděl, že ho nekonečně dlouho vyslyšali ohledně vraždy jeho bývalé ženy. Sdělil mi, že ho neworleanská policie asi týden podezírala...“

„To ano.“

„... ale nakonec dospěla k názoru, že s tou vraždou nemá nic společného.“

„Ten případ nebyl nikdy vyřešený, jestli to myslíte takhle.“

„Vy víte docela přesně, jak to myslím, pane Haggerty. Nebyl zatčený ani obviněný. Vraha nikdy nevypátrali.“

„Mhm,“ zamručel Haggerty.

Vztáhl ruce před sebe a zahleděl se na ně.

Na dlouhou dobu se odmlčel.

Pokračoval ve svém vystoupení před neexistující porotou.

„Zajisté víte,“ řekl nakonec, „že na dobu, kdy jeho ženu někdo dvacetkrát bodl nožem v opuštěné postranní uličce ve Francouzské čtvrti, nemá Markham žádné rozumné alibi.“

„Neworleanská policie...“

„No ano, neworleanská policie. Markham tvrdí, že byl v *kině*, pane Hope. Nepřipomíná vám to něco?“

„Však taky *byl* v kině.“

„To tvrdí on. A policie tomu zřejmě uvěřila. Protože nenašli žádné důkazy, které by podpořily jejich podezření. Žádnou zbraň, krvavě...“

„Nenašli *nic*. Byli novomanželé, byli svoji teprve čtyři měsíce. Zažil strašlivý otřes.“

„To určitě ano. Zvlášť když mu jeho žena zahýbala s jiným.“

„O tom Markham nevěděl,“ namítl Matthew. „Ale já se nehodlám přít kvůli vyšetřování, které naprosto správně neskončilo zatčením. Chci jenom vědět...“

„Ano,“ řekl Haggerty.

Matthew na něho pohlédl.

„Ano, mám v úmyslu předložit ty materiály při procesu.“

„Proč jste mi tedy neposlal zprávy neworleanské policie?“

„Chyba v komunikaci,“ pokrčil rameny Haggerty. „Myslel jsem, že vám jde jen o caluské dokumenty, týkající se...“

„Chci ty zprávy,“ prohlásil Matthew.

„Ale jistě,“ přikývl Haggerty. „Ještě dnes odpoledne vám je doručíme. Ještě něco?“

„Samozřejmě víte...“

„Ovšem. Budu na to čekat. A pak rozhodne soudce, ano?“

OBVODNÍ SOUD
DVANÁCTÝ OBVOD
OKRES CALUSA, STÁT FLORIDA

žalobce STÁT FLORIDA

vs. PŘÍPAD Č. 84-2207-CF-A-S9
obžalovaný CARLTON B. MARKHAM

NÁVRH IN LIMINE

OBŽALOVANÝ, zastoupený zde svým níže podepsaným obhájcem, žádá Ctihodný soud, aby zakázal úřadu státního zástupce a všem jeho představitelům zmiňovat se v průběhu procesu z následujících důvodů o následujících skutečnostech:

1) Že byl obžalovaný v minulosti, předtím, než došlo k události, jež je předmětem procesu, vyslýchán neworleanskou policií ohledně vraždy jeho bývalé manželky Jennifer Bowlesové-Markhamové.

2) Že obžalovaný kdykoli před událostí, v souvislosti s níž byl nyní obviněn, neworleanské policii sdělil, že večer, kdy byla jeho bývalá žena Jennifer Bowlesová-Markhamová zavražděna, byl v kině.

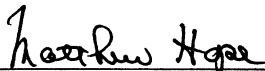
3) Že bývalá manželka obžalovaného, Jennifer Bowlesová Markhamová, se v době, kdy byla provdána za obžalovaného, stýkala s jinými muži.

4) Žádáme, aby bylo státnímu zastupitelství vysvětleno, že uvedení výše zmíněných informací v průběhu procesu je nepřípustné a mohlo by vyvolat předsudky, škodící obhajobě, kdyby se o nich dověděla porota - ať už by o nich hovořil

státní zástupce v rámci své argumentace nebo svědkové, povolání žalobcem.

5) Této žádosti by mělo být vyhověno, protože jinak nelze zajistit korektní průběh procesu a jakýkoli pokus přednést v rámci procesu takové informace by nevyhnutelně vyústil ve zmatečné soudní řízení.

PROTO obžalovaný uctivě žádá Ctihodný soud, aby státní zastupitelství a všechny jeho právní zástupce poučil, že se nesmějí zmiňovat ani klást otázky, či jakkoli jinak, ať už přímo či nepřímo hovořit před porotou o výše uvedených skutečnostech, týkajících se minulosti obžalovaného či jeho bývalé manželky, bez předchozího svolení soudu, jež bude uděleno pouze v nepřítomnosti a mimo doslech poroty. Dále žádáme, aby soud státní zastupitelství a všechny jeho právní zástupce poučil, že se před porotou nesmějí zmínit ani o předložení a schválení této žádosti a že musí poučit i všechny své svědky, aby toto nařízení respektovali.

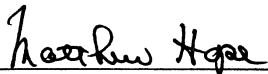

MATTHEW HOPE

Summerville a Hope
333 Heron Street
Calusa, Florida

POTVRZENÍ O DORUČENÍ

PROHLAŠUJI, že jsem pravdivou a přesnou kopii tohoto dokumentu doručil do Úřadu státního zástupce na adresu 807, Magnolia Boulevard, Calusa, Florida, 10. prosince 1986.

Matthew Hope
obhájce obžalovaného

„On to zamítl, hm?“ prohodil Frank.

„Prý nechápe, proč by Haggerty ty materiály nesměl použít.“

„A co je to s tou jeho bývalou ženou? Ona s někým něco měla?“

„Neworleanská policie prokázala, že se scházela s nějakým muzikantem. Snažili se z Markhama vytáhnout přiznání, že o tom věděl. Počítali, že se tak doberou motivu.“

„A věděl o tom?“

„On tvrdí, že ne.“

„Pokusí se Haggerty dokázat, že mu zahýbala i jeho druhá žena?“

„Mám seznam všech svědků. Nenašel jsem nic, co by naznačovalo...“

„A co ta stará Masonová odvedle? Nemyslíš, že by mohla něco takového dosvědčit?“

„No... to mě vůbec nenapadlo.“

„Tak proč jsi žádal o vyloučení těch materiálů?“

„Protože jsem nechtěl, aby si porota myslela totéž, co si mysleli ti neworleanskší poldové. Že Markham zabil záletnici, co ho podváděla.“

„Byli jen čtyři měsíce svoji, hm?“

„Jo.“

„A ona si začala s muzikantem.“

„S nějakým věčně zfetovaným trumpetistou.“

„To bych ji zabil taky,“ prohlásil Frank.

„A právě proto jsem podal tu žádost.“

„Co ten soused z druhé strany? Raddison se jmenuje? Myslíš, že na Prue něco ví? Hrozně se přece zajímal, co se vedle děje. Třeba zahlédl, jak za ní chodí nějaký amant.“

„Na tohle jsem se ho vůbec nezeptal. O té neworleanské záležitosti jsem se dověděl teprve včera, Franku.“

„Ovšem jestli ten materiál bude připuštěný do procesu...“

„Jo, já vím. Měl bych se začít vyptávat.“

Oba se na chvíli odmlčeli.

„To jeho alibi, že byl v kině...,“ prohodil Frank.

„Já vím.“

„Pokaždé byl v kině, když mu zapíchli manželku.“

„Já vím.“

Znovu umlkli.

„Jde o to...,“ začal Matthew, pak se zarazil a potřásl hlavou.

„Copak?“ zajímal se Frank.

„Ne, nic.“

„Jen to řekni.“

„Ten vrah tam...“

„No?“

„Nikdy ho nenašli, Franku.“

A zase odmlka. Tentokrát trvala déle.

„Vím, na co myslíš,“ řekl Frank.

Matthew znovu zavrtěl hlavou.

„Myslíš, že má Markham možná *ve zvyku* vraždit své manželky. Právě to taky napadne porotu. Jakmile Haggerty přijde s tou vraždou v New Orleansu...“

„A proč si sakra myslíš, že jsem podal tu žádost?“ rozpálil se Matthew.

„Vím, co si porota pomyslí. Ten syčák se vyvlíkl z jedné vraždy, ale tentokrát už mu to nedovolíme.“

„Vykašli se na porotu,“ chlácholil ho Frank. „Co si myslíš *ty*?“

Matthew těžce vzdychl.

„Já nevím.“

OBVODNÍ SOUD
DVANÁCTÝ OBVOD
OKRES CALUSA, STÁT FLORIDA

žalobce STÁT FLORIDA

vs.

PŘÍPAD Č. 84-2207-CF-A-S9

obžalovaný CARLTON B. MARKHAM

VÝZVA K PŘEDLOŽENÍ ALIBI

Stát Florida, zastoupený níže podepsaným státním zástupcem v souladu s platným ustanovením Floridského trestního řádu, odstavec 3.200, požaduje, aby obžalovaný sdělil, zda má v úmyslu v rámci obhajoby ve výše uvedeném procesu uvést nějaké alibi.

- 1) trestný čin, datum, čas, místo:
 - a) Povaha spáchaného trestného činu:
Vražda prvního stupně
 - b) Datum, kdy byl čin spáchán:
20. listopadu 1986
 - c) Čas, kdy byl čin spáchán: 22.30–23.00
 - d) Místo, kde byl čin spáchán:
8489 Rancher Road, Calusa, Fl.

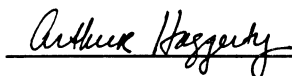
- 2) Státní zastupitelství požaduje, aby obžalovaný ve svém sdělení ohledně alibi popsal, na kterém místě se nacházel v době spáchání trestného činu, a uvedl co možná nejpodrobněji jména a adresy všech svědků, s jejichž pomocí hodlá platnost alibi prokázat.

POTVRZENÍ O DORUČENÍ

PROHLAŠUJI, že přesná kopie tohoto dokumentu byla doručena do VLASTNÍCH RUKOU Matthewu Hopeovi, členu firmy Summerville a Hope, na adresu 333, Heron Street, Calusa, Fl., 12. prosince 1986.

SKYE BANNISTER
STÁTNÍ ZÁSTUPCE
v z.

Náměstek státního zástupce
807 Magnolia Boulevard
Calusa, Florida

A je to, pomyslel si Warren.

Konec lelkování, je na čase dát se doopravdy do práce. Protože tahle výzva k předložení alibi znamená, že musí s Matthewem rychle něco vymyslet, nebo jejich klienta pošlou na elektrické křeslo na základě důkazů stejně nepřímých, jako byly důkazy tetičky Hattie o jejím imaginárním milenci, co údajně utekl do Kansas City s mísenkou jménem Suella Simmsová. Teta Hattie věřila, že ten její dávný mileneček opravdu existoval, a na důkaz jeho existence pořád rodině ukazovala dopisy, které jí údajně psal v době, kdy sloužil na italské frontě za druhé světové války. Ty dopisy podepsal nějaký Abner Cross, o němž se Warren později dověděl, že padl v boji v roce 1945, a tudíž nemohl v roce 1949 uprchnout do Kansas City ani nikam jinam. Ale zkuste to vysvětlit tetě Hattie.

A zkuste vysvětlit Skye Bannisterovi – prostřednictvím Arthura Haggertyho – že Carlton Barnaby Markham večer dvacátého listopadu, kdy náhodou také zavraždili jeho ženu, byl v kině Twin Plaza v nákupním centru South Dixie, po kině se trochu prošel po nákupním středisku a pak zapadl do baru U Harri-

ganů, kde se koukal na televizi a ucucával přitom z jediné sklínky. Leda byste zároveň mohli přivést někoho, kdo by jednoznačně prohlásil, že pana Markhama při některých z výše uvedených příležitostí viděl.

A tak v pátek o půl deváté večer, třináct dnů před Vánoci, zajel Warren na parkoviště před nákupním střediskem, pevně odhodlán nejprve si najít místo na zaparkování – což při tomhle předvánočním návalu nebude snadné – a potom vyhledat někoho, kdo by s jistotou dokázal Markhama identifikovat podle fotografie. Když ještě Warren pracoval u saintlouiské policie, právě takovéto pochůzky nesnášel. A nesnášel je ani teď. Byla to otravná, nudná, těžká práce postrádající změnu. Nakonec našel místo k parkování vedle jedné dodávky s brokovnicí ve stojanu na zadním sedadle a vešel do nákupního střediska. Věděl, že to nebude lehké, a opravdu to lehké nebylo.

Začal u mladé pokladní v kině se dvěma sály – Twin I a Twin II. Zeptal se, jestli byla v práci i dvacátého listopadu večer. Dívka žvýkala žvýkačku. Nával u pokladny na představení od osmi už skončil a ve chvíli, kdy Warren přišel dovnitř, seděla na svém místě a spokojeně nafukovala žvýkačkové bubliny.

Věděl už, že v pracovní dny se v tomto kině hraje od čtvrt na jednu, od tří, od půl šesté, od osmi a od půl jedenácté večer. Markham Matthewovi pověděl, že tehdy ve čtvrtek, kdy zabili jeho ženu, se mu podařilo stihnout začátek v osm hodin, takže alespoň tahle část výpovědi souhlasila. Dále uvedl, že z kina odešel o půl jedenácté – to také souhlasilo. Trochu se prošel po centru, zaskočil na drink k Harriganům, což je nedaleko odtud, a asi o půlnoci přijel domů. To zhruba odpovídá, jelikož jel až na Pompano Way. Ale neodpovídalo to výpovědi Oscara Raddisona, který ho údajně ve čtvrt na dvanáct viděl na zahrádce zahrabávat šaty a zkrvavený nůž.

Jestli se Markham opravdu vyskytoval u svého domu v takovou hodinu, mohlo to znamenat jen jedno – že někdy kolem půl jedenácté zabil svou ženu a nedělal to, co tvrdí, že dělal.

„Kdo to chce vědět?“ zeptalo se ho to děvče.

Warren zamával svou saintlouiskou atrapou.

„Jde o rutinní záležitost,“ prohlásil.

„Bývám tady každý večer, kromě pondělí a úterý,“ řekla. „Nebylo to pondělí nebo úterý?“

„Byl to čtvrtek.“

„Tak to jsem tu byla.“

„Poznáváte tohoto muže?“ Warren vylovil z obálky fotografii.

Dívka se na ni ani nepodívala. „Děláte si legraci?“

„Jen se na ni podívejte, ano?“ požádal.

„Kdy jste říkal, že to bylo?“

„Ve čtvrtek dvacátého listopadu večer.“

„Jak je to už dlouho?“

„Včera večer to byly tři neděle,“ odvětil Warren.

„A vy si myslíte, že si někoho budu takovou dobu pamatovat?“

Vyfoukla bublinu.

Warren překvapeně zamrkal.

„Jenom se podívejte, ano?“ zopakoval.

Dívka pohlédla na obrázek, na němž stáli Markham s manželkou na pláži, za nimi oceán a nad nimi širé, modré nebe.

„Ptáte se na oba dva?“ otázala se.

„Ne, jen na toho muže.“ Rychle dodal: „Proč se ptáte? Poznala jste snad tu ženu?“

„Nepoznala jsem ani jednoho z nich,“ opáčila. „Co udělal?“

„Nic. Podívejte se ještě jednou.“

„Kolikrát se mám ještě dívat?“

„Neprodala jste ve čtvrtek dvacátého listopadu lístek tomuto muži?“

„Víte, kolik lístků tady za večer prodám?“ rozčilila se. „Máme tu dva sály. Víte, kolik jich prodám?“

„Kolik?“ otázal se.

„Miliony! Všichni ti lidi – to pro mě nejsou obličej, ale jen hlasy, které mi říkají, kolik chtějí lístků a na jaký film. A pak mi jenom rukama přistrčí peníze přes pult. To je všechno, co z těch lidí zaznamenám.“

„Takže ho nepoznáváte, hm?“ řekl Warren.

„Kolikrát to mám ještě opakovat?“ divila se.

„Můžu jít dovnitř a zeptat se lidí, co prodávají popcorn?“

„Když chcete dovnitř, musíte mít lístek. Je mi fuk, jestli máte odznak, nebo ne.“

Warren si koupil lístek. Neměl se na nic ptát a nic vysvětlovat, vyplínil se v duchu. Měl jít prostě dovnitř. Asi už stárne.

Jak se ukázalo, nebylo to s tím stárnutím tak zlé.

Věděl, že se bude muset vyptat všech prodavačů v kině, a také to udělal.

Věděl, že bude muset prolézt celé centrum.

Markham tvrdil, že k Harriganům přišel deset minut před jedenáctou. Bar se nacházel pět minut jízdy autem od nákupního centra. To znamená, že tady po skončení filmu coudal nějakých patnáct minut. Možnost, že by ho tu někdo viděl – a že by si ho zapamatoval, i kdyby si ho všiml – byla nezměrně slabá. Warren se však přesto pustil do únavné rutinní práce, přičemž se utěšoval vědomím, že stejně jen zabíjí čas, než bude moci jet k Harriganům, kam se chtěl vydat ve stejnou dobu jako Markham.

A tak prošel celým střediskem, přecházel od obchodu k obchodu, od jídelny

k jídelně, prodíral se předvánočními davy lidí v bermudách, tričkách, tílkách, džínách, polyesterových kalhotách, v květovaných košilích s krátkými rukávy, v halenkách, teplákových soupravách, ve všech skvělých modelech, které bývají na Floridě v prosinci k vidění. Ukazoval fotografii Markhama a jeho ženy, kladl lidem otázky a často je tím dožral, protože se vyptával na dvacátý listopad, a přitom už za chvíli budou Vánoce – nevádí mu, že v tuhle dobu má každý spoustu práce?

Ve tři čtvrti na jedenáct zamířil k Harriganům, vycházejze ze zásady, že stáli hosté se v každé hospodě zdržují vždycky přibližně v tutéž dobu.

Dvaatřicet minut po jedenácté hodině ho potkalo štěstí.

Tedy, jak se to vezme.

Podnik U Harriganů se tvářil jako opravdová irská hospoda někde na Třetí avenui v New Yorku. Ve skutečnosti to tam však vypadalo jako v napodobenině irské hospody v Caluse. Měli tam sice mosazné zábradlí, boxy potažené černou kůží, nábytek z leštěného mahagonu a zrcadla z broušeného skla, číšníci nosili zelené čapky a zelené pásky na rukávech košil, ale stejně to všechno byla jenom náhražka – stejně falešná jako Santa Claus, zvonící na zvonec v nákupním středisku South Dixie.

Markham řekl Matthewovi, že seděl u baru, díval se na televizi, vypil jenom jednu skleničku a asi dvanáct, patnáct minut před půlnocí odešel domů. Warren tedy ukázal jeho fotografii všem třem číšnicím – i ty měly na hlavách zelené čepičky a na rukávech pásky jako číšníci, ale místo černých kalhot nosily velmi krátké červené sukýnky a červené střevíce s vysokými podpatky, snad proto, že se blížila prázdninová sezona. Žádná z číšnic si dvacátého listopadu večer Markhama nevšimla – ani žádný jiný večer. Jedna mínila, že je Markham pěkný mužský, a připustila, že ona si na blondaté chlapy potrpí. Nezdolný Warren se jal obcházet štamgasty u baru. Štěstí ho potkalo – tedy, svým způsobem – když jedna žena při pohledu na obrázek prohlásila: „No jasně.“

Warren vykulil oči.

„Vy ho poznáváte,“ vyhrkl překvapeně.

„Jasně, že ho poznávám,“ tvrdila ta žena. „Seděl vedle mě. Dal si martini se dvěma olivama.“

Carlton Barnaby Markham Matthewovi vyprávěl, že si dal Tanqueray martini, velmi suché, čisté, se dvěma olivami.

Warren se na ni zaměřil.

Nebylo těžké se na ni zaměřit, protože vážila nějakých dvě stě liber a mírně přetékala přes okraje barové stoličky. Měla na sobě modré kalhoty a modré tričko s nápisy CO JE TLUSTÉ, TO JE HEZKÉ vpředu i vzadu. Zkříženýma

nohama v sandálech se opírala o trnož stoličky. Vlasy barvy slámy jí padaly přes jedno ucho, za druhým je měla sepnuté modrou vlásenkou. Na tom uchu se houpala dlouhá náušnice s falešným briliantem. Warren ji odhadl asi na pětáctýřicet let. S tlustými lidmi bývá někdy těžká řeč.

„Bylo to někdy kolem dvacátého listopadu,“ řekl. „Ve čtvrtek večer.“

„Dvacátýho, to souhlasí,“ přisvědčila. „Ve čtvrtek večer.“

„Asi tak za deset minut jedenáct.“

„Přesně v tu dobu vešel do hospody,“ potvrzovala ta žena. Pokývla hlavou, uchopila sklenici, zhluboka se z ní napila, odložila ji a řihla.

„Mluvil s vámi?“ zajímal se Warren.

„Ne. Jenom pil to svý martini, snědl olivy, chvíli se díval na televizi a pak zaplatil a šel pryč.“

„Asi v kolik hodin?“

„Co v kolik hodin?“

„V kolik odešel?“

„Já nemám hodinky.“ Ukázala mu holé zápěstí.

„Jak tedy víte, v kolik hodin přišel?“

„To jsem je ještě měla,“ namítla. „Dala jsem je do frcu, abych měla na vánoční nákupy.“ Sáhla pod stoličku a na důkaz svých slov pozvedla nákupní tašku.

„Víte určitě, že to byl tenhle muž?“ ujišťoval se Warren a ještě jednou jí ukázal fotografii.

„Natuty,“ prohlásila. „Ale tu ženskou s sebou neměl. Byl sám jako eskymo.“

„Eskymo?“

„Sám jako eskymo, tak,“ přisvědčila.

A sakra, pomyslel si Warren. V tu chvíli zachytila jeho pohled jedna z číšnic v zelené čepičce a červené sukni, přiložila si ukazováček ke spánku a zavrtěla jím; univerzální znakovou řečí mu tak sdělila, že ta ženská je magor.

„Neměl na šatech nějaké skvrny?“ vyptával se Warren.

„Skvrny?“

„Ano.“

„Jaký skvrny?“

„To mi musíte povědět vy.“

„Žádný skvrny neměl,“ prohlásila. Přišel sem pěkně čistej, úhlednej a objednal si suchý martini a do něj dvě olivy.“ Otočila se na stoličce, zamávala na číšnici, která předtím signalizovala, že je cvok, a zavolala: „Ještě jednou to samý, prosím.“

„Už jsi měla tři, Hanno,“ napomenula ji číšnice.

„A proč bych si nedala čtyři?“ podivila se Hanna.

Číšnice pokrčila rameny a přinesla jí další sklenici.

„Vy si na to nevzpomínáte?“ zeptal se jí Warren.

„Na co?“ nechápala číšnice.

„Na toho muže, co si tu objednal hodně suché Tanqueray martini se dvěma olivami.“ Warren jí ještě jednou ukázal fotografií.

„Ne, nepamatuju,“ odpověděla.

„Zeptejte se kamarádek,“ požádal ji Warren.

„O co jde?“ zajímala se. „Vy jste policajt?“

„Ano,“ zalhal Warren.

„Co udělal?“

Vždycky se vptávají, co udělal. I když jim ukážete fotografii oběti, stejně chtějí vědět, co ten dotyčný udělal.

„Nic,“ řekl Warren.

„No jasně,“ odfrkla nedůvěřivě číšnice. „Přijdete sem a vptáváte se na chlapa, co tady možná byl v listopadu, protože nic neudělal.“

„Je to náš svědek,“ tvrdil Warren.

„Nevzpomenete si vy dvě, že by si tu někdy tenhle chlápek dal suché martini se dvěma olivami?“ Poodešla s fotografií v ruce ke svým dvěma kolegyním, které postávaly se založenými rukama u pokladny.

„Čistý, nebo s ledem?“ prohodila jedna z nich sarkasticky – zřejmě mluvila k Warrenovi.

„Čistý,“ řekla Hanna. A dodala: „Stejně jako vy dvě.“ Rozchechtala se.

Obě číšnice se znovu zahleděly na fotografii.

„Vy si na to opravdu vzpomínáte, že ano?“ zeptal se Warren Hanny. „Že si to martini objednal bez ledu.“

„Jo.“

„Tanqueray martini, velmi suché, bez ledu, se dvěma olivami.“

„Správně,“ potvrdila Hanna a pokývla hlavou.

„Madam, rád bych věděl, jestli byste...“

„Jsem slečna,“ opravila ho.

„Promiňte, slečno,“ omluvil se Warren. „Chci se jen zeptat, jestli mi můžete povědět své celé jméno a adresu.“

Mezitím se vrátila číšnice s fotografií. „Proč?“ vptávala se. „Chcete ji pozvat na rande?“

„Vzpomněla si už některá z nich na to martini?“ zajímal se Warren.

„Ne.“ Vrátila mu obrázek. „Chce tě pozvat na rande, Hanno.“

„To si piš,“ zachechtala se Hanna.

„Můžete mi, prosím, nadiktovat své jméno a adresu?“ opakoval Warren.

„Tlustá Hanna,“ řekla číšnice.

„Správně, Tlustá Hanna,“ potvrdila Hanna.

„Tlustá Hanna – a jak dál?“ naléhal Warren.

„Merrittová.“

Warren si to zapsal. „A vaše adresa?“

„Tři sta sedmdesát dva, Waverly Street.“

„Tady v Caluse?“

„Jasně, že tady v Caluse,“ ujistila ho Hanna. „Chcete taky telefonní číslo?“

„Ano, prosím.“

Nadiktovala Warrenovi telefonní číslo a mrkla na číšnici. Dopila sklenici, ještě jednou si řihla a seštrachala se se stoličky se slovy: „Musím utíkat domů, než mi tam začne vyzvánět telefon.“ Položila Warrenovi ruku na rameno, přátelsky mu je stiskla, znovu mrkla na číšnici a odešla z baru.

„Byla šest let v Eskymu,“ sdělila mu číšnice. „V Tallahassee.“

Eskymo je název, který se vyvinul ze skutečného jména, jež připomíná – Iscrino. Iscrinův institut v Tallahassee byla soukromá nemocnice pro duševně choré, pojmenovaná po svém zakladateli, doktoru Theodoru Iscrinovi. Někdy se jí také říkalo Špitál U sekáčku, protože v nedávné, nepříliš jasné minulosti zde bylo provedeno děsivé množství lobotomií.

Telefonátem do nemocnice zjistili, že tam Hannu Isabel Merrittovou roku 1971 přivezl její strýc a jediný opatrovník. Propustili ji v roce 1977 poté, co komise psychiatrů strýčkovi doporučila, že bude lépe léčit ji medikamenty v lůně domova. Strýček se jmenoval Roger Merritt a jeho telefonní číslo našli v tallahasseeckém seznamu. Mezitím také onemocněl, v telefonu ho bylo sotva slyšet, ale uchoval si suchý smysl pro humor. Vysvětlil Matthewovi (a Warrenovi, který poslouchal na paralelce), že propuštění jeho neteře možná do jisté míry souvisí s ekonomickým pohledem na věc ze strany institutu, protože se začal opožďovat s placením. Utrpěl totiž zranění při autonehodě, které ho upoutalo na invalidní vozík, připravilo ho o všechnu sílu a nyní ohrožuje jeho život. Chudinku Hannu prý viděl naposledy v roce 1983, když se odstěhovala do Calusy, kde si našla práci v jeslích. Doufá, že se má dobře.

„Takže máme svědkyni, která byla v blázinci,“ řekl Warren Matthewovi, jakmile oba zavěsili. „Ale to Tanqueray martini si přece nevymyslela jen tak z čistého nebe. Co budete dělat?“

„Požádám ji, aby přišla svědčit,“ odvětil Matthew. „Nic jiného nemáme.“

Orchideje musíte znát, abyste je mohli milovat.

Je to největší z rostlinných čeledí a zeměpisně nejrozšířenější. Dorůstají nejruznější výšky, od necelého palce až po osmnáct stop. Některé mají kvítky tak

maličké, že je skoro nevidíte, jiné se chlubí květy širokými deset palců. Kvetou ve všech možných barvách kromě černé – Bůh dobře věděl, co činí.

V tuto roční dobu kvete spousta orchidejí.

Vánoce budou už... dnes máme dvanáctého, takže Vánoce jsou za rohem.

Spousta kvetoucích orchidejí.

Tenhle skleník je nejkrásnějším místem na celém světě.

Všude kolem samá krása.

Když procházíte skleníkem okolo rostlin rodu *Phalaenopsis*, jako byste se nacházeli v krajích, kde rostou ve svém přirozeném prostředí. Na Tchaj-wanu, v Indii, na Nové Guineji či na Filipínách – kde žije ta druhá děvka, co vlastní miliony párů bot. Jsou snad mezi nimi i vysoké boty? Červené vysoké boty?

Phalaenopsis kvetou rudě, mají stejně zářivou barvu jako její boty, také kvetou oranžově, žlutě, zeleně, růžově. Existují i bílé květy s okraji rudými jako její boty, rudými jako její rty. Nebo bílé s žlutými okraji. Tečkované, proužkované i čisté. Podle něho však tou nejkrásnější orchidejí byla ona.

Phalaenopsis vydrží dlouho.

Přemýšlel, jak dlouho asi vydrží ona, až ji vystaví.

Vystaví ji na Boží hod vánoční.

Tou dobou budou všechny tyhle orchideje ještě v květu.

Tady je *Cattleya tenebrosa*. Rezavě hnědé okvětní plátky s tmavě fialovými okraji.

Tady zase hybridy – *Cattleye* – s velkými bílými, žlutě lemovanými květy.

Jako rty.

Rozvírající se rty.

A támhle nahoře v košíku s kapradím *Cattleytonia* Růžový klenot; kromě *Phalaenopsis* nic krásnějšího neexistuje. Třípalcové květy barvy fuchsii, rostoucí v trsech po osmi nebo po devíti.

Tam vzadu, v chladnu a vlhku u ochlazovače a zvlhčovače vzduchu, to je *Paphiopedilum*. Říká se jí Dámský střevec. Některé rostliny mají zelené lístky, jiné kropenaté, a kvetou velkými, lesklými květy, jež vypadají jako atrapy. Dámský střevec.

Jediné *Phragmepedium* mu tu ženu nepřipomíná. Vypadá jako starý, kníratý Číňan. S vysokým, špičatým kloboukem. Jeden okvětní lístek svinutý do měchuřiny, po obou stranách dva dlouhé lístečky jako stuhy. Ta taky potřebuje upravovat vzduch. Všechny ty choulostivé rostliny potřebují kvalitní péči, jinak zahynou. Kráse se nesmí ubližovat.

Ví, jak mnoho pro ni znamená její krása.

Dlouhé rezavé vlasy (vlastně ty už nemá), plná, pyšná ústa, rty červené jako krev, tmavozelené oči jako listy orchideje *Phalaenopsis schilleriana*, pleť bílá

jako květy druhu *Amabilis*, nádherná, vysoká žena s růžovými bradavkami, širokými boky, dlouhýma nohama, bílými stehny a pěkně tvarovanými lýtky, zářivá krasavice, celá vyvedená v bílé, rudé, růžové a zelené. Zelené oči, nad nimi rudé vlasy, dole rudé chloupky, rudé rty, růžové rty, jemná bílá pokožka, měkké červené boty. Kočička v botách. Ne, nemyslí, že by se jí líbilo být ošklivá.

Člověk se někdy nechá oslnit vlastní krásou a zapomene, že ji dostal od Boha. Bude jí to muset vysvětlit. Je to stejné jako s orchidejemi. Někdy je člověk míjí, protože jsou na pohled ošklivé. Chodí nevšímavě kolem nich tak dlouho, dokud je lépe nepozná, a ony mu potom předvedou vše, co je pro ně charakteristické, svou osobnost, a přes všechnu ošklivost i ony se stanou zajímavými a svým způsobem i krásnými rostlinami.

Možná jí nebude vadit být ošklivá.

Calusa rostla a měnila se, ale některé věci zůstávaly stále stejné.

Například průměrná roční teplota se pořád držela na třiasedmdesáti stupních Fahrenheita. To je asi třiadvacet stupňů Celsia, což jenom *zní*, jako by to bylo mnohem míň.

Průměrné roční srážky dosahují padesáti palců.

Dále v Caluse najdete nějakých pětaticet mil pláží, pokrytých běloučkým pískem.

To jsou konstanty.

Všchno ostatní rostlo a měnilo se tak rychle, že mnozí občané hovořili o době před deseti lety jako o Starých zlatých časech a namlouvali si, že když se sem přistěhovali, byla Calusa jen maličkou rybářskou vesnicí. Většina se jich přistěhovala ze států Illinois, Indiana a Ohio. Občas se tu objevil nějaký ten bývalý Newyorčan, jako třeba Frank Summerville, ale jen vzácně. Calusa ve státě Florida – to byl americký Středozápad přestěhovaný na pobřeží Mexického zálivu.

Každým rokem se do Calusy stěhovalo víc a víc lidí.

Při sčítání lidu před šesti lety mělo město 48 800 obyvatel. Dnes už to dělalo něco přes 53 000. Tehdy žilo v celém okrese 202 000 obyvatel. Dnes jich je 222 000.

Růst.

Změna.

Pokrok.

A stoupající zločinnost.

Jak Warren sdělil Matthewovi, v posledním roce stoupla o sedmnáct procent. „Souvisí to s drogami,“ tvrdili policisté.

Před pěti lety člověk sehnal dávku heroinu, jenom když znal ty správné lidi.

Dneska můžete koupit balíček cracku přímo na pláži na Whisper Key.

Před deseti lety se v caluském telefonním seznamu nevyskytovaly žádné eskort servisy. Letos jich tam bylo sedm a jeden dokonce nabízel slevy pro seniory.

Občané si stěžovali, že se do města táhnou ženy volných mravů z Miami.

Před pěti lety existoval v Caluse jen jeden klub nahoře bez. Jmenoval se

Club Alyce. Loni už byly dva – ten druhý se nazýval V první linii. Letos zahájil provoz třetí podnik s děvčaty nahoře bez. Jmenoval se Nahá pravda.

Okresní prokurátor Skye Bannister se dušoval, že všechny tyhle podniky dá jednou zavřít.

V sobotu třináctého prosince večer v rostoucím, měnícím se floridském městě Caluse...

George Ticknor a Mosley Jones zašli do Nahé pravdy...

Matthew a Susan Hopeovi šli na Sněhový bál...

A Henry Gardella se vloupal do Markhamova domu.

Nechtěla jim povědět své pravé jméno.

Ve filmu vystupovala pod jménem Constance Reddingová. Constance, to zní tak puritánsky! Jako Charity nebo Felicity, vysvětlovala jim. Bylo to zábavné jméno pro herečku, jež hrála ženskou, co by obskákala i veverku. Constance Reddingová. Bůhví, jak se doopravdy jmenuje.

Ve filmovém štábu jí nejprve říkali Connie.

A později Connie Hulibrčka.

Pohodila rudými vlasy a usmála se.

A zase se vrhla na Jakea.

Jake byl černoch; hrál mlynářova syna Toma, který po smrti svého otce zdědil jenom kočku. Tu kočku hrála Connie. Čiča v botách. Moderní verze starodávné pohádky. Jake bylo jeho pravé jméno, ale příjmení mu vybrala Prudence Ann Markhamová, *La Directrice*, jak jí někdy říkali. Také jí říkali Otto, podle režiséra Otty Premingera. Vymyslela mu jméno podle Hemingwayovy povídky *Slunce také vstává*. To jméno byl vlastně skrytý žert, protože Jake z knihy byl impotent a Jake z jejich filmu neukojitelný samec. Počítalo se s tím, že kdo si v titulcích přečte jméno Jake Barnes, začne se už předem pochechtávat.

Po prvním týdnu natáčení si všichni začali vymýšlet komická jména. Kameraman si chtěl říkat Maho Hunyaty, osvětlovač přišel se jménem Moc Nej-oud a zvukař si vymyslel pseudonym Wyn Daney Kockott. *La Directrice* však jejich nápady vetovala. Vysvětlila jim, že usiluje o vkus a styl. Ona sama se rozhodla pod titulkem režisér uvést jméno Martin N. Prudeaux, jelikož měla za to, že muži nemají rádi pornofilmy režírované ženami. Kromě toho Prudeaux zní francouzsky, což vyvolává představu zkušeností v sexuálních záležitostech a také to připomíná autora pohádkových příběhů, spisovatele Charlese Perraulta. Ne všechny pohádky jsou od bratří Grimmů.

A teď Tick s Mosem potřebovali znát skutečné Conniino jméno a také Jakeovo příjmení. Došlo jim, že jediný, kdo jejich pravá jména znal, byla právě Prudence Ann Markhamová, alias Martin N. Prudeaux, protože jedině ona

vypisovala každý týden výplatní šeky na částky vyplácené z konta společnosti Prudent – jenže ta byla mrtvá. Byli si jisti, že Jake se doopravdy jmenuje křestním jménem Jake, ale jak dál? A Constance Reddingová, to byla vůbec hádanka. Ohnivá Connie Hulibrčka, co se jí do pusy vejde orgán velký jako píšťala od varhan.

Napadlo je, že v obyčejném životě se možná živí jako děvka.

Jak jinak by se naučila všechny ty kousky? Stačilo se na ni jen dívat a člověk měl pocit, že strávil celý týden v čínském bordelu. Určitě to bude šlapka. Proto se rozhodli, že nejlepší způsob, jak v takovém slušném městě, jako je Calusa, najít rudovlasou poběhlici, bude oběhnout místní podniky s děvčaty nahoře bez.

V sobotu o půl jedenácté večer Matthew a Susan tančili při hudbě orchestru jménem Oliver Lane a jeho Zlatíčka. Zlatíčka představovalo čtrnáct hudebníků, kteří se specializovali na melodie čtyřicátých let, jimž se někdy říkalo Zlaté písně starých časů. Matthew a Susan tančili na ‚Stardust‘ v aranžmá Artieho Shawa, přestože orchestr Olivera Lanea postrádal smyčce.

Lidé, kteří každoročně v prosinci organizovali Sněhový bál, si zřejmě neuvědomovali, že se do Calusy v posledních letech přistěhovalo velké množství mladých lidí, pro něž Zlatými písněmi starých časů byly melodie padesátých či dokonce šedesátých let. Když orchestr začal hrát ‚Tuhle píseň odněkud znám‘, nikdo z mladších účastníků tu píseň nikdy předtím neslyšel.

Šedovlasí staříci, kteří každoročně pořádali tento ples ve prospěch Americké společnosti pro boj s rakovinou, ve své zaslepené nevědomosti věřili, že se všichni šťastím zblázní, když si budou moci zatančit při písničkách, jako je ‚Tuxedo Junction‘ nebo ‚I Cried for You‘, ‚Song of India‘ či dokonce ‚Elks Parade‘, o níž, po pravdě řečeno, věděli z přítomných jenom Oliver Lane a jeho Zlatíčka, že to byl hit Bobbyho Sherwooda tenkrát před lety, když jsme ještě byli mladí, Madlenko. Oliver Lane a jeho úžasná staří mrzouti zahráli během večera všechny tyto skladby a mnoho dalších. Právě teď hráli ‚Stardust‘, Matthew k sobě Susan pevně tiskl a ona si všímala, jak jsou všichni kolem krásní a milí.

Vskutku všichni vypadali krásně a roztomile.

Pro tuto příležitost byl pronajat hlavní plesový sál caluského hotelu Hyatt (s vyhlídkou na třpytnou hladinu Mexického zálivu, jak tvrdila reklama v *New Yorkeru*) a dobrovolnice z Caluské zahrádkářské společnosti zde vytvořily úžasnou výzdobu. U stěny sálu, plného zrcadel, se tyčil skvěle vyzdobený vánoční strom, stejně obrovský jako ten z *Louskáčka*, jenž vyrostl do nevídané výšky, a několik velkých otáčejících se zrcadlových koulí rozhazovalo po parketu i ven ze síně, okny sahajícími od podlahy až ke stropu, jimiž bylo vidět třpytný Mexický záliv, myriády odlesků jeho zelených, žlutých a červených

světél. Ve skutečnosti byl dnes večer Mexický záliv temný a pochmurný, až na jakéhosi osamělého, nebojácného plavce, který vedl svůj čtyřicetistopový člun směrem k mostu, co vede z pevniny na Lucy's Circle. Po obloze neúnavně ubíhaly tmavé, vířící mraky, což bylo jistým znamením blížícího se deště – a to se tu v prosinci moc často nestává.

Uvnitř plesového sálu bylo ale všechno samý lesk a jas.

Na stolech s rudými ubrusy a zelenými ubrousky trůnily uprostřed drobné napodobeniny nádherného vánočního stromu. Později měly být vydraženy – stromky, ne ubrousky – ve prospěch Americké společnosti pro boj s rakovinou. Všichni muži přišli ve smokingu – mnozí si je zapůjčili v půjčovně – a všechny ženy měly večerní róby, zakoupené výlučně kvůli dnešnímu galapředstavení. Mladší ženy očividně dávaly přednost modelům, vyznačujícím se dlouhými rozparky a hlubokánskými výstřihy, přičemž jim celé šaty visely jen na nahých řadrech. Postarší dámy – ty namorousené kvočny, jež rozhodly o tom, že zde bude vystupovat orchestr Olivera Lanea – v letošním roce předváděly překvapivě různorodý výběr perlami a flitry pošítych rób. Frankova žena Leona – jejíž pevná, mladistvá hrud' se vyrovnala všemu, co mohly ukázat přítomné mladice, které vyrůstaly při rockových skladbách Janis Joplinové a Jimiho Hendrixe – měla na sobě stříbrné lamé; její úbor připomínal tekutý kov a vypadala v něm víc nahá než v soukromí své koupelny. Tančila právě se soudcem, který ve čtvrtek Matthewovi zamítl jeho návrh in limine, a ještě se k tomu starému paprikovi tiskla. Navíc měl ten parchant položenou ruku na její stříbrné zadnici.

„Nesahat,“ řekla dívka, sedící v boxu s Tickem a Mosem. „Přečtete si, co je tu napsáno. Můžete se dívat, ale nesahat.“

To proto, že jí Mose položil ruku na stehno.

„Jinak nás vyhoděj,“ dodala.

Tick ji odhadoval na nějakých pětadvacet let. Blondýna, nijak zvlášť hezká; na sobě měla úbor, který by na Sněhovém plese na druhé straně města asi neuvítali, protože tím úborem bylo spodní prádlo.

Tick přemýšlel, kde asi přišli na myšlenku, že žena v prádle je víc sexy, než kdyby byla úplně nahá. Asi ve Francii, pomyslel si. *La Directrice* oblékla Connie do úžasného prádla. Vymyslela variace, na jaké Tick nenarazil ani v časopisu *Penthouse*. Connie v tom prádélku vypadala moc sexy, ovšem Connie by vypadala sexy i v pytlí od brambor. Connie byla to, čemu se v téhle branži říká přirozený talent.

Blondýna měla na sobě černý podvazkový pás, černé kalhotky, černé síťové punčochy a černé lodičky na vysokém podpatku. Podprsenu neměla. Až na ta

nahá prsa nevypadala v tom oblečení ani moc přirozeně, ani moc sexy. Zdála se být až příliš nalíčená a až příliš vulgárně oděná, páchla laciným parfémem a vypadala na mnohem víc než na svých pětadvacet let; mnohem tvrdší, mnohem unavenější. Vypadala jako coura.

Což, jak se Tick domýšlel, také byla.

„Jak dlouho už tohle děláš?“ zeptal se Tick.

„Jsi snad sociální pracovník?“ odsekla. „Hele, poslyš, já to myslím vážně!“ okřikla Moseho, který už měl zase ruku na jejím stehně. Smetla ji, jako by to byl chuchvalec prachu. „Každou chvíli sem choděj lidi z prokuratury. Skye Bannister, říká vám něco to jméno?“

„Ne,“ přiznal Tick.

„To je státní zástupce,“ vysvětlila. „Skočí po nás, jakmile bude mít dojem, že se tu děje něco nepatřičného, což samozřejmě není pravda.“

„Samozřejmě,“ souhlasil Tick. „Jak se jmenuješ?“

„Kim,“ odvětila.

Tick odhadoval že v podobných podnicích v celé velikánské Americe pracuje nejmíň osm milionů děvčat, co si říkají Kim.

„Kim, hledáme jistou osobu,“ vykládal Mose.

Přímo k věci. Starej dobrej pitomec Mose.

„A co se vám nelíbí na mně?“ divila se Kim. „Já jsem taky jistá osoba.“

„Ne, chci říct...“

„A já chci říct,“ vložil se do toho Tick, „že podle nás někde v Caluse pracuje jedna naše kamarádka a my bychom ji nutně potřebovali najít.“

„Co jste zač? Fízlové?“ polekala se Kim.

„Vypadám snad jako policajt?“ urazil se Tick.

Prohlédla si ho. „To ne,“ připustila, „i když... dá se to dneska vůbec poznat? Dneska policajti vypadaj jako podvodníci – víc než opravdický podvodníci.“

„My nejsme policajti,“ ujišťoval ji Mose.

Pohlédla na něho.

„A co jste teda zač?“

„Jsme kamarádi toho děvčete, co ho hledáme,“ odvětil Mose.

„Jakýho děvčete?“

„Je to zrzka,“ řekl Tick.

„A jak se jmenuje? Tady máme čtyři zrzavý holky, dvě z nich jsou tu dneska večer. Jedna zrovna teď tancuje.“

Ohlédli se k malému pódiu, kolem nějž stálo asi dvanáct stolků. Uviděli menší, podsaditou rudovlásku, pohazující svěšenými řadry.

„To není ona,“ řekl Tick. „Ta zrzka, kterou hledáme, je hrozně krásná.“

„Já si náhodou myslím, že Cindy je taky hrozně krásná,“ tvrdila Kim.

Dalších osm milionů se jmenuje Cindy, pomyslel si Tick.

„Kdo říká, že není?“ Znovu se ohlédl po dívce na pódiu; právě se předklonila a oslňovala nějakého plešouna, který na ni fascinovaně zíral s otevřenými ústy. „Ale tahle dotyčná je vážně výjimečně krásná, sama bys to musela uznat, kdybys ji viděla.“

„Já si náhodou myslím, že jsem taky výjimečně krásná,“ odsekla Kim a uhladila si rukou kudrnaté odbarvené vlasy.

„To jo, o tom nikdo nepochybuje,“ potvrdil Mose a zase jí sáhl na stehno.

„Hele, nerozumíš anglicky?“ okřikla ho Kim a ruku mu srazila tentokrát už naštvane. „Tak o co jde?“ zeptala se Ticka, protože jí došlo, že on je hlavním vyjednavatelem. „Zajímáte se o mě, nebo jenom chcete žvanit o tý vaší úžasný zrzce, co ji hledáte?“

„Zajímá nás obojí.“

„Na to se vykašli,“ odpálila ho Kim. „Promluvíme si o mně. Vzadu za domem stojí dodávka a na předním sedadle si ho můžete nechat vyhulit. Teda, jestli vás to zajímá.“

„Co to stojí?“ zajímal se Tick.

„Pětadvacet.“

„Tady je dvacet pět dolarů.“ Sáhl pro peněženku, otevřel ji a položil na stůl dvě desetidolarové a jednu pětidolarovou bankovku. „Jenom za to, že tu s náma posedíš a popovídáme si.“

„Díky.“ Zastrčila si bankovky za podvazkový pás. „To ale neznamená, že mě tady tvůj kámoš bude ošmatávat. Myslím to vážně, že sem každou chvíli někdo přijde na kontrolu. Zaplatili jste si za povídání, tak povídejte. A hotovo.“

„Dohodnuto,“ přikývl Tick.

„Pochopil to i tvůj kámoš?“

Mose měl pocit, že by radši napřed zaskočil do té dodávky a teprve pak se vrátil sem kvůli povídání. Zdálo se mu, že Tick právě spláchl do záchodu pětadvacet dolarů.

„Jasně, že rozumím,“ řekl. „Tady jsou moje ruce. Tadyhle na stole, oukej?“ Položil je na desku stolu. „Oukej?“

„Tak je tam nech, oukej?“ opáčila.

„Třeba si do té dodávky zajdeme potom,“ prohodil Mose.

„Jasně, ale za dalších pětadvacet,“ upozornila ho Kim. „Teď jste si zaplatili za povídání.“

Otočila se k Tickovi. „Tak povídej.“

„Dlouhé, rezavé vlasy,“ začal Tick. „Zelené oči. Vysoká pět stop a deset palců, úžasně nohy, kozy jako melouny. Nevidělas ji?“

„To zní, jako by to byla filmová hvězda,“ podotkla Kim.

Mose už už chtěl něco říct, ale Tick ho umlčel pohledem.

„Jak se jmenuje?“ zeptala se Kim.

„My ji známe pod jménem Connie,“ řekl Tick.

„Jo, ale jak se jmenuje doopravdy? Je to holka z branže?“

„Možná.“

„Vy to nevíte?“

„Nevíme to určitě.“

„Proč ji hledáte?“

„Znáš ji? Připomíná ti ten popis někoho?“

„To teda ne. Proč ji hledáte?“

„Pracuješ už dlouho v takových klubech?“

„Už dva roky. Rok jsem byla v Alyce a půl roku v první linii. Tohle je zatím nejlepší, abyste věděli. Proč ji hledáte?“

„Nevidělas ji v některém klubu?“

„Podle toho, jak ji popisuješ, asi nebude pracovat v klubu nahoře bez. To, co mi popsals, je čistokrevná ženská, a takový se najdou na plážích v Miami. Zkusili jste to v Miami?“

„My víme skoro určitě, že je z Calusy,“ řekl Tick.

„Nezkusili jste zavolat do eskort servisu? Tam jsou takový holky. Sto dolarů za číslo. Jestli opravdu vypadá tak, jak říkáte. Ale proč ji hledáte?“

Tick pohlédl na Moseho. „Nejsme žádný úchylové,“ ujistil ji.

„To nikdo netvrdí. Ale hledáte tu nádhernou zrzavou holku. A mě zajímá, proč. Udělala vám něco? Nechcete jí ublížit?“

„Ne.“

„Protože jestli jde o něco takovýho, tak na shledanou.“

„No dobrá, tak já ti to vyložím na rovinu,“ prohlásil Tick. „Dlužíme jí peníze.“

„Za co?“

„Dělala pro nás nějakou práci.“

„Jakou práci?“

„Starala se o nějaké obchodníky. V Tampě.“

„O jaké obchodníky?“

„Jsme stavbaři,“ vykládal Tick. „Zajímáme se o jisté pozemky, které patří dvěma chlápům, a my jsme s nimi chtěli udělat kšeft. No, a Connie nám pomohla.“

„Jak vám pomohla? Myslela jsem, že ani nevíte určitě, jestli je to šlapka.“

„Starala se o ně. Chodila s nimi na večeri. Jestli s nimi měla ještě něco víc, je to jen mezi ní a jejím farářem.“

„A jak to, že jí dlužíte prachy?“

„Druhý den ráno se ztratila. Od té doby ji hledáme.“

„To je ale pohádka,“ odfrkla Kim. „Ztratila se a nevyzvedla si prachy? A vy ji hledáte, abyste jí mohli zaplatit? Nechte toho, pane.“

„Mluvím pravdu.“

„Jasně. O kolik peněz se jedná?“

„O pětikilo.“

„Čím dál tím líp. Neznáte v Tampě ještě nějaký obchodníky? Za pětikilo se vám o ně budu starat, až se z toho zcvoknou.“ Při těch slovech vstala a začala se sunout ven z boxu. „Hoši, žvaníte blbosti. Žádnou překrásnou zrzavou Connie neznám a kdybych znala, nepověděla bych vám, kde ji najdete, protože mám pocit, že jí chcete ublížit.“

„A co takhle velké černé šukálista jménem Jake?“ otázal se Mose.

Kim se po něm podívala.

„Jakej Jake?“ zeptala se.

Bylo jí vidět na očích, že ví, o koho se jedná. Tick si toho všiml.

„Sedni si ještě,“ požádal ji.

Zasunula se zpátky do boxu.

„Jake,“ řekl Tick.

„Máte s sebou těch pět stovek pro tu zrzku?“ zeptala se Kim. V jejím pohledu se objevila vypočítavost. Ucítila možnost opravdového výdělků. Šlo o víc, než kolik vydělá v té dodávce venku za celý měsíc. „Hledáte Jakea a já chci těch pět stovek.“

„Řekněme tři,“ smlouval Tick.

„Ne, řekněme pět,“ trvala na svém Kim.

„Co když to není ten Jake, kterého hledáme?“

„Něco ti povím.“ Kim se mírně usmála. „Měří šest stop, ramena má jako oje od vagónu a svaliska jako kulečnickový koule? Vypadá jako černý Sylvester Stallone? A má ptáka, kterým by člověka zadusil? Jestli je to ten Jake, kterého hledáš, tak naval prachy, kamaráde, a můžeme si promluvit.“

„Čtyři,“ smlouval Tick.

„Pět,“ řekla Kim. „A pospěš si, protože támhle naproti vidím nadějnýho kunčofta.“

Tick zaváhal.

Kim vyklouzla nohama z boxu. „Tak sbohem, mládenci.“

„Kam máš tak naspěch?“ chlácholil ji Tick a znovu sáhl pro peněženku.

Skye Bannister.

Vlasy barvy pšenice, nebesky modré oči. Šest stop a čtyři, pět palců, hlas pisklavý, pleť bledá. Na sobě měl smoking a černé lakýrky, zmuchlanou košili s emailovými knoflíky, kolem pasu červenou šerpu a motýlka.

Skye Bannister, státní zástupce osobně, se dostavil na Sněhový bál. Teď už z něho táhla whisky a byl docela slušně napálený.

„Povídá Arthur, že ti poslal výzvu ohledně alibi,“ řekl Matthewovi.

„Dostal jsem ji včera ráno,“ přisvědčil Matthew.

Oliver Lane a jeho Zlatíčka vyhrávali ‚Sleepy Lagoon‘ od Harryho Jamese. Susan tančila s Frankem. Měla na sobě červené plesové šaty. A zelené pírkó v tmavých vlasech. Matthew sledoval, jak se pírkó vznáší po parketu.

„Doufám, že s něčím přijdeš, Matthew,“ poznamenal Bannister. „Opravdu doufám, že ano.“

Matthew s určitostí věděl, že v nic podobného nedoufá.

„Protože já tě obdivuju, vážně,“ pokračoval Bannister.

Nalil si ještě trochu vína z láhve na Matthewově stole, pozvedl sklenku ke rtům, usrkl a zase ji postavil na stůl.

„Moje práce není lehká,“ vykládal Bannister a Matthew se vyděsil: prokristapána, on snad na mně chce trénovat předvolební projev. „Často mě moje práce staví proti lidem, se kterými jsem v minulosti spolupracoval, proti lidem, které mám rád a které obdivuju. Proti lidem, jako jsi ty, Matthew. Mám tě rád a obdivuju tě, Matthew. Vzpomínám si, jak jste s Morriem Bloomem tenkrát zapracovali na tom černochovi z Miami, teď si nevzpomenu, jak se jmenoval...“

„Lloyd Davis,“ pomohl mu Matthew.

„To bylo od vás moc chytré, od vás obou. Jak jste z něj vytáhli přiznání, a přitom nebylo zřejmé, že jste mu nastražili past. Moc chytré. To byl zajímavý případ.“

Šlo o případ, který Bloom pojmenoval případ Krásky a zvířete, avšak Matthew na něj vždycky vzpomínal jako na tragédii George Harpera. Bylo to už dávno. Loňské sněhy. Tehdy byl Bannister spojencem. Dnes je protivníkem.

„Tehdy jsem se tě zeptal – vzpomínáš, Matthew? – zeptal jsem se tě, jestli nemáš v úmyslu specializovat se na trestní právo, pamatuješ? A tys odpověděl – oprav mě, jestli se mýlím – tys odpověděl: ‚Nijak zvlášť.‘“

„Vzpomínám si.“

„A já na to řekl – oprav mě, jestli se pletu; řekl jsem: ‚Nedělejte to. Už takhle mi často dělá potíže dosáhnout odsouzení obviněných‘ nebo něco na ten způsob, pokud si vzpomínám.“

„Vzpomínáš si správně.“

„No, a teď ses specializoval na trestní právo.“ Bannister opět usrkl ze sklenky s vínem. „A zastupuješ člověka obviněného z odporného zločinu, Matthew. Z odporného zločinu. A mojí povinností je poslat ho na elektrické křeslo. Přestože tě tak obdivuju, Matthew.“ Zachmuřeně potřásl hlavou. „To je na mé práci to nejtěžší.“

„Nedělej si starosti,“ uklidnil ho rychle Matthew. „Nebudeš ho muset poslat na elektrické křeslo.“

Bannister se na něho podíval opileckým zamženým pohledem, jako by se chtěl pít.

„Mám v úmyslu zajistit, abys to neudělal,“ dodal Matthew.

„Á, Matthew,“ řekl Bannister. „Starej, dobrej Matthew.“ Nedbale přehodil paži přes opěradlo Matthewovy židle a objal ho kolem ramen. „Doufám, že ti to vyjde; upřímně doufám, že ano. Nic by mně neudělalo větší radost, než kdyby se ti podařilo prokázat, že jsme se dopustili politováníhodného omylu, Matthew. Politováníhodného omylu. Je to tvůj první významný případ; vím, jak usilovně se snažíš prokázat, že je tvůj klient nevinný ve smyslu obžaloby. Takový odporný zločin.“ Opět uchopil sklenici a ucmrndl trochu vína na hedvábnou klopou svého smokingu. „Ale proč vlastně vedeme takové pohřební řeči, Matthew, proč jsme tak morbidní? Dej si trochu vína a připijeme si na prázdninovou sezonu a na pokoj všem lidem dobré vůle. Jo, Matthew? Trochu vína, Matthew?“ Volnou rukou uchopil láhev. „Nic ve zlým, Matthew?“

„Nic ve zlým,“ souhlasil Matthew.

Se sklenkou v jedné ruce a s lahví ve druhé polil Bannister ubrus vínem ze sklenice i z láhve. Nakonec se trefil do Matthewovy skleničky. „A jdeme na to,“ prohlásil. Postavil láhev na stůl. Pozvedl sklenici. „Na spravedlnost.“

Kecy, pomyslel si Matthew.

„Na spravedlnost,“ opakoval a napil se.

Na to, že byl pokládán za schopného obchodníka, se Henry Gardella dopustil překvapujícího množství chyb.

„Nechci se otravovat s účty,“ řekl jí tenkrát.

To byla první a největší chyba.

„Vypracovali jsme si rozpočet,“ vysvětloval jí. „Sto pětasedmdesát tisíc, včetně vaší prémie. Když se vám podaří ten film udělat levněji, je to báječné – kupte si nové auto. Nechci vidět žádné účty. Nechci vědět, co platíte hercům nebo na kolik vás přijde laboratoř – to je vaše věc. Mně jde jen o to, aby ten film nestál víc, než kolik za něj chci dát, a aby byl hotový včas. Slíbila jste, že to bude o Vánocích, a o Vánocích ho chci mít. Když překročíte rozpočet nebo se z jakéhokoli důvodu opozdíte, nedostanete těch pětadvacet tisíc a já dám všechno, co jste natočila, dokončit někomu jinému. To je všechno.“

Druhou jeho chybou bylo, že každý týden, po celou dobu natáčení, vypisoval šeky pro společnost Prudent. Měl za to, že to je nejchytřejší a nejbezpečnější způsob. Nepřál si, aby hoši z Miami vysledovali účty z laboratoře či ze studia nebo jakékoli jiné účty až ke jménu Henry Gardella. Protože kdyby se domáklí,

že financuje pornofilm, mohli by za ním přijít a rozbít mu brýle. Prudent Company – to může být cokoli, nikoho nenapadne, že je to filmová společnost. Zní to spíš jako pojišťovna.

Kromě toho jsou tu zákony o pornografii. Nestál o to, aby si nějaký chytrolín z laboratoře někde v New Yorku nebo v Atlantě při pohledu na ty nemravné – i když stylové – pohyblivé obrázky řekl: Jejda, tadyhle dostáváme šeky z Divadla pod svíčkou v Miami a je na nich podepsaný pan Henry Gardella. Třeba bych za ním mohl zaskočit a vyrazit z něj trochu oběživa – pokud si ovšem nepřeje, aby se celý svět dověděl, že porušil paragraf 847 Floridského zákoníku, za což mu hrozí až rok vězení a tisíc dolarů pokuty. Ať si takový chytrák zajde za Prudence Ann Markhamovou a zkusí něco vyrazit z ní. Henry si nechtěl špinit ruce.

Takže každý pátek posílal společnosti Prudent do jedné poštovní schránky v Caluse šek na dvacet tisíc a nějaké drobné. Jestli je poctivá – doufal, že snad proboha ano, vypadá jako ministrova manželka – natočí pro něho ten film a z šeků, které jí posílá, zaplatí štáb i herce, vyplatí jim i diety, vyrovná účty z laboratoře a všechno ostatní. Po pěti týdnech a třech dnech to dělalo sto pět tisíc dolarů. Než ji zabili, počítal ještě s tím, že bude muset zaplatit všechny velké práce v laboratoři, až tam pošle sestříhaný film. Mixáž, zvětšeniny, kopie, barevné ladění, všechny ty technické nesmysly, to by bylo stálo dalších pětadvacet tisíc. Díky bohu, že jí je ještě neposlal. Celkem by tedy všechno stálo sto padesát tisíc, jak si to hned na začátku vypočítal. A k tomu pětadvacet tisíc jako prémii při dodání.

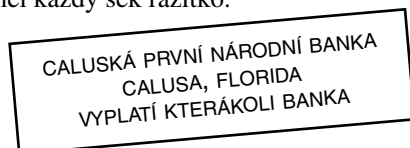
Do Miami se mu vrátily zrušené šeky.

**POUZE K ULOŽENÍ
THE PRUDENT COMPANY**

Prudence A. Markham

Prezident

Na zadní straně měl každý šek razítko:

Šeky tedy byly deponovány.

A za předpokladu, že byla poctivá – což musel předpokládat – pokryly jeho šeky, posílané každý den, výplaty šeků vystavených společností Prudent ve prospěch jejích spolupracovníků. Nevěděl, kdo ti lidé jsou, ale někdo z nich by mohl vědět, co udělala Prudence A. Markhamová s tím zpropadeným *filmem*.

Zůstal snad negativ v nějaké laboratoři? A ve které? Uložila si pracovní kopii do Caluské první národní? Nebo do jiné banky? Nebo do studny? Kde sakra je?

Nemyslel si, že jej schovala doma.

Tam by jej policie našla a v novinách nebo v televizi by se objevila zmínka, že v domě zavražděné režisérky se našel pornografický film. Ne, v domě ten film není. To nebyl ten důvod, proč se tam chtěl vloupat.

K tomu vloupání ho přivedla myšlenka, že by tam někde mohly být její zrušené šeky, šekové knížky, výpisy z účtů a podobné věci.

Nedomníval se, že by policie zabavila doklady týkající se jejích finančních záležitostí. K čemu by to potřebovali? Toho trumberu manžela už přece chytili.

Ovšem jestli jsou v tom domě její zrušené šeky, šekové knížky nebo výpisy z jejích účtů...

A kdyby se mu je tam podařilo najít...

Potom by se dověděl *jména*.

A tak se ve třiatdvacet čtyřicet pět, zatímco se na Sněhovém bále dražily atrapy vánočních stromků, vydal do čísla 1143 na Pompano Way.

Velma Masonová se dívala na televizi, když ji upoutal hluk zvenčí.

Dívala se na starý film, který dávali až od půlnoci. Velma milovala detektivky ve všech podobách, a tohle byla detektivka. Nebo to aspoň připomínalo detektivku, protože na začátku byla spousta hřmění a blesků. Zvenku k ní také doléhaly hromy a blýskalo se. Ještě sice nezačalo pršet, ale určitě se chystal pěkný slejvák. Ten zvuk uslyšela ve chvíli, kdy doznělo poslední hřmění – ať už to bylo v televizi, nebo venku. Hrom v dáli odezněl – a pak se ozval ten zvuk.

Velma měla velmi dobrý sluch.

Vstala ze sklápěcího křesla před obrazovkou a zamířila k posuvným dveřím v zadní části domu. Všechny stromy venku se zmítaly v divošském tanci. Přiložila dlaň k uchu, aby lépe slyšela, a zamžourala ven skrz skleněné dveře. Pak ten zvuk uslyšela znovu, a tentokrát poznala, co to je.

Zvuk rozbíjeného skla.

Ach ne, pomyslela si. To už ne.

Přešla k oknu na boku domu, opět si přiložila dlaň k uchu a vyhlédla ven. U Markhamů byla tma. Nikde ani světýlko.

Zůstala na místě a dívala se.

Oscar Raddison právě čural, když ten zvuk zaslechl.

Šel si lehnout v devět hodin a tohle byla jeho první cesta na záchod. Věděl, že bude muset jít znovu ve dvě hodiny a potom ještě v pět. Člověk by si podle jeho nočních výletů mohl řídit hodinky.

Vyhlédl koupelnovým oknem ven.

Neviděl vůbec nic. Všude tma jak ve faraónově hrobce; viděl jen stromy, klátící se ve větru. Temnotou projel blesk. V jeho světle uviděl Markhamovu zahrádku. Nikde nic. Potom zaburácel hrom. A začalo pršet.

Oscar si šel lehnout.

Když Henry rozbíjel okno na jižní straně Markhamova domu, pořezal se na ruce. Převázal si ji kapesníkem, a ten hned nasákl krví. Bude muset najít nějaký ručník nebo něco podobného. Zatím ale nechtěl rozsvěcet baterku. Byla to těžká baterka, jakou používají policisté a hasiči. Okno rozbil právě tou baterkou, ale stejně se při tom pořezal.

Stál v temné místnosti, podsaditý, zavalitý muž v modrých kalhotách, modrém tričku, modré větrovce, modrých ponožkách a botách. Pomrkával obrylenými očima. Všude kolem byla tma jako v pytli, nevěděl ani, v jaké místnosti se ocitl.

Všude kolem něho jako by něco tikalo. Připadal si jako v nitru bomby. Čekal, jestli něco nevybuchne.

Ve vedlejším domě stála Velma u okna a dívala se ven.

Možná se spletla.

V takové noci, jako je ta dnešní, člověk slyší všelijaké zvuky. Dokonce i za klidných nocí občas mývalové dělají rámus jako nějaké čarodějnice na koštěti. Občas člověk slyší divné zvuky, jak kolem šmejdí zvířata, ani neví jaká. Znovu se zablesklo, tentokrát o něco blíž. Když zahřmělo, uskočila od okna. Venku lilo jako z konve. Slyšela jenom bubnování dešťových kapek na zemi a v listoví palem. Někdy v noci tu běhají krysy. Ty také vydávají všelijaké zvuky.

Vrátila se k oknu. Neviděla nic než temnotu.

Za ní v televizi někdo pořád opakoval: „Tohle se mi nechce líbit.“

Dívala se ven.

Oči si pomalu zvykaly na tmu. Panenky se rozšířily. Začal rozeznávat jednotlivé předměty. Židle. Stůl. Z temnoty kolem vyvstávaly zdi. A na zdech hodiny. Stovky hodin. Všech možných druhů. A všechny tikaly. Ve stěně naproti oknu byl nějaký otvor. Určitě dveře. Nerozsvítil baterku. Teď už viděl docela dobře. Dostatečně, aby si všiml, že kapesník, kterým si ovázal pravou ruku, přestal bíle svítit do tmy. Za ním pronikal do místnosti rozbitým oknem vítr a dešť. Záckony se zmítaly jako polapení ptáci. Opatrně procházel místností a mířil ke dveřím.

Tohle je obývací pokoj. Ve tmě rozeznával pohovku a křesla. Posuvné dveře,

vedoucí na dvorek, jimiž právě teď dovnitř pronikl zásvit blesku. Nahrbil se v očekávání rachotu hromu. Ve světle blesku také dohlédl do kuchyně za obyvacím pokojem. V kuchyni určitě musí být nějaký ručník, ne? Nebo utěrka. Papírové ručníky. Prostě něco. Vykročil směrem ke kuchyni, ale o něco zakopl. Nějaká stolička nebo co, něco nízkého. Praštil se o to do holeně. Málem se natáhl, jen tak tak udržel balanc.

„Krám blbej,“ zaklel. Odložil baterku a pohladil si levou rukou nakopnutou holeň.

„Jak si můžu být jistá, že mě zase nepodvedeš?“ zašeptala Susan.

Leželi spolu v posteli v Matthewově ložnici. Na oknech i na střeše rachotily kapky lijáku. Přitulila se k němu s hlavou položenou na jeho rameni. Před chvílí se milovali. V posteli bylo teplo, jeho tělo ji hřálo; to se jí vždycky na něm líbilo – že bylo příjemné s ním ležet v posteli. V minulosti, když ještě byli manželé, se vždycky za nejchladnějších nocí, když jí mrzly nohy, k němu přimkla a on nikdy neuhnul a umožnil jí ohřát se v žáru, sálajícím z jeho těla.

„Protože kdyby se to mělo stát znovu, Matthew...“

Těžce vzdechla, přitulila se k němu blíž, pohodlně se mu uhnízdila v náručí. Zнала ho tak dlouho – alespoň si myslela, že ho zná, až do oné noci, kdy zjistila, že je zde ještě jiná žena. A teď... zná ho doopravdy? Všimla si, že jí neodpověděl.

„Udělal bys to?“ naléhala tiše. „Podvedl bys mě?“

„Ne,“ odpověděl. „Už nikdy.“

Jediná možná odpověď. Samozřejmě. Byl by blázen, kdyby odpověděl cokoli jiného. Na několik okamžiků se odmlčela a naslouchala bubnování deště. Potom se zeptala: „Myslíš, že Leona s někým něco má?“

„Cože?“

„Leona. Myslím, že má milence.“

„Ne.“

„Nebo nějakého hledá.“

„Ne, to si nemyslím.“

„Obléká se jako ženská, která někoho hledá.“

„Takhle se obléká vždycky.“

„Myslím, že má pěknou figuru. Mimochodem...“

„Ano, to má.“

„Á, ty sis toho všiml?“

„Všiml.“

Susan opět umlkla. Do střechy bušil déšť. Hromy a blesky už ustaly. Šumění deště učinilo pokoj příjemným, útulným, bezpečným místem.

„Vlezl bys s Leonou do postele?“ vyzvídala. „Kdyby se naskytla...“
„Ovšem že ne,“ přerušil ji.
„Myslím, kdyby za tebou takhle večer přišla a řekla Matthew, vždycky jsem pro tebe měla slabost...“
„Nemá pro mě slabost.“
„Ale co kdyby? Vlezl bys s ní do postele?“
„Ne.“
„Proč ne? Protože je Frank tvůj partner?“
„Ano. A kromě toho... prostě ne.“
„Myslím, že hledá někoho do postele.“
„Mě ne,“ řekl Matthew.
„Nu, prostě někoho.“
„Doufám že ne. Franka by to zabilo.“
„Mě by to taky zabilo,“ zašeptala Susan. „Kdybys s ní šel do postele.“

V té tmě ho sotva viděla.

Seděla schoulená v koutku. Místnost byla studená, vlhká a páchla jejími výkaly. Na hlavě jí zbylo z rezavých vlasů jen strniště. Dole ji také oholil. Ležela tam v zimě nahá, holá, se svázanýma nohama a rukama. Odmítl ji zbavit provazů. Ústa jí ucpal kusem hadru a znovu jí přes ně a kolem celé hlavy omotal tlustou lepicí pásku. Před dvěma dny ji nakrmil, ale od té doby nic k jídlu nedostala. Nevěděla, jestli ji nechce umořit hladem.

„Vymyslelas už nějakou odpověď?“ zeptal se. „Ohledně toho, jak bych ti v budoucnu mohl ještě věřit?“

Přikývla.

„Opravdu, hm?“

Opět přikývla.

„Chceš mi to povědět? Protože já si myslím, že už jsem taky našel odpověď, ale možná by bylo hezké poslechnout si, co si o tom myslíš ty.“

Prošel přes celou místnost kolem generátoru a zůstal stát nad ní. Snažila se nedat najevo strach, ale nedařilo se jí to. Také se snažila neuhýbat před ním hlouběji do kouta, ale ani to nedokázala.

„Nechci ti ublížit, až ti budu strhávat tu pásku,“ vysvětloval. „Ono to bolí, že?“ Usmál se a sáhl do zadní kapsy džín. Teď něco drží v ruce. Mžourala do temnoty, ve snaze odhadnout, co...

Zahradnické nůžky.

Zasunul ostří nůžek pod pásku. Cítila, jak ji ostří zastudilo na zátylku. Cvakl nůžkami a páska povolila. Sloupl jí pásku s hlavy a úst. Před ústy jí přidržel ruku.

„Vyplivni to,“ přikázal.
Vyplivla hadr.
„Hodná holka,“ pochválil ji.
V ústech měla sucho. Cítila v nich pachut' toho hadru.
„Tak povíš mi to?“ otázal se. „Jak bych ti ještě někdy mohl věřit?“
„Můžeš mi věřit,“ zachraptěla. Do úst jí opět začaly plynout sliny. Olízla si rty.
„Ale jak, kočička? Už předtím jsem si myslel, že se ti dá věřit, jak víš.“
„Ano, ale teď to bude jiné.“
„Snad proto, že už nemáš vlasy? Protože se bez vlasů nebudeš mužům tak líbit?“
„Nu, moje vlasy...“
„Vlasy ti dorostou, že ano?“
„Ne, jestli... jestli nechceš, tak ne.“
„Přece bys nechtěla celý život chodit bez vlasů?“
„Ne, ale...“
„A jak bych ti mohl věřit, kdyby ti zase dorostly?“
„Můžeš mi věřit.“
„Ale jak, kočička?“
„Prosím, neříkej mi tak.“
„Tobě se to nelíbí? Já myslel, že ano. Když ti tak říkal on, měl jsem dojem, že se ti to líbilo.“
„Ne, nelíbilo.“
„Ale vypadalo to tak.“
„Ale nelíbilo se mi to.“
„Ale, ale, tomu nevěřím, kočička.“
„Podívej...“
„Ano?“
„Kdybys... kdybys mě prostě pustil...“
„Ano?“
„Kdybys mě odsud pustil...“
„Ano?“
„Slibuju, že už si o mě nebudeš muset dělat starosti.“
„Tomu taky nevěřím, kočička.“
„Slibuju.“
„Ne, nevěřím ti.“
„Prosím, věř mi. Už nikdy...“
„Ne, myslím, že můj nápad je lepší, kočička.“
„J... jaký nápad?“
„Jak se ujistit, že už mě nikdy nepodvedeš.“

„Nepodvedu. Slibuju.“
„Ach, já vím, že nepodvedeš.“
„Opravdu ne. Já...“
„Ano?“
„Dostala jsem lekci. Opravdu.“
„Vážně? Chceš říct, že teď už budeš hodná?“
„Ano.“
„Řekni to. Řekni, že už budeš hodná.“
„Budu hodná.“
„Od teďka.“
„Od teďka už napořád. Slibuju.“
„Já vím,“ přisvědčil. „Ty už budeš navždycky hodná holka, kočička. O to se postarám.“

Opět se usmál.

Přistoupil k ní blíž.

„Chtěla bys, abych přestříhl ty provazy?“ zeptal se.

„Ano,“ zažadonila. Srdce jí zběsile tlouklo. Možná, možná...

„Těmihle nůžkami?“ vypyčoval se.

„Ano. Přestříhej je, prosím.“

„Jsou určitě dost ostré na to, aby přestříhaly provazy,“ mínil.

„Tak to, prosím, udělej,“ zaprosila.

„Á, jen se neboj, však já to udělám,“ ujistil ji a rozevřel nůžky.

Velma zahlédla v patře Markhamova domu světlo.

Nahoře byly jen dvě ložnice. Když ještě Prue byla naživu, používala tu menší jako miniaturní pracovnu. Carlton měl v přízemí také kamrlík; zabýval se v něm svými hodinami. Na všech stěnách visely hodiny. Nimral se s nimi, rozebíral je, pokaždé se ujistil, že jdou naprosto přesně, než je odnesl zpátky do obchodu. V horním pokoji se pohybovalo světlo. Podle toho, jak se pohybuje sem a tam, to musí být baterka.

Napadlo ji, jestli to není policie. Už tu nebyli dlouho, je možné, že se pro něco vrátili? Ale proč si k tomu nerozsvítili velké světlo? Proč se tam plíží s baterkou?

Světlo znehybnělo.

V místnosti, kterou Prue používala jako pracovnu.

A zase se pohnulo.

A opět znehybnělo.

Tentokrát to nemůže být Carlton, plížící se do vlastního domu, protože Carlton sedí ve vězení, kam také patří. Možná je to přece jen policie. Nebo se

možná zmýlila tu noc, kdy měla dojem, že viděla Carltona, jak rozbil sklo ve dveřích do kuchyně. Třeba to byl někdo jiný, někdo, kdo se teď vrátil pro něco, co tu posledně zapomněl. Má to snazší, protože v domě nikdo není. Žena je mrtvá, muž ve vězení...

Ne, určitě se nemohla zmýlit. Byl to docela nepochybně Carlton.

Tak kdo je to tam nahoře?

Rozhodla se zavolat policii.

Hned se rozběhla k telefonu a vytočila číslo 911.

Jenže tou dobou už Henry Gardella našel, co hledal, a sbíhal se schodů k venkovním dveřím.

„Protože... kdybych ti mohla věřit,“ vysvětlovala Susan, „věděla bych, co mám Joanně říct, až jí příští týden půjdeme naproti.“

„Nemusíme jí říkat vůbec nic,“ namítl Matthew. „Nemusí vědět, že...“

„Ále, však ona se to doví,“ ubezpečila ho Susan. „Už teď je jí jasné, že se něco změnilo. Věděla to už předtím, než odjela do školy.“

„Jo, to věděla. Ale nemusíme jí přece vysvětlovat...“

„Jenže ona se na to zeptá. Znáš Joannu. Strašně ji miluju, ale je to ta nejzvědavější malá holka...“

„Moc malá už není.“

„Ne, malá ne. Ale jde o to... kdybych jen věděla, kam to s námi povede...“ Zavrtěla hlavou. „Ty snad víš, kam to s námi povede, Matthew?“

„Nevím,“ přiznal se.

„Já taky ne. Chci říct... máme se znovu vzít, nebo co?“

„Já nevím.“

„Chtěl by ses znovu oženit?“

„Nevím.“

„Já taky ne.“

Na dlouho se odmlčela.

Potom se zeptala: „Miluješ mě, Matthew?“

„Ano,“ odpověděl. „Miluju tě.“

„Já tebe taky.“ Málem dodala: Ale moc se bojím.

Protože věděla, že slůvka ‚miluji tě‘ jsou v celé angličtině ta nejlacinější i nejdražší zároveň.

Vyšel přímo předními dveřmi a v lijáku doběhl k autu, které nechal stát o kus dál v ulici. K hrudi tiskl hnědý roztahovací pořadač, plný jejích zrušených šeků, šekových knížek a bankovních výpisů. Hlavní zdroj všeho.

Nastartoval a rozjel se směrem ke svému motelu.

Na dálnici US 41 minul policejní vůz, uhánějící v opačném směru. Ve zpětném zrcátku sledoval červené policejní majáčky, mizící v dálce.

Z pravé ruky mu tekla krev do ručníku, kterým si ji ovázel.

Papírovým sáčkem prosakovala krev.

Vykročil do deště a zanesl jej k jezeru. Kolem jezera našlapoval opatrně. V posledních letech mu aligátoři sežrali dva psy.

V přívalu deště nehybně stanul na břehu.

Hodil sáček co možná nejdál.

Čekal.

Viděl, jak jeden z aligátorů sklouzl z břehu do vody.

Díval se, jak míří k místu, kde se sáček potopil.

Potom aligátor zmizel pod hladinou.

Zamířil zpátky k domu podívat se ještě jednou na ten film.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.